KARÓ

Laurell K. Hamilton

A LÁNY, AKIT ELBŰVÖLT A HALÁL

Az alábbi elbeszélés eseményei a
SÁPADT HOLD *és az*
OBSZIDIÁN PILLANGÓ
közötti időszakban történnek.

Öt nappal karácsony előtt történt, tizenöt perccel éjfél előtt. Otthon kellett volna aludnom az ágyamban, és bonbonokról álmodnom - bármi legyen is az -, de nem otthon voltam. Az irodámban üldögéltem az íróasztalomnál, kávét szürcsölgetve, és átnyújtottam egy doboz papír zsebkendőt az ügyfelemnek, Ms. Rhonda Mackenzie-nek. A találkozónk alatt szinte végig sírt, ezért mostanra már letörölte az összes sminkjét, és a szeme fakónak, kialakulatlannak és fiatalabbnak tűnt, így nézhetett ki középiskolás korában. Tökéletes, sötét színű rúzsa miatt a szeme még üresebbnek és gyámoltalanabbnak látszott.

- Nem szoktam ilyen lenni, Ms. Blake. Általában nagyon erős nő vagyok. - A hangja arról árulkodott, hogy ezt el is hiszi, és még az is lehet, hogy tényleg igaz volt. Rám emelte feldagadt, barna szemét, és olyan vad tűz lobogott benne, amelytől egy gyengébb ember biztosan megijedt volna. Még nekem, a kőkemény vámpírvadásznak is nehezemre esett állni ezt a dühös tekintetet.

- Nincs semmi baj, Ms. Mackenzie, nem ön az első ügyfelem, aki sir. Nehéz dolog, ha az ember elveszít valakit.

Rémülten felnézett.

- De én nem veszítettem el senkit. Még nem. Visszatettem a kávémat az asztalra, anélkül, hogy ittam volna belőle, és ránéztem.

- Én halottkeltő vagyok, Ms. Mackenzie, feltámasztom a halottakat, ha elég nyomós ok van rá. Feltételeztem, azért van ez a végtelen szomorúság önben, mert arra akar megkérni, hogy támasszak fel valakit, aki közel állt önhöz.

A nő megrázta a fejét, sötétbarna fürtjei olyan össze-vissza lógtak az arca körül, mintha szándékosan összeborzolta volna tökéletesen elkészített, dauerolt frizuráját.

- A lányom, Amy nagyon is életben van, és szeretném, hogy ez így is maradjon.

Nos, most már semmit sem értettem.

- Nézze, Ms. Mackenzie, én azzal foglalkozom, hogy feltámasztom a halottakat, azonkívül törvényes vámpírhóhér is vagyok. Hogy tudna e két foglalkozás bármelyike is segíteni a lányának, hogy életben maradjon?

- Szeretném, ha megtalálná, mielőtt öngyilkos lesz.

Csak bámultam rá, az arcom profi módon kifejezéstelen volt, belül azonban ezerszer is elátkoztam a főnökömet. Pontosan megfogalmaztuk a munkaköri leírásomat, és az öngyilkos lányok tutira nem tartoztak bele.

- Járt már a rendőrségen? - kérdeztem.

- Huszonnégy óráig nem tesznek semmit, akkorra viszont már késő lesz.

- Van egy magánnyomozó ismerősöm. Úgy vélem, ez inkább rá tartozik, Ms. Mackenzie. - Már nyúltam is a telefonért. - Felhívom önnek az otthoni számán.

- Ne! - kiáltotta. - Csak ön tud segíteni nekem.

Felsóhajtottam, és összekulcsoltam a kezem az íróasztal tetején. A munkám legnagyobb része nem benti, irodai elfoglaltságot jelentett, ezért az asztalom az idő legnagyobb részében viszonylag kihasználatlanul állt.

- A lánya életben van, Ms. Mackenzie, ezért nincs szükség arra, hogy feltámasszam. Nem is gonosz vámpír, vagyis megölnöm sem kell. Hogyan segíthetek akkor?

A nő előrehajolt, a zsebkendőt morzsolgatta, és a szemében ismét fellobbant a vad tűz.

- Ha nem segít, holnap reggelre vámpír lesz.

- Ezt hogy érti? - kérdeztem.

- Elhatározta, hogy ma este átváltozik.

- Ahhoz, hogy valakiből vámpír legyen, Ms. Mackenzie, három harapás szükséges, méghozzá ugyanattól a vámpírtól. Nem lehet átváltozni egyetlen éjszaka alatt, de akkor sem, ha többfélével van együtt az ember.

- Már van két harapás a combján. Véletlenül rányitottam, amikor kilépett a zuhany alól, és láttam rajta a nyomokat.

- Biztos benne, hogy vámpírharapás volt?

Bólintott.

- Jelenetet rendeztem. Megragadtam, és birkózni kezdtünk, hogy tisztán láthassam. Ugyanolyan harapásnyomnak tűnt, mint amilyet a múltkori szülői értekezleten mutattak, hogy tudjunk róla, ha a gyermekünk kapcsolatba kerül ezekkel a szörnyetegekkel.

Bólintottam. Ismertem azt az embert, akiről beszélt.

Az előadásában volt hasznos információ, de egy jó adag ijesztgetés is, valamint nem kevés rasszizmus, ha lehet ezt a kifejezést használni ebben az esetben. De legalábbis előítélet.

- Hány éves a lánya, Ms. Mackenzie?

- Tizenhét.

- Akkor egy év múlva nagykorú lesz, és mihelyt betölti a tizennyolcat, a törvény szerint nem tilthatja meg neki, hogy vámpír legyen.

— Olyan nyugodtan mondja ezt. Talán helyesli?

Vettem egy mély lélegzetet, aztán lassan kiengedtem.

- Hajlandó lennék találkozni a lányával, hogy lebeszéljem róla. De honnan tudja, hogy ma este fog megtörténni? Az szükséges

hozzá, hogy valakit egy rövid időszakon belül háromszor harapjanak meg, különben a szervezet legyőzi magában a fertőzést, vagy mi a franc az ott benne. - A tudósok még mindig nem tudták biztosan, mitől is válik valaki vámpírrá. Voltak bizonyos biológiai eltérések előtte és utána, emellett azonban meglehetős misztikum is övezte a dolgot, amelyet a tudomány nem igazán tudott még megfejteni.

- A harapásnyomok frissek voltak, Ms. Blake. Felhívtam azt a férfit, aki az iskolában tartotta azt az előadást, és ő mondta, hogy forduljak magához.

- Ki volt az?

- Jeremy Ruebens.

Felvontam a szemöldököm.

- Nem is tudtam, hogy kiengedték a börtönből - jegyeztem meg. .

Ms. Mackenzie-nek elkerekedett a szeme.

- Börtönből?

- Azt nem említette az előadásában, hogy lecsukták gyilkosságban való bűnrészességért... több tucat gyilkosságban, de az is lehet, hogy több százban? Ő volt a vezetője az „Emberi Elsőség" nevű szervezetnek, amely megpróbálta kiirtani az összes vámpírt és néhány alakváltót St. Louisban.

- De igen, ezt említette - felelte a nő. - Azt mondta, hogy ilyen mértékű erőszakot ő sosem hagyna jóvá, és hogy minden az ő tudta nélkül történt.

Elmosolyodtam, de éreztem, hogy a mosolyom nem sikerült valami barátságosra.

- Jeremy Ruebens egyszer ugyanabban a székben ült itt előttem, amelyben most maga, és azt mondta, az „Emberi Elsőség" nevű szervezetnek az a célkitűzése, hogy az Egyesült Államokban élő összes vámpírt elpusztítsák.

Ms. Mackenzie rám nézett, én pedig nem erőltettem tovább a dolgot. Úgyis csak azt hiszi el, amit el akar hinni. Ahogy szinte minden ember.

- Ms. Mackenzie, függetlenül attól, hogy ön, vagy én, vagy Jeremy Ruebens helyesli-e vagy sem, a vámpírok teljes jogú tagjai ennek az országnak, és ugyanolyan jogok illetik meg őket, mint az embereket. Ezt el kell fogadni.

- Amy még csak tizenhét éves, vagyis ha az a férfi-szörny a nagykorúsága előtt átváltoztatja, én feljelentem gyilkosságért. Ha megöli Amyt, akkor ő is meghal.

- Biztos benne, hogy férfi az illető?

- A harapások nagyon fent vannak a combján. - Lesütötte a szemét. - A belső combján.

Szerettem volna rávilágítani, hogy akár egy női vámpír is csinálhatta azokat a nyomokat, de nem volt érkezésem, mert hirtelen rájöttem, hogy mit szeretne tőlem Ms. Mackenzie, és hogy Jeremy Ruebens miért éppen hozzám irányította.

- Arra kér, hogy találjam meg a lányát, mielőtt megtörténik a harmadik harapás is, ugye?

Bólintott.

- Mr. Ruebens úgy vélte, ha van valaki, akinek sikerülhet idejében megtalálni őt, akkor az maga.

Mivel az „Emberi Elsőség" engem is megpróbált megölni az első nagy tisztogatási programjuk keretében, kicsit furcsának tűnt Ruebens belém vetett hite. Igaz, hogy nem volt alaptalan, de akkor is furcsálltam.

- Mennyi ideje nem tud a lányáról semmit?

- Kilenc óra óta, talán egy kicsivel utána. Zuhanyozott, mert arra készült, hogy elmegy szórakozni a barátaival. Csúnyán összevesztünk, azután felviharzott a szobájába. Szobafogságra ítéltem, amíg ki nem veri a fejéből azt az ostobaságot, hogy vámpír lesz.

- És amikor felment megnézni a szobájába, akkor már nem volt ott? - kérdésként fogalmaztam meg.

- Igen. - Ms. Mackenzie hátradőlt a széken, és lesimította a szoknyáját. Úgy tűnt, idegességében mindig ezt csinálja. - Felhívtam azt a barátnőjét, akivel állítólag elment volna

szórakozni, de nem volt hajlandó telefonon szóba állni velem, ezért elmentem hozzá személyesen, és úgy beszéltem vele. - Megint lesimította a szoknyáját, és a tenyere a térdére siklott, mintha a harisnyája is figyelmet követelt volna magának. Úgy tűnt, minden tökéletesen rendben van rajta. - Hamis személyi igazolványuk van, amely szerint mindketten elmúltak huszonegy évesek. Hetek óta jártak abba a vámpírklubba.

Ms. Mackenzie lesütötte a szemét, és a kezét szorosan összekulcsolta az ölében.

- A lányomnak csontrákja van. Jövő héten térdből le fogják vágni az egyik lábát, hogy megmentsék az életét. Ezen a héten azonban már a másik lábában is jelentkezett az a fajta fájdalom, amilyennel az egész elkezdődött. - Felnézett, én pedig felkészültem rá, hogy könnyes lesz a tekintete, ám a szemében nemhogy könny nem volt, de semmi más sem. Úgy tűnt, mintha ez a borzalom mindent kiszívott volna belőle.

- Nagyon sajnálom, Ms. Mackenzie, mindkettőjüket. Megrázta a fejét.

- Engem nem kell sajnálnia. Amy tizenhét éves, gyönyörű, intelligens, kitűnő tanuló, és mindezek ellenére a jövő héten elveszíti a lábát. Már most is bottal jár. A barátai összefogtak, és szereztek neki egy gyönyörű, gót botot, fekete fából, a végén egy kis ezüstkoponyával. Imádja, de persze, ha levágják a lábát, már nem lesz szüksége botra.

Volt egy időszak, amikor azt gondoltam, hogy vámpírnak lenni rosszabb, mint a halál, most azonban már nem voltam benne olyan biztos. Egyszerűen csak nem tudtam olyan könnyen elítélni másokat.

- Ha vámpírrá változik, akkor nem fogja elveszíteni a lábát.

- De a lelkét igen.

Ezzel nem is akartam vitatkozni. Nem voltam biztos benne, hogy a vámpíroknak van-e lelkük, vagy sem. Nem tudtam. Ismertem jó vámpírokat és rosszakat is, éppúgy, ahogy voltak jó emberek és rosszak. Egy dolgot azonban nem lehetett vitatni: a

vámpíroknak az emberekből kellett inniuk, hogy életben maradjanak.

Bármit mutatnak is a moziban, az állatok vére nem elegendő hozzá. Mi vagyunk a táplálékuk, ezt nem lehet kikerülni. Hangosan viszont csak annyit mondtam:

- Tizenhét éves, Ms. Mackenzie, valószínűleg úgy gondolja, hogy a lábára nagyobb szüksége van, mint a lelkére.

A nő bólintott, de túl gyorsan, a feje bőszen ingott előre-hátra.

- És ez az én hibám.

Sóhajtottam. Egyáltalán nem akartam belekeveredni ebbe, de úgy gondoltam, Ms. Mackenzie pontosan azt fogja tenni, amit akar. Nem annyira a lányáért aggódtam, mint inkább a vámpírért, aki át akarta változtatni. A lány kiskorú volt, amit azt jelentette, hogy ha megteszi, azzal automatikusan halálra ítéli magát. Az embereknél a halálos ítélet az életfogytiglani börtönbüntetést jelentette, egy vámpír számára azonban az azonnali halált. Napokon, maximum heteken belül. Néhány polgárjogi csoport kifogásolta, hogy a tárgyalások vámpírok esetében túl hamar értek véget, ezért nem biztos, hogy igazságosak voltak. Egy napon talán a legfelsőbb bíróság majd visszavon egy-két törvényt, de attól a vámpírok még nem fognak „feltámadni". Ha egy vámpírt szíven szúrtak, lefejeztek, kivágták a szívét, minden testrésze elhamvadt és szétszóródott. Miután pici porszem és haleledel lett, onnan már nem volt visszaút.

- A lánya barátnője tudja esetleg, hogy néz ki ez a vámpír? Vagy talán a nevét?

Ms. Mackenzie megrázta a fejét.

- Barbara azt mondta, hogy ez Amy döntése. Megint megrázta a fejét. - De tizennyolc éves koráig nem az.

Én inkább Barbarával értettem egyet, bár nem voltam anya. Talán, ha az lettem volna, más értékeket tartok fontosnak.

- Szóval, akkor nem tudja biztosan, hogy nő vagy férfi-e az illető.

- Férfi - válaszolta határozottan. Túl határozottan.

- Amy barátnője mondta, hogy férfi az a vámpír? Ms. Mackenzie feje szinte rángatódzott, amikor megrázta.

- Amy soha nem engedné, hogy egy másik lány csinálja neki azt... ott lent.

Kezdtem nem kedvelni Ms. Mackenzie-t. Van valami az olyan emberekben, akik mereven elzárkóznak mindentől, ami más, s ettől borsódzni kezdett a hátam.

- Ha biztosan tudnám, hogy férfit keresünk, leszűkíthetném a kört.

- Férfi volt, ebben biztos vagyok. - Olyan hevesen bizonygatta ezt, hogy ebből rögtön tudtam, egyáltalán nem biztos a dolgában.

De nem erőltettem tovább, mivel sejtettem, hogy úgysem tudom meggyőzni.

- Beszélnem kell Barbarával, Amy barátnőjével, de úgy, hogy közben sem ön, sem a szülei nincsenek jelien, aztán el kell indulnunk a klubokba megkeresni a lányát. Van róla fényképe?

Volt neki, halleluja, felkészülten jött hozzám! Szokásos évkönyvi fotó. Amynek hosszú, egyenes haja volt, jelentéktelen barna színű, nem elég sötét ahhoz, hogy mélybarnának lehessen nevezni, ahhoz pedig nem elég világos, hogy bármi másnak. Mosolygott a képen, az arca nyílt volt, a szeme csillogott, és csak úgy sugárzott belőle az egészség és a jövő ígérete.

- Ez a kép tavaly készült - mondta az anyja, mintha mentegetőznie kellene azért, hogy a fotón úgy néz ki, ahogy kinéz.

- Nincs valami újabb?

Erre előhúzott egy másik képet a táskájából. Két lányt láttam rajta, a szemük vastagon kihúzva feketével, az ajkuk lebiggyesztve, az egyikük lilára rúzsozta a száját, a másik feketére. Beletelt egy kis időbe, amíg a jobb oldali lányban felismertem Amyt. Jellegtelen barna haját laza hullámokban tűzte fel a feje tetejére, így tiszta arca a magas járomcsonttal úgy nézett ki, mint egy elfeledett festmény, amit csodálni kell. A drámai smink jól ment az arcszínéhez. A barátnője szőke volt, ami vi-

szont nem állt túl jól neki. Ez a kép sokkal beállítottabbnak tűnt, mint a másik, mintha azt játszották volna, hogy jelmezbe bújnak, ám ebben a ruhában mindketten idősebbnek tűntek, drámainak, csábítónak, szépnek, de szinte megszólalásig ugyanúgy, mint a több ezer másik gót tinilány.

Egymás mellé tettem a két képet, és egyikről a másikra néztem.

- Melyikre hasonlít most, amikor elment otthonról?

- Nem tudom. Olyan sok gót ruhája van, hogy nem tudom, hiányzik-e valamelyik. - Látszott rajta, hogy kényelmetlenül érinti ez utóbbi megjegyzése, mintha tudnia kellene.

- Nagyon okos dolog volt, hogy elhozta ezeket a képeket, Ms. Mackenzie. A legtöbb embernek eszébe se jutott volna.

Rám nézett, és már majdnem mosolygott.

- Nagyon másképp néz ki, attól függően, hogy mit vesz fel.

- Ezzel mindannyian így vagyunk - feleltem. Bólintott, de nem azért, mert egyetértett velem, hanem mert udvarias volt.

- Hány éves Barbara, a barátnője?

- Tizennyolc. Miért?

- Elküldöm az egyik barátomat, egy magánynyomozót, hogy beszéljen vele, és talán Amyvel is összefut valamelyik klubban.

- Barbara nem fogja elmondani, hogy ki volt az, aki... - Képtelen volt rávenni magát, hogy hangosan is befejezze a mondatot

- A barátom nagyon meggyőző tud lenni, ha azonban mégis úgy gondolja, hogy Barbara problémát fog jelenteni, lehet, hogy ismerek valakit, aki tud segíteni.

- Nagyon makacs. Mint Amy.

Bólintottam, majd a telefon felé nyúltam, és először felhívtam Veronica (Ronnie) Simst, aki a barátnőm, de egyben magánynyomozó is. Ms. Mackenzie megadta nekem Barbara címét, amit rögtön tolmácsoltam is Ronnie-nak telefonon. Barátnőm megígérte, hogy megcsörget, ha valamit megtud, vagy amikor megérkezett a klubnegyed bejáratához.

Ezután Zerbrowskit hívtam, ő nyomozóként dolgozott a rendőrségnél, és az égvilágon semmi oka nem volt rá, hogy belekeveredjen ebbe az ügybe, de volt két gyereke, és nem szerette a szörnyeket, emellett pedig a barátomnak nevezhettem. Még bent volt a munkahelyén, mivel a Körzeti Természetfeletti Nyomozócsoporthoz tartozott, és értelemszerűen gyakran dolgozott éjszaka is.

Elmagyaráztam neki a helyzetet, továbbá, hogy szükségem lenne egy hivatalos személyre is ebben az ügyben. Azt mondta, unalmas éjszakája van, ezért ott lesz.

- Köszönöm, Zerbrowski.

- Tartozol nekem.

- Eggyel, igen, tudom.

- Hmmm - mondta. - Már tudom is, hogy tör-leszthetnél. - A hangja elmélyült, és gúnyosan alakította a csábítót. Ez a játékot azóta játszottuk egymással, amióta csak megismerkedtünk.

- Vigyázz, mit mondasz, Zerbrowski, mert megmondalak Katie-nek.

- Az én drága feleségem tudja, milyen kéjenc vagyok.

- Ahogy mi is, mindannyian. Még egyszer köszönöm, Zerbrowski!

- Nekem is vannak gyerekeim, szóra sem érdemes - felelte, és ezzel letette a telefont.

Ms. Mackenzie-t a rendkívül ügyes éjszakai titkár gondjaira bíztam, én pedig elindultam, hogy kiderítsem, meg tudom-e menteni a lánya életét, valamint azét a vámpírét, aki olyan közeli barátságba került Amyvel, hogy kétszer megharapta fent, a belső combját.

St. Louisban a vámpírkörzet volt az egyik legfelkapottabb turistalátványosság. Néhány ember úgy gondolta, hogy nekik tulajdonítható az a rendkívüli fellendülés, amelyet az utóbbi öt évben tapasztaltunk, amióta a vámpírok törvényes állampolgárai lettek az országnak, ugyanolyan jogokkal és kiváltságokkal

felruházva, mint az emberek. Egyedül szavazati jogot nem kaptak. Persze Washingtonban már útjára is indult egy törvényjavaslat, hogy ezt is megadják nekik, egy másik pedig, hogy fosszák meg őket új státusuktól, és legyen törvényes a megölésük, annál az egyszerű oknál fogva, hogy vámpírok. Az Egyesült Államok távolról sem volt egységes az élőhalottakhoz való viszonyát tekintve.

A Danse Macabre az egyik legújabb vámpír tulajdonosú klub volt a városban. Amellett pedig az egyik legnépszerűbb hely is. Volt, hogy színészek repültek ide a nyugati partról, hogy megtiszteljék a klubot a jelenlétükkel. Divat lett haverkodni a vámpírokkal, különösen a jóképűekkel, St. Louisban pedig meglehetősen sok csodaszép élőhalott lakott.

A leggyönyörűbb közülük épp a legújabb klubjának parkettjén táncolt. A helyiség annyira tömve volt emberekkel, hogy alig volt tér a mozgáshoz, a tekintetem azonban valahogy azonnal kiszúrta Jean-Claude-ot, és egyértelműen kiválasztotta a tömegből.

Amikor megpillantottam, a kezét a feje fölé emelte, és kecsesen mozgatta. A tekintetem lejjebb siklott hosszú, fekete hajára, amely a vállára hullott. Leomló fürtjei alatt az inge skarlátvörös volt, szembetűnő ugyan, de semmi különleges. Aztán megfordult, és megpillantottam az elejét.

A vörös szatén meztelenül hagyta a válla csúcsát, mintha valaki ollóval kikanyarított volna belőle egy-egy darabot, az ujja viszont hosszú volt, és szorosan ráfeszült a csuklójára.

A zene miatt elfordult, én pedig figyeltem, ahogy táncol. Mindig is kecses mozgású volt, a zene lüktető hangja azonban olyan táncot követelt, amely nemcsak kecses, de erőteljes és provokatív is volt egyben.

Végül - amikor egy nőt a karjába vont, aki szemből szorosan hozzásimult - rájöttem, hogy nincs egyedül. Azonnal féltékeny lettem, és utáltam az érzést.

Olyan ruha volt rajtam, amelyet az irodában viseltem, és most örültem, hogy reggel egy divatos fekete miniszoknyát és egy

királykék, gombos blúzt választottam. Átlagos fekete körömcipő és egy hosszú, fekete bőrkabát egészítette ki az öltözetemet. Ez utóbbi túl meleg volt itt bent a klubban, viszont elrejtette a fegyvertartó hámot, amelyben egy Browning Hi-Power kilenc milliméteres fegyvert lapult. Az emberek általában idegesek lettek a pisztolyom láttán, a szép kék blúzomon pedig meglehetősen feltűnő lett volna.

Mások talán úgy gondolták, hogy megpróbálok nagymenőnek látszani a bőrkabátommal. Nem így állt a helyzet, én csak próbáltam nem megijeszteni a turistákat. Az öltözetem azonban nyomába sem érhetett annak a csillogó, testre simuló ruhának és tűsarkú cipőnek, ami a nőn volt. Nem, hozzá képest siralmasan alulöltözött voltam.

Az utóbbi néhány hónapban én döntöttem úgy, hogy távol tartom magam Jean-Claude-tól. Engedtem, hogy megjelöljön, mint a halandó szolgáját, hogy megmentsem az ő életét, és a másik pasimét, akivel szintén nem találkoztam. Ő Richard Zeeman volt, egy Ulfric, vagyis a helyi farkasfalka királya. Azért tettem, hogy mindkettőjüket megmentsem, csakhogy így még erősebben kötődtem hozzájuk, és ezt a misztikus köteléket a szex csak még szorosabbra fűzte. Ott voltunk egymás gondolataiban, beléphettünk egymás álmaiba. Láttam Richard álmát, amikor farkas alakban emberi áldozatát üldözte. Megízleltem egy nő vérét, mert Jean-Claude épp erre gondolt, amikor ott ült mellettem. Mindez azonban már túl sok volt nekem, ezért elmentem egy barátomhoz, aki médium, és ő megtanított rá, hogyan védjem meg magam metafizikai síkon ettől a két férfitól. Minden remekül ment, feltéve, ha elég távol tartottam magam tőlük.

Ahogy Jean-Claude-ot néztem, aki úgy táncolt, mintha a zene, a terem és az energia szerves része lenne, és közben nemcsak a zenét, de a karjaiban tartott nő mozdulatait is előre sejtette volna, legszívesebben sikoltozva kirohantam volna a helyiségből, mert ha megtehettem volna, odamegyek ahhoz a némberhez, megra-

gadom a hosszú haját, és egy jó nagyot behúzok neki. Persze ehhez nem volt jogom, különben is csak táncoltak. Na igen.

Azt viszont, hogy ki akarta Amy Mackenzie-t átcsábítani az élőhalottak világába, csak Jean-Claude tudta nekem megmondani. Muszáj volt itt lennem. Szükségem volt az információra, csakhogy ez veszélyes volt, méghozzá nagyon sok szempontból.

A zene néhány pillanatra elhallgatott, aztán felhangzott egy új szám, ugyanolyan gyors és erőteljes, mint az előző. Jean-Claude megcsókolta a nő kezét, és megpróbálta elhagyni a táncparkettet.

A nő azonban megragadta a karját, nyilvánvalóan azért, hogy rábeszélje, maradjon még egy táncra. Jean-Claude megrázta a fejét, megpuszilta az arcát, és amikor végre sikerült kiszabadítania magát, mosolyogva otthagyta. Amikor azonban elindult felém, a tekintete nem volt barátságos. Volt abban a nőben valami ismerős, mintha tudnom kellett volna, hogy kicsoda, de majdnem biztos voltam benne, hogy nem ismerem. Eltartott néhány másodpercig, amíg rájöttem, hogy egy színésznő, és ha jártam volna moziba, a nevét is tudtam volna. Letérdelt előtte egy fényképész, mire bosszús arcán egy szempillantás alatt tökéletes mosoly terült szét, pózolni kezdett, és választott magának egy új partnert. Egy másik fotós Jean-Claude-ot követte, nem fényképezett, csak várta a megfelelő alkalmat. A francba!

Két választásom volt. Vagy ott maradok, és hagyom, hogy lefotózzon engem is Jean-Claude-dal, vagy elszököm a hátsó irodához, hogy ne vegyen észre. Én nem voltam híres, Jean-Claude azonban a magazinok címlapján szerepelt. A sajtó már korábban is elcsámcsogott azon, hogy az a nő, akit a vámpírok Hóhérnak neveztek, mert több vámpírt ölt meg, mint bármely más vámpírvadász az országban, pont a város vámpírmesterével randizik. Ebben még én is éreztem az iróniát, ám hamar megszoktam, hogy lesifotósok vannak a nyomomban. Különösen akkor, amikor természetfeletti gyilkosságokban nyomoztam a rendőrségnek. Az amerikai média nem adja le a tévében vagy hozza le az újságokban a képeket, ha éppen egy hátborzongató

holttest maradványai felett állsz, az európai azonban minden gond nélkül. Némely európai médiához képest az amerikai egyenesen jól neveltnek tűnik.

Amikor megszakítottam a kapcsolatomat Jean-Claude-dal, elmaradtak mellőlem a fényképészek. Én nem voltam annyira fotogén vagy barátságos, mint ő. Nekem nem kellett azon aggódnom, hogy megnyerjem magamnak a médiát, mivel ellenem nem akartak törvényt hozni Washingtonban, hogy legálissá tegyék az elpusztításomat. A vámpíroknak szükségük volt a jó sajtóvisszhangra, és Jean-Claude-tól várták el, hogy ezt megszerezze nekik.

Úgy döntöttem, nem nézek rá, miközben felém közeledik, mert már láttam, milyen az arcom, amikor őt bámulom. Színesben, egy pletykalap címoldalán. Úgy néztem ki, mint valami kis zsákmányállat, amely azt figyeli, ahogy a tigris közelít felé. Ez megmagyarázta a félelmet, ám a megigézett kábulatot és a leplezetlen... szexuális vágyat már sokkal nehezebb volt nyomtatásban viszontlátni. Ezért inkább a körülötte keringő fotóson tartottam a szemem, és megpróbáltam nem nézni Jean-Claude kecses lépteit. Nekidőltem a távolabbi falnak, közvetlenül amellett az ajtó mellett, amely az irodájához vezető folyosóra nyílt.

Elmenekülhettem volna, ezzel elkerülve a sajtót, de ez azt jelentette volna, hogy kettesben kellett volna maradnom Jean-Claude-dal, és ezt nem akartam. Na jó, oké, beismerem, akartam. De éppen ez volt a probléma. Nem benne nem bíztam, hanem magamban.

Annyira koncentráltam arra, hogy ne őt bámuljam, hogy majdnem megijedtem, amikor rájöttem, hogy az inge vörös szatén anyaga van előttem. Felnéztem, és találkozott a tekintetünk. A legtöbb ember nem tud egy vámpír szemébe nézni, pláne nem egy vámpírmesterébe, én viszont igen. Nekromanta is vagyok, ezáltal pedig bizonyos immunitást szereztem a vámpírok erejével szemben, ezenkívül Jean-Claude halandó szolgája is voltam, akár akartam, akár nem, és emiatt még ellenállóbb lettem velük

szemben. Természetesen nem voltam vámpírálló, a trükkjeik azonban szinte egyáltalán nem hatottak rám.

Nem a vámpírerő miatt volt nehéz Jean-Claude sötétkék szemébe nézni. Nem, egyáltalán nem volt ilyen... egyszerű.

Mondott valamit, amit én a zene miatt nem hallottam. Megráztam a fejem, és közelebb léptem hozzá, elég közel ahhoz, hogy az inge vörös anyaga betöltse a látómezőmet. Persze ez még mindig jobb volt annál, mintha a szeme sötétje ejtett volna rabul. Odahajolt hozzám, én pedig éreztem a teste melegét, és tudtam, hogy elég közel van ahhoz, hogy megcsókoljam, vagy bármi mást tegyek vele. Sajnos már így is a falhoz lapultam, nem tudtam ennél többet hátrálni.

A fülemhez kellett hajolnia, amitől hosszú haja a számhoz ért.

- *Ma petité,* milyen régen volt már! - A hangja még a zene ellenére is simogatott, mintha a kezével ért volna a bőrömhöz. Olyan dolgokat tudott a hangjával kiváltani bennem, amit sok férfi még a kezével sem.

Éreztem a parfümje illatát, fűszeres, egzotikus, egy leheletnyi pézsmaillattal. Már-már a nyelvemen éreztem a bőre ízét. Csak második nekifutásra sikerült kinyögnöm a választ:

- Nem elég régen.

Nagyon finoman a hajamhoz érintette az arcát.

- Örülsz, hogy láthatsz, *ma petité,* érzem, milyen hevesen ver a szíved.

- Üzleti ügyben vagyok itt - mondtam, de a hangom remegett. Általában erősebb szoktam lenni a közelében, ám a három hónapnyi önmegtartóztatás, a kilencven nap böjtölés után sokkal nehezebb volt elviselni a közelségét. A francba, miért volt ennyire nehéz?

- Hát persze.

Elfogyott a türelmem, ezért a kezemmel nekitámaszkodtam szatén mellkasának, és eltoltam magamtól. A vámpírok egy kisebbfajta kamiont is ki tudnak nyomni fekve nyomásban, ezért nem kellett volna hagynia, hogy eltaszítsam magamtól, mégis

megtette. Teret adott, aztán a szája megmozdult, mintha valamit mondani akarna, de a zenétől és a tömeg zajától nem hallottam.

Megráztam a fejem, és felsóhajtottam. Muszáj volt bemennünk a hátsó irodába, hogy tudjunk beszélgetni. Nem volt a legjobb ötlet kettesben maradni vele, de meg akartam találni Amy Mackenzie-t és azt a vámpírt, aki megharapta. Nem néztem Jean-Claude-ra, amikor kinyitottam az ajtót. A fényképész lefotózott minket, amikor beléptünk a folyosóra. Biztosan akkor is csinált fényképeket, amikor Jean-Claude hozzám hajolva gyakorlatilag a falhoz szögezett, csak éppen nem vettem észre.

Jean-Claude becsukta az ajtót maga után. A folyosó fehér volt, a világítás pedig fényesebb, mint a klub bármely más részében. Jean-Claude azt mondta egyszer, hogy szándékosan csinálta a folyosót egyszerűre és hétköznapira, hogyha egy vendég véletlenül idetévedt, azonnal észrevegye, hogy ez a rész nem tartozik a szórakoztatórészleghez.

Egy csapat pincér, mind vámpír, jött ki a bal oldali ajtón, műanyag rövidnadrágban, meztelen felsőtesttel. Izgatott beszélgetés közepette tódultak kifelé, de azonnal elhallgattak, amikor észrevettek engem. Az egyikük mondani akart valamit, de Jean-Claude rájuk szólt, hogy menjenek.

Sietve kiléptek az ajtón, hátra sem néztek, mintha félnének. Szerettem volna azt hinni, hogy Jean-Claude-tól ijedtek meg, de mivel én voltam a Hóhér, vagyis a villamosszék vámpír megfelelője, valószínűleg én lehettem a félelmük oka.

- Bemenjünk az irodámba, *ma petited?*

Felsóhajtottam, ám mivel a folyosón a kinti zene csupán távoli dübörgésnek hallatszott, a sóhajom meglehetősen hangosra sikeredett.

- Igen.

Jean-Claude előrement a folyosón, jellegzetes lépteivel haladt előttem. A nadrágja fekete szaténból készült, és úgy tűnt, mintha csak ráöntötték volna, olyan szűk volt rajta, mint egy második bőr. Hosszú, fekete csizma simult a lábára, amelyet hátul a bokájától a

felső combjáig fűző fogott össze. Már láttam ezt a csizmát korábban is, nagyon szép volt. Elég mutatós ahhoz, hogy inkább azt nézzem, mint azt, ahogy a szaténnadrág a fenekére feszül. Tényleg nagyon különleges csizma volt.

Jean-Claude tartotta nekem az irodája ajtaját, aztán elmosolyodott, majdnem el is nevette magát, és végül előrement. Eltartott egy ideig, amíg leszoktattam arról, hogy folyton kinyissa nekem az ajtót, de végül sikerült egy új trükköt megtanítanom egy nagyon öreg kutyának.

Az iroda keleti stílusban volt berendezve, bekeretezett legyezők és kimonók voltak felakasztva a falra. A színek egészen a vörösig és a kékig terjedtek. Egy vörös lakktáblán egy fekete kastély állt, egy fekete hegy tetején. Az íróasztal faragott fából készült, amely ébennek tűnt, és valószínűleg az is volt. Jean-Claude az íróasztalnak dőlt, hosszú lábát kinyújtotta, és a bokánál keresztbe tette, a kezét az ölében pihentette, és közben engem nézett, ahogy becsukom az ajtót.

- Kérlek, foglalj helyet, *ma petité!* - Egy fekete-ezüst székre mutatott, amely az íróasztal előtt állt.

- Jól vagyok itt is. - Nekidőltem a falnak, a karomat összefontam a mellem alatt, és így a kezem megnyugtatóan közel került a pisztolyomhoz. Persze nem lőttem volna le Jean-Claude-ot, de a fegyver közelsége megnyugtatott. Olyan volt, mint valami kabala. Különben is, soha sehová nem mentem fegyvertelenül.

Jean-Claude mosolya leereszkedő volt, és arról árulkodott, hogy nagyon jól szórakozik.

- Nem hiszem, hogy az a fal kidől, ha nem támasztod.

- Ki kell derítenünk, hogy ki az a vámpír, aki Amy Mackenzie-t dugja.

- Azt mondtad, van képed a lányról. Megnézhetem? - A mosolya kissé megkopott, a szemében azonban még mindig látszott, hogy mulattatja a dolog. Halvány és lekicsinylő volt ez a nézés, amelyet álarcként használt, hogy elrejtsen dolgokat.

Felsóhajtottam, és a bőrkabátom zsebébe nyúltam. Kivettem a két képet, és felé nyújtottam. Ő is nyúlt értük, de nem mozdult, hogy odalépjen hozzám.

- Nem harapok, *ma petité.*

- De csak azért, mert nem engedem meg neked -mondtam.

Kecsesen megvonta a vállát, amely egyszerre jelenthetett mindent és semmit.

- Ez igaz, de akkor sem vetem rád magam, csak mert itt állsz előttem néhány lépésnyire.

Igaza volt. Ostoba voltam, mégis a torkomban dobogott a szívem, amikor elindultam felé. Az új bőrkabátom nyikorgott, ahogyan az új bőrholmik szoktak. A régi helyett vettem, amelyet egy vámpír tépett le rólam. Odanyújtottam Jean-Claude-nak a képeket, de úgy hogy egy kicsit azért előre kellett hajolnia, hogy kivegye a kezemből. Leültem az íróasztal előtt álló székre, amíg megnézte őket. Elintézhetjük civilizáltan is ezt az ügyet, nem igaz? Hát persze hogy el. Ennek ellenére nem tudtam nem bámulni a vállát, amely fehéren világított a vörös ingben, vagy ahogy a haja a magas gallér mögött olyan feketének látszott, mint az enyém. Az ajka pirosabbnak tűnt, mint amilyenre emlékeztem, mintha egy árnyalatnyi rúzst is tett volna rá, amit könnyen el tudtam képzelni róla. Neki azonban nem volt szüksége sminkre, hogy gyönyörű legyen, egyszerűen az volt, és kész.

Úgy szólalt meg, hogy fel sem nézett a képekből.

- Nem ismerem a lányt, de attól még lehet, hogy megfordult itt néhányszor. - Felemelte a tekintetét, hogy a szemembe nézzen, és észrevette, hogy a meztelen vállát bámulom. A tekintete elárulta, hogy pontosan tudja, mit néztem. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy elpiruljak, amit gyűlöltem magamban.

Amikor a hangom mérgesen szólalt meg, némi elégedettséget éreztem. A harag sokkal jobb volt, mint a kínos zavar.

- A telefonban azt mondtad, hogy tudsz segíteni.

Letette a képeket az íróasztalra, a kezét pedig visszaejtette az ölébe. Tökéletesen udvarias póz volt, ahogy a kezét tartotta,

emellett azonban nagyon is kihangsúlyozta a testének azt a bizonyos részét, ahol éppen pihent. A nadrág feszes volt rajta, ezért látszott, hogy más is feszül alatta az izmain kívül.

Ettől megint elpirultam, amitől még mérgesebb lettem, csakúgy, mint régen. Szerettem volna okosan valami olyasmit mondani, hogy „úgy tűnik, elég feszült a helyzet délen", de nem akartam beismerni, hogy észrevettem, ezért egyéb udvarias lehetőség hiányában felálltam, és elfordultam.

- Egyik vámpírom sem merne az engedélyem nélkül átváltoztatni egy embert - mondta.

Erre visszafordultam.

- Ezt hogy érted?

- Elrendeltem egy... hogy is fogalmazzak... létszámstopot, amíg meg nem vétózzák azt a törvényjavaslatot Washingtonban.

- Létszámstopot? - kérdeztem. - Úgy érted, hogy amíg Brewster szenátor törvényjavaslatát le nem szavazzák, egyetlen vámpírod sem gyarapíthatja a fajotok sorát?

- Pontosan.

- Akkor biztos vagy benne, hogy nem a te alattvalód a felelős érte? - kérdeztem.

- Nem kockáztatnák meg a büntetést.

- Vagyis nem tudsz nekem segíteni. Az istenit, Jean-Claude, ezt megmondhattad volna a telefonban is!

- Amíg útban voltál idefelé, felhívtam Malcolmot. Malcolm a vámpírok templomának, az Örök Élet egyházának vezetője volt. Ez volt az egyetlen olyan egyház, ahol nem voltak kitéve szent tárgyak, még a festett üveg is absztrakt művészetnek számított.

- Mert, ha nem a te vámpírod volt, akkor az övé - jegyeztem meg.

Őszintén szólva azért feltételeztem, hogy Jean-Claude vámpírja volt az, mert az egyház nagyon szigorúan megszabta, hogy kit lehet átvinni a másik oldalra, és kit nem, valamint a hátteret is alaposan ellenőrizte.

- A lány barátnője azt mondta, hogy a lány egy klubban találkozott a vámpírral.

- És? Nem lehet templomba és klubba is elmenni egy hétvégén?

Bólintottam.

- Oké, értem. Mit mondott Malcolm?

- Azt, hogy kapcsolatba lép a követőivel, és szigorú utasítást ad ki, hogy keressék meg a lányt és a vámpírt.

- Szükségük lesz a fényképre - mondtam. Megszólalt a csipogóm, amitől megijedtem. A francba. Megnéztem a számot. Ronnie mobilja volt.

- Használhatom a telefont?

- Minden, ami az enyém, az a tiéd is, *ma petité*. - A fekete íróasztalon álló fekete telefon felé bökött a fejével, majd arrább ment az asztal egyik szélére, hogy megkerülhessem, és ne legyen túl közel hozzám, miközben beszélek. Ez nagyon előzékeny dolog volt tőle, ami viszont azt jelentette, hogy valószínűleg tenni fog valami olyat, ami még ennél is bosszantóbb lesz.

Ronnie az első csengésre felvette.

- Anita?

- Én vagyok. Mi a helyzet?

A barátnőm lehalkította a hangját, és szinte suttogott.

- A detektív barátod meggyőzte Barbarát, hogyha Amy meghal, őt gyilkosságban való bűnrészességgel fogják vádolni.

- Nem hiszem, hogy Zerbrowski ezt be is tudná váltani.

- Barbara viszont azt hiszi, hogy igen.

- Mit mondott neked?

- A vámpír neve Bili Stucker. - A vezetéknevét betűzte is.

- Nocsak, egy vámpír, akinek van vezetékneve. Biztos nagyon fiatal lehet - jegyeztem meg. Az egyetlen vámpír, akivel találkoztam, és volt vezetékneve, alig egy hónapja volt csak halott.

- Nem tudom, hogy fiatal-e, vagy öreg, csak azt, hogy ez a neve.

- Barbara megadta a címét?

- Nem, pedig Zerbrowski elég kíméletlen volt vele. Azt mondja, sohasem járt nála, és én hiszek neki.

- Oké, mondd meg Zerbrowskinak, hogy köszönöm. Viszlát szombaton a konditeremben!

- Ki nem hagynám! - felelte Ronnie.

- Ó, és neked is nagyon hálás vagyok.

- Mindig örömmel segítek, ha valakit meg kell menteni a szörnyetegektől. Erről pedig rögtön az jutott eszembe, hogy azzal vagy, akivel gondolom?

- Ha Jean-Claude-ra gondolsz, akkor igen.

- Tűnj el onnan, amilyen gyorsan csak tudsz! - mondta.

- Nem vagy az anyám, Ronnie.

- Nem, csak a barátod.

- Jó éjszakát, Ronnie!

- Ne maradj ott!

Letettem a kagylót. Ronnie volt az egyik legeslegjobb barátnőm, a Jean-Claude-hoz való hozzáállása azonban már kezdett az idegeimre menni, elsősorban azért, mert egyetértettem vele. Mindig is utáltam tévedni.

- Mond neked valamit az a név, hogy Bili Stucker? - kérdeztem Jean-Claude-tól.

- Nem, de felhívom Malcolmot, és megkérdezem tőle.

Odaadtam neki a telefonkagylót, majd hátraléptem az útból, jobban mondva, az elérhető távolságból. A beszélgetésben ő csupán megemlítette a nevet, aztán olyanokat mondott, hogy „Természetesen" és „Igen", majd visszaadta nekem a kagylót.

- Malcolm veled akar beszélni.

Elvettem tőle a telefont, és ezután ténylegesen elhúzódott tőlem, és még több teret adott nekem.

- Ms. Blake, nagyon sajnálom, hogy az egyházam egyik tagja ilyesmit művelt. Szerepel a számítógépünkben a neve és a címe is. Azonnal odaküldök a lakásához egy diakónust.

- Adja meg a címet, és én majd odamegyek, hogy megnézzem, ott van-e a lány is.

- Nem szükséges. A templomi nővér, akit ezzel a feladattal megbíztam, ápolónő volt, mielőtt áttért hozzánk.

- Nem vagyok biztos benne, hogy Amy Mackenzie-nek most egy másik vámpírra lenne szüksége, bármilyen jó szándékú is. Kérem, megadná inkább a címet?

- Én pedig nem hiszem, hogy a vámpíromnak arra lenne szüksége, hogy a Hóhér törje rá az ajtót.

- Megmondhatom a nevét a rendőrségnek is. Ők majd kikeresik a címét, és bekopogtatnak hozzá, persze lehet, hogy nem lesznek olyan udvariasak vele, mint amilyen én lennék.

- Ez utóbbit elég nehezen tudom elképzelni.

Úgy éreztem, gúnyolódik velem.

- Adja meg a címet, Malcolm! - Egyre nőtt bennem a feszültség, legszívesebben köröztem volna egyet a fejemmel, hogy megpróbáljam kiűzni magamból.

- Várjon egy pillanatot! - Hívásvárakoztatásra kapcsolt.

Ránéztem Jean-Claude-ra, és nem is próbáltam elrejteni a haragomat a hangomból.

- Hívásvárakoztatásra kapcsolt.

Jean-Claude leült a székre, ahonnan felálltam, elmosolyodott, majd megvonta a vállát, és próbált semleges maradni. Valószínűleg bölcs döntés volt a részéről. Amikor feldühödöm, hajlamos vagyok a környezetemben lévőkön kitölteni a mérgem, még akkor is, ha azok nem érdemlik meg. Próbálom elhagyni a rossz szokásaimat, de egyeseket sokkal nehezebb, mint másokat. A temperamentumom minden bizonnyal a nehezebbek közé tartozott.

- Ms. Blake, vészhívást kaptam. A lány életben van, de csak alig, és éppen most szállítják a kórházba. Nem biztos, hogy életben marad. Ha meghal, feljelentjük Bilit a rendőrségen, erre a szavamat adom.

El kellett hinnem, mert, ha az ember rá tud venni egy százéves vámpírt, hogy ígéretet tegyen neki, egészen biztos lehet benne, hogy be is tartja.

- Melyik kórházba viszik? Fel akarom hívni az anyját.

Megmondta. Ezután letettem a telefont, és tárcsáztam Ms. Mackenzie-t. A hisztérikus beszélgetés után ismét letettem a kagylót, és most rajtam volt a sor, hogy felüljek az íróasztal szélére, és lenézzek Jean-Claude-ra.

A lábam nem ért le a földre, így pedig elég nehéz volt kecsesnek látszani. Persze soha nem próbálnék meg versenyezni Jean-Claude-dal a kecsességben, mivel vannak olyan csaták, amelyeket az ember nem nyerhet meg.

- Volt idő, *ma petité,* amikor ragaszkodtál volna ahhoz, hogy te magad indulj az áldozat megmentésére, kihallgasd a lány barátját, és eszed ágában sem volt bevonni a rendőrséget.

- Ha úgy gondolnám, hogy az erőszakos fenyegetés vagy a lövöldözés szóra bírhatná Barbarát, akkor én lennék a legalkalmasabb erre a feladatra. Én azonban nem fogok se lelőni, se megkínozni egy tizennyolc éves lányt, aki a barátnőjének akar segíteni, hogy megmentsék a lábát, vagy akár az életét. Zerbrowski képes rá, hogy a törvénnyel vagy a börtönnel fenyegetőzzön, én viszont nem.

- Vagyis te soha nem ígérsz olyasmit, amit nem tudsz, vagy nem fogsz megtenni? - kérdezte Jean-Claude lágy hangon.

- Nem.

Egymásra néztünk. Ő kényelmesen ült az egyenes támlájú széken, az egyik bokáját keresztbe tette a másik térdén, az ujjait összeillesztette az arca előtt, háztetőt formálva belőlük, ezért csak mindössze a szokatlanul nagy szemét láttam az arcából. Olyan sötétkék volt, hogy már majdnem fekete, de azért azt soha nem vonta kétségbe az ember, hogy tiszta, hamisítatlan kék, akár az óceán vize, amely a fenék közelében fájdalmasan mély és hideg.

Ronnie-nak igaza volt, el kellett volna mennem, de nem akartam. Maradni akartam. Végigsimítani az ingén, megérinteni

azt a meztelen meglepetést a vállán. És mivel ilyen nagyon vágytam rá, leugrottam az íróasztalról, és azt mondtam.

- Köszönöm a segítségedet.

- Mindig örömmel állok szolgálatodra, *ma petité.*

Elsétálhattam volna a széke mellett úgy, hogy nagy ívben kikerülöm, de az sértő lett volna mindkettőnkre nézve. Csak el kellett volna mennem mellette, aztán ki az ajtón. Egyszerű. Már majdnem odaértem hozzá, a széke mögött, amikor megszólalt.

- Felhívtál volna, ha nem kellett volna megmentened azt az embert? - A hangja semleges volt. Nem próbált meg vámpírtrükköket alkalmazni, hogy a szavai többet jelentsenek, mint amit egyébként, és éppen ez volt az, ami megállított. Egy őszinte kérdésnek nehezebb volt hátat fordítani, mint egy csábítási trükknek.

Nagyot sóhajtottam, és visszafordultam. Láttam, hogy engem néz. Ahogy alig két lépés távolságból belenéztem az arcába, a lélegzetem is elakadt.

- Tudod jól, miért nem kereslek.

Testhelyzetet változtatott a széken, az egyik karját a támlára fektette, és megint kivillantotta meztelen vállát.

- Azt tudom, hogy nehezen tudsz ellenállni a vámpír jel erejének, amikor együtt vagyunk. Ennek az lenne a feladata, hogy összekössön minket, nem pedig az, hogy szétválasszon. - A hangja most is olyan semleges volt, amilyet csak ki tudott préselni magából.

Megráztam a fejem.

- Mennem kell.

Megfordult a széken, és már mindkét karját a támlájára tette, az állát pedig a kezére fektette. A haja szépen keretezte vörös ingét, fehér bőrét és igéző szemét. Két lépésre volt csupán, szinte elég közel ahhoz, hogy ha akarom, kinyújtsam a kezem, és megérintsem. Olyan nagyot nyeltem, hogy majdnem fájt. A kezemet ökölbe szorítottam, mert még emlékeztem, milyen érzés megérinteni a bőrét. Csak annyit kellett volna tennem, hogy

odalépek hozzá, de tudtam, ha megteszem, akkor nem megyek el még egy jó ideig.

A hangom szinte csak lehelet volt.

- Mennem kell.

- Igen, már mondtad.

Meg kellett volna fordulnom, és kisétálni, de nem bírtam rávenni magam, hogy megtegyem. Mert nem akartam. Maradni akartam. A testemben tombolt a vágy, nedves voltam, és mindez csak attól, hogy ott ült előttem, nyakig felöltözve. A fenébe, miért nem indulok már? De persze nem nyúltam felé, és erre büszke is voltam. Néha már az is nagy teljesítmény, ha képesek vagyunk nem tenni semmit.

Jean-Claude lassan, nagyon lassan felállt, mintha attól félne, hogy ha gyorsabban mozog, akkor megriadok és elfutok. Nem tettem. Csak álltam, a szívem a torkomban dobogott, a szemem tágra nyílt, mohón, vágyakozva.

Már csak centiméterekre volt tőlem, engem nézett, de még mindig nem érintett meg. A kezét a teste mellett tartotta, az arcán semleges kifejezés tükröződött. Nagyon lassan felemelte az egyik karját, és egy finom mozdulattal végigsimította a kabátom elejét. Nem húzódtam el, mire megfogta a kabát egyik felét, az ujjai belül voltak a ruha anyagán, a derekam táján. Kezdte felfelé húzni a kezét, a derekam és a hasam fölé, majd az ujjaival végigsimított a mellem oldalán, de nem állt meg, ment feljebb a gallérig, ám már ettől a futó érintéstől is megfeszült a testem, és elakadt a lélegzetem.

A keze a gallérról a nyakamra siklott. Ujjai a hajamba túrtak, és megfogta a tarkómat, miközben a hüvelykujja a nyaki verőeremet cirógatta. Majdnem túl soknak éreztem a kezének súlyát meztelen bőrömön, mintha azon az egyetlen kézen keresztül belé tudnék olvadni.

- Hiányoztál, *ma petité*. - A hangja ezúttal halk volt és simogató, végigfutott a bőrömön, és elállította a lélegzetemet.

Nekem is hiányzott Jean-Claude, de nem tudtam kimondani hangosan. Annyit tehettem csak, hogy lábujjhegyre álltam, a mellkasára tett kezemmel megtámasztottam magam, és éreztem a szívverését a tenyerem alatt. Valakiből ivott, különben nem vert volna a szíve. Biztosan egy önként jelentkező donorból, és már ez a gondolat is elég volt ahhoz, hogy ne hajtsam hátra a fejem, és kínáljam fel neki az ajkamat.

A szája azonban leheletfinoman végigsúrolta az enyémet. Elhúzódtam a csóktól, a kezem a szaténingre siklott, és éreztem az ujjaim alatt az acélkemény izmait. Megtettem, amit már egész este szerettem volna, amióta csak megláttam. Végigsimítottam a tenyeremet a válla meztelen bőrén. Olyan bársonyos volt, puha és izmos! Hátravittem a kezem a válla mögé, így a testünk egy kicsit egymáshoz közeledett.

A keze megtalálta a derekamat, felkúszott a hátamra, és szorosan magához ölelt. Nem finoman, hanem keményen, olyan keményen, hogy még szaténnadrágja anyagán, a szoknyámon és a csipkés bugyimon keresztül is éreztem a testét. Olyan tisztán éreztem az ágyékát hozzám préselődni, hogy be kellett hunynom a szemem, és beletemetnem az arcom a mellkasába. Megpróbáltam a földön maradni, elhúzódni tőle, csak egy kicsit, csak annyira, hogy képes legyek megint értelmesen gondolkodni, a karjával azonban odaszegezett magához. Kinyitottam a szemem, és kész voltam rá, hogy megkérjem, engedjen el végre, de ekkor felnéztem rá.

Az arca vészesen közel volt, a szája félig kinyílt, ezért egyetlen szó sem jött ki a torkomon.

Megcsókoltam félig nyitott ajkát, majdnem olyan lágyan, ahogy ő csókolt meg az előbb. Ettől még erősebben szorított magához, közelebb vont a testéhez, egészen közel. A lélegzetem hosszú sóhajként hagyta el a számat, és ekkor rendesen megcsókolt. A szája lecsapott az enyémre, a testem összeolvadt az övével, az ajkam szétnyílt, hogy a nyelvét befogadhassam. Végighúztam a nyelvem szemfoga tűhegyes végén. Külön

művészet volt nyelves csókot váltani egy vámpírral, én azonban nem vallottam szégyent, nem szúrtam meg magam a szemfogával.

Anélkül, hogy megszakította volna a csókot, megragadta a combomat, felemelt, és a legkisebb erőfeszítés nélkül odavitt az íróasztalhoz. Nem fektetett fel rá, ahogy félig számítottam, hanem megfordult, és ő ült fel a tetejére. A lábamat a teste két oldalára igazította, így kemény hímvesszője a lábam közé nyomult, ahol csupán két réteg anyag állt kettőnk között. Hanyatt feküdt az asztalra, én pedig lovagló ülésben ráültem, és a nadrágon és a bugyin keresztül egymáshoz dörzsöltük magunkat.

Jean-Claude keze felkúszott a combomra, kitapintotta a combfixemet, amíg az ujjai meg nem találták a csipkés tetejét. Olyan erősen nyomtam magam hozzá, hogy ívben megfeszítette a hátát, és még jobban dörzsölte hozzám a testét. És ebben a pillanatban kopogtak. Mindketten mozdulatlanná dermedtünk, aztán Jean-Claude kiszólt.

- Senki ne zavarjon!

Egy hang, amelyet nem ismertem fel, azt felelte:

- Elnézést, uram, de Malcolm van itt, és ragaszkodik hozzá, hogy fontos az ügy.

Jean-Claude nyilvánvalóan felismerte a hangot, mert behunyta a szemét, és halkan, franciául káromkodni kezdett.

- Mit akar?

Lecsúsztam róla, és ott hagytam hanyatt fekve az íróasztalon, a lábát lóbálva.

Most Malcolm sima hangja szólalt meg:

- Van egy ajándékom az ön számára, Ms. Blake.

Végignéztem magamon, hogy meggyőződjem róla, szalonképes-e az öltözetem. Furcsamód az volt. Jean-Claude felült, de nem szállt le az íróasztalról.

- Gyere be!

Az ajtó kinyílt, és egy magas, szőke hajú, sötét öltönyös férfi lépett be. Malcolm. Mindig úgy öltözött, mint egy televíziós prédikátor, konzervatív volt és makulátlan, és drága ruhákban járt.

Jean-Claude-dal összehasonlítva szinte hétköznapinak tűnt, ahogy egyébként szinte mindenki más is. Mégis volt a lényében valami, valami higgadtság, egyfajta megnyugtató erő, amely megtöltötte a szobát körülötte. Vámpírmesterként én is határozottan éreztem a bőrömön az erejét. Próbált embernek látszani, én pedig mindig azon töprengtem, hogy ez a hatalmas, ám most visszafogott erő, amely belőle sugárzik, vajon milyen lehet, amikor szabadjára engedi.

- Ms. Blake, Jean-Claude! - Egy kicsit meghajtotta a fejét, majd beljebb lépett az irodába. Mögötte két sötét öltönyös, fehér inges vámpír - a két diakónusa - egy leláncolt vámpírt tartott. A rabnak rövid, szőke haja volt, az arcára pedig rá volt száradva a vér, mintha nem lett volna ideje megmosakodni, mielőtt láncra verték.

- Ez itt Bili Stucker. A lány, sajnálatos módon, áttért a mi oldalunkra.

- Vagyis akkor már önökhöz tartozik - mondtam. Malcolm bólintott.

- Ez itt megpróbált elmenekülni. De a szavamat adtam neki, hogy a törvény fogja megbüntetni, ha a lány meghal.

- Elég lett volna, ha csak kiteszi a rendőrségen - jegyeztem meg.

Malcolm szeme először Jean-Claude-ra, majd rám siklott, aztán a földön heverő bőrkabátomra.

- Sajnálom, hogy félbeszakítottam az estéjüket, de úgy gondoltam, jobb, ha a Hóhér viszi be ezt a vámpírt a rendőrségre, és nem mi. Úgy vélem, a riporterek jobban odafigyelnek magára, ha elmondja, hogy mi sem tűrjük el az ilyen dolgokat, és ön elég tisztességes ahhoz, hogy elmondja az igazságot.

- Ezt úgy érti, hogy a rendőrség tagjai talán nem?

- Én csak azt állítottam, hogy nagyon sok törvény nem igazságos ránk nézve, és hogy a törvényhozás nagyon szeretné minél hamarabb megvonni tőlünk az állampolgárságot és a jogainkat.

Szerettem volna vitába szállni vele, de nem tudtam.

- Akkor majd beviszem én, és gondoskodom róla, hogy a sajtó megtudja, ön hozta ide nekem.

- Köszönöm, Ms. Blake. - Jean-Claude-ra nézett. - Még egyszer elnézést kérek. Úgy tudtam, hogy már nem vagytok együtt.

- Nem is vagyunk - vágtam rá, kicsit talán túl gyorsan is.

Megvonta a vállát.

- Természetesen. - Visszanézett Jean-Claude-ra, és a mosolya minden szónál egyértelműbben hozta tudomásomra, hogy nem kedvelik egymást. Örömet okozott neki, hogy félbeszakította Jean-Claude estéjét. Két nagyon különböző vámpír volt ez a két férfi, és egyik sem helyeselte igazából, amit a másik csinált.

Malcolm átlépte a küszködő, bekötött szájú vámpírt, és kisétált az ajtón a diakónusaival. Egyikük sem nézett vissza földön fekvő, láncra vert társukra.

Egy csapat pincér és pincérnő állt az ajtóban, hiányos egyenruhájukban.

- Vigyétek ezt a fickót, és tegyétek be *ma petité* kocsijába!

Jean-Claude rám nézett, én pedig kivettem a slusszkulcsot a bőrkabátom zsebéből, majd odadobtam az egyik pincérnek. Egy nő felemelte a láncra vert férfit a földről, és úgy vetette a vállára, mintha nem lenne súlya.

Felvettem a kabátomat a földről.

- Mennem kell.

- Hát persze. - Jean-Claude hangjában csak egy kicsit éreztem a haragot. - Engedted, hogy az irántam érzett vágyad felszínre törjön, de most megint el kell zárnod, eltitkolnod, szégyellned.

Felkaptam a vizet, de aztán ránéztem, és láttam, ahogy ott ül, lehajtott fejjel, az ölébe ejtett kézzel, visszautasítva, ahogy már rég nem láttam, és egyszeriben elszállt a haragom. Igaza volt, mert pontosan így bántam vele. Nem mozdultam el onnan, ahol álltam, kezemben tartottam a kabátomat.

- El kell vinnem a rendőrségre, és elmondani a sajtónak az igazságot, nem pedig valami olyat, amitől a vámpírok még rosszabb színben tűnnek fel, mint amilyenben már így is vannak.

Bólintott, de nem nézett fel.

Ha a szokásos önteltséget alakította volna, könnyű szívvel ott tudtam volna hagyni, de mivel kimutatta, mennyire megbántódott, képtelen voltam elmenni.

- Vegyük úgy, hogy egy olajágat hoztam! - javasoltam.

A homlokát ráncolva rám nézett.

- Olajágat?

- Fehér zászlót.

Ekkor elmosolyodott.

- Fegyverszünetre gondolsz? - Felnevetett, a hangjától pedig megborzongtam. - Nem is tudtam, hogy háborúban állunk egymással.

Ez egy kicsit telibe talált.

- Szóval akkor most engeded, hogy valami kedveset mondjak neked, vagy sem?

- Hát persze hogy engedem, *ma petité,* távol álljon tőlem, hogy gátat vessek a gyengédségednek.

- Szeretnélek elhívni egy randevúra.

A mosoly kiszélesedett az arcán, és a szemében hirtelen olyan öröm ragyogott fel, hogy muszáj volt elfordítanom, a tekintetem, mert a végén még visszamosolyogtam volna rá.

- Biztosan elég régen hívtál el utoljára egy férfit, mert úgy tűnik, kijöttél a gyakorlatból.

Felvettem a kabátomat.

- Rendben. Légy csak nagyokos, ha akarsz. Aztán nézd meg, mire mész vele.

Már majdnem az ajtónál voltam, amikor azt mondta:

- Ez nem háború, *ma petité,* hanem ostrom, és ez a katona itt előtted úgy érzi, nem törődnek vele.

Megálltam, és hátrafordultam. Még mindig az íróasztalon ült, és azt hiszem, megpróbált ártalmatlannak látszani. Sok mindent el

lehetett mondani róla: jóképű, csábító, intelligens, kegyetlen, de azt, hogy ártalmatlan, azt nem. Se fizikai, se szellemi, se lelki értelemben.

- Holnap este. Válassz egy éttermet! - Az egyik mellékhatása annak, hogy én voltam a halandó szolgája, az volt, hogy rajtam keresztül meg tudta kóstolni az ételeket. Évszázadok óta most először érezte az ételek ízét. Apróság volt, de neki sokat jelentett, én pedig elragadtatottan figyeltem, hogy négyszáz év óta először élvezettel eszik meg egy szelet sült hús.

- Majd foglalok asztalt - mondta, ismét óvatos hangon, mintha attól félne, hogy meggondolom magam.

Ránéztem, ahogy az íróasztal tetején ült piros-fekete, szatén- és bőrruhában, és nem akartam meggondolni magam. Szerettem volna szemben ülni vele egy asztalnál. Szerettem volna hazafuvarozni, bemenni a házába, és megnézni, milyen színű a lepedő azon a hatalmas ágyon.

Nem csak a szexre vágytam. Azt akartam, hogy átöleljen. Hogy biztonságban legyek valahol, ahol önmagam lehetek. Akár akartam, akár nem, Jean-Claude karjaiban pontosan az lehettem, aki és ami vagyok. Felhívhattam volna Richárdot is, és ő is nagyon örült volna, hogy hall felőlem, és a szex is legalább olyan jó lett volna, de Richárd és köztem olyan filozófiai különbségek feszültek, amelyek túlmutattak azon, hogy ő vérfarkas. Richárd megpróbált jó ember lenni, de azt gondolta, hogy én túl könnyen gyilkolok ahhoz, hogy én is az lehessek. Jean-Claude tanította meg nekem a legpraktikusabb végső megoldást, amely életben tartott, és amely hozzásegített ahhoz, hogy másokat is életben tartsak. Az a gondolat azonban, hogy Jean-Claude karja nyújtotta számomra a menedéket ezen a világon, meglehetősen kijózanító volt. Majdhogynem lehangoló.

Kecses mozdulattal lecsusszant az íróasztalról, mintha a testét dróton húzták volna. Sima lépteivel elindult felém, nesztelenül, mint egy macska. Már a látványtól is, ahogy közeledett hozzám,

összeszorult a mellkasom. Megfogta a bőrkabátom két szárnyát, és a karjába vont.

- A fegyverszünet megsértése lenne, ha azt mondanám, hogy még órák vannak hajnalig?

A hangom alig hallatszott, amikor válaszoltam.

- El kell vinnem a vámpírt a rendőrségre, aztán riporterekkel beszélnem, ami órákba fog telni.

- Ebben az évszakban nagyon későn virrad - suttogta, miközben a számhoz hajolt.

Csókolóztunk, aztán elhúzódtam, hogy azt súgjam:

- Megpróbálok hajnal előtt visszajönni.

Négy nappal a karácsony megelőzően, egy órával hajnalhasadás előtt bekopogtam Jean-Claude hálószobájának ajtaján a másik klubja, a Kárhozottak cirkusza alatt. Meghallottam a hangját.

- Gyere be, *ma petité!*

Egy óra. Nem sok idő volt, de mégis több mint a semmi. Útban odafelé megálltam egy boltnál, és vettem egy felnyitható tetejű, flakonos csokoládéöntetet. Jean-Claude megízlelheti a csokoládét, amíg én eszem, ha pedig véletlenül a testére kerülne, hát... Fehér selyemlepedő volt az ágyán, és mindketten jót nevettünk, miközben bekentem őt a csokoládéval, és összekentük a lepedőt. Mire azonban minden testrészét - amit csak akartam - vastag, édes csokoládéréteg borította, abbahagyta a nevetést, és egészen más hangokat hallatott, amelyek sokkal kedvesebbek voltak a fülemnek, mint a nevetése. A hajnal úgy ért minket, hogy Jean-Claude-nak nem volt ideje lemosni magáról a ragacsos édességet, ezért ott maradt a csokoládés lepedőn. A teste még meleg volt, amikor hozzáértem, a szíve azonban már nem vert. A hajnal rátalált, és elragadta tőle az életet. Órákig fog így maradni élettelenül, aztán majd felébred, és újra „élni" fog. Most szó szerint halott volt. Ezt tudtam is, mégis neki volt a legédesebb bőre, amit valaha megkóstoltam, függetlenül attól, volt-e rajta

csokoládé vagy sem. Nem volt pulzusa sem, nem lélegzett, nem mozgott. Halott volt. Azt kellett volna éreznem, hogy ettől minden megváltozott, és így is történt. Azt hiszem, az ostrom, ahogy ő nevezte, már régen véget ért volna, ha ember lett volna, bár az is lehet, hogy nem. Jean-Claude esetében a vámpírság túl nagy részét jelentette a személyiségének ahhoz, hogy a kettőt elválasszam egymástól. Ez igenis mindent megváltoztatott, de azért még adtam egy utolsó, csokoládés puszit a homlokára, aztán hazamentem. Ma este randink volt, és ez után a hajnali közjáték után alig vártam az estét.

Charlaine Harris

Egyszavas válaszok

Bubba, a vámpír és én éjfél körül együtt gereblyéztük a bokrokról frissen lenyesett leveleket és ágakat a kertemben, amikor egy hosszú, fekete autó gördült a ház elé. Élveztem a megnyírt bokrok illatát, a tavaszt ünneplő tücskök ciripelését és a békák brekegését. A fekete limuzin érkezése azonban minden zajt elnémított. Bubba rögvest eltűnt, mert nem ismerte az autót. Amióta vámpírrá változott, nagyon félénk lett.

Rátámaszkodtam a gereblyémre, és próbáltam lazán nemtörődömnek látszani, valójában azonban minden voltam, csak nyugodt nem. Elég messze lakom a városka többi házától, és ha valaki el akar jönni hozzám, csak akkor talál ide, ha tényleg nagyon szeretne, mivel sehol nincs kitéve egyetlen tábla sem az út mentén, jelezve, hogy „Stackhouse-ház". Az épületet nem lehet látni az útról. Egy erdőn keresztül vezet ide ösvény, amely egy tisztásba torkollik, onnan látszik a ház, amely már százhatvan éve áll ott.

Nagyon ritka errefelé a látogató, limuzint pedig, azt hiszem, még sohasem láttam itt. Néhány percig senki sem szállt ki az autóból. Már épp arra gondoltam, hogy vajon nem kellett volna-e nekem is eltűnni, mint Bubbának. A kinti villany fel volt kapcsolva, mivel én nem látok olyan jól a sötétben, mint ő, a limuzin sötétített ablakán azonban így sem láttam be. Felötlött bennem, vajon mi történne, ha a gereblyémmel ráütnék a fényes lökhárítóra, de szerencsére az ajtó még azelőtt kinyílt, hogy végiggondolhattam volna.

Termetes férfi szállt ki az autó hátsó üléséről. Körülbelül száznyolcvan centi magas, és roppant kerekded. A legszélesebb a hasa volt. Kerek feje majdnem-hogy kopasz, csupán pár fekete

hajszál kunkorodott a füle felett. Kis szeme szintén kerek volt, és olyan fekete, mint a haja és az öltönye. Az inge fehéren ragyogott, a fekete nyakkendőjén nem volt minta. Úgy nézett ki, mint egy temetkezési vállalkozó.

- Nem sok ember kertészkedik az éjszaka közepén - jegyezte meg meglepően dallamos hangon. Nem állt szándékomban az orrára kötni, hogy szeretek olyankor dolgozni, amikor van kivel beszélgetni, ma éjszaka pedig Bubba volt a társaságom, aki vámpírként nem mehetett ki a napfényre. Ezért csak bólintottam. Egy ilyen kijelentést nehéz megcáfolni.

- Ön lenne a Sookie Stackhouse nevű hölgy? - kérdezte a férfi. Ez úgy hangzott, mintha gyakran szólítana meg olyan lényeket, amelyek se nem nők, se nem férfiak. Hanem valami egészen mások.

- Igen uram, én vagyok - feleltem udvariasan. A nagymamám, isten nyugosztalja, jó nevelésben részesített. De azért nem voltam bolond, eszem ágában sem volt behívni a látogatót a házba. Vajon a sofőr miért nem szállt ki?

- Akkor önt illeti az örökség.

Az örökség azt jelentette, hogy valaki meghalt. Nekem nem volt senkim a bátyámon, Jasonön kívül, ő pedig Merlotte'sban üldögélt a barátnőjével, Crystallal. Legalábbis néhány órával ezelőtt még ott volt, amikor befejeztem a pincérnői műszakomat.

Az éjszaka apró lényei újra kezdték a maguk kis zajait, mivel nyilvánvalóan úgy döntöttek, hogy a nagyobb éjszakai lények nem jelentenek számukra veszélyt.

- Örökség? Honnan? - kérdeztem. Abban különbözöm az átlagemberektől, hogy gondolatolvasó képességem van. A vámpírok, akiknek a fejében csak sötét, néma űrt érzek, az emberi gondolatok zsibongó hangzavara után üdítő frissességet jelentenek számomra. Éppen ezért nem sokkal korábban ellazulva élveztem Bubba fecsegését. Most viszont megint elő kellett vennem a képességemet. Ez a látogatás aligha volt véletlen. Megnyitottam elmémet a látogatóm felé. A szavak nélkül megfogalmazott

érdeklődésemtől a hatalmas, kövér férfi megvonaglott, én pedig megpróbáltam belenézni a fejébe. A gondolatok és a képek folyamatos áramlása helyett (amely tipikusan az emberi elmére jellemző), nála elektrosztatikus hullámokat érzékeltem. Ezek szerint valamilyen természetfeletti lény volt.

- Úgy értem, kitől? - helyesbítettem, mire rám mosolygott. A foga nagyon hegyes volt.

- Emlékszik még az unokatestvérére, Hadley-re?

Azt hiszem, ennél a kérdésnél semmi nem lephetett volna meg jobban. A gereblyét egy mimózafához támasztottam, és megráztam a nejlonzsákot, amelyet már megtöltöttünk. Mielőtt válaszoltam volna, összekötöttem a zsák száját. Csak remélni mertem, hogy a hangom nem bicsaklik meg, amikor azt mondtam:

- Igen, emlékszem. - Rekedten szólt, a szavak azonban tisztán érthetőek voltak.

Hadley Delahoussaye, az egyetlen unokatestvérem, évekkel korábban tűnt el a kábítószer és a prostitúció világában. A főiskolás képe még megvolt a fényképalbumomban. Az volt az utolsó fotó, amely róla készült, mert még ugyanabban az évben elszökött New Orleans-ba, hogy az eszével és a testével keressen pénzt. A nagynéném, Linda, az anyja, Hadley eltűnése után két évvel rákban meghalt.

- Él még Hadley? - kérdeztem, de alig tudtam kipréselni magamból a szavakat.

- Sajnálatos, már nem - mondta a nagy férfi, miközben szórakozottan törölgette fekete keretes szemüvegét egy tiszta, fehér zsebkendővel. Fekete cipője tükörfényesen ragyogott. - Attól tartok, az unokatestvére, Hadley meghalt. - Úgy tűnt, mintha élvezné, ahogy ezt mondja. Olyan ember volt - vagy valami másfajta lény -, aki láthatóan szerette hallani a saját hangját.

A bizalmatlanság és a zavarodottság érzésén felül, amely emiatt a furcsa esemény miatt eltöltött, határozottan tudatában voltam az éles fájdalomnak is, amely a lelkemben ébredt. Hadley nagyon szórakoztató gyerek volt, és persze sokat játszottunk

együtt. Mivel különböztem a többi gyerektől, legtöbbször csak Hadley és a bátyám, Jason voltak a játszópajtásaim. Amikor Hadley a pubertáskorba lépett, ez a kép megváltozott, ennek ellenére azonban jó emlékeket őrzök az unokatestvéremről.

- Mi történt vele? - Próbáltam nyugodt hangon kérdezni, de tudtam, hogy nem sikerült.

- Egy szerencsétlen baleset áldozata lett - válaszolta a férfi.

Ez a szépített kifejezés a valóságban azt jelentette, hogy megölte egy vámpír. Amikor egy ilyen mondat megjelent valamelyik napilap cikkében, rendszerint az állt mögötte, hogy egy vámpír nem tudott uralkodni a vérszomján, és megtámadott egy embert.

- Megölte egy vámpír? - kérdeztem döbbenten.

- Nos, nem egészen. Az ön unokatestvére, Hadley volt a vámpír. Szíven szúrták egy karóval.

Ez olyan szomorú és letaglózó hír volt, hogy képtelen voltam felfogni. Feltartottam a kezem, hogy jelezzem, egy percig ne szólaljon meg, és közben próbáltam apránként megemészteni a hallottakat.

- Önt hogy hívják? - kérdeztem végül.

- Mr. Cataliades - felelte. Többször megismételtem magamban a nevét, mivel még soha nem hallottam azelőtt. A hangsúly a második szótagon van, emlékeztettem magam. És a végén hosszú az „e".

- Honnan került ide?

- Hosszú évek óta New Orleans az otthonom.

New Orleans Louisiana állam másik végén volt az én kisvárosomhoz. Bon Temps-hoz képest. Észak- Louisiana számos alapvető dologban eltért Dél-Louisianától. Ez volt az ország „Bibliai-övezete", a New Orleans-i nyüzsgés nélkül; az idősebb nővér, aki otthon maradt, és gondoskodott a farmról, amíg a húg eljárt szórakozni. Emellett azonban más dolgokban is osztozott a déli területtel: rossz utak, korrupt politikusok és sok fehér és fekete lakos, akik a létminimum alatt éltek.

- Ki vezeti a kocsit? - kérdeztem élesebb hangon, és a limuzin első ülése felé pillantottam.

- Waldo - szólalt meg Mr. Cataliades -, a hölgy látni kíván.

Amikor Waldo kiszállt a volán mögül, és rápillantottam, rögtön meg is bántam, hogy érdeklődésemet fejeztem ki iránta. Waldo vámpír volt, ahogy azt már korábban is megállapítottam, mivel azonosítottam rajta a jellegzetes vámpíragylenyomatot, ami számomra olyan volt, mint egy fénykép negatívja. Az agyammal egy sötét foltot „láttam" benne. A legtöbb vámpír jóképű, vagy legalábbis valamiben kimagaslóan ügyes volt. Nyilván, amikor egy vámpír átváltoztatott egy embert, azért esett éppen rá a választása, mert vagy a szépsége, vagy valamilyen számára hasznos tehetsége miatt vonzódott hozzá. Ennél fogva el sem tudtam képzelni, hogy ki változtathatta át Waldót, de aztán arra a következtetésre jutottam, hogy biztosan egy őrült volt. Waldónak hosszú, vékony szálú, fehér haja volt, majdnem olyan fehér, mint a bőre. Talán százhetven centi lehetett, de magasabbnak látszott, mert sovány volt. A szeme vörösnek tűnt az udvari lámpám fényénél, amelyet a villanyoszlopra szereltem fel. Az arca hullasápadt, némi zöldes beütéssel, a bőre ráncos. Még sohasem láttam egyetlen vámpírt sem, aki ne élete fénykorában változott volna át.

- Waldo! - köszöntöttem, és bólintottam felé. Hálás voltam azért a hosszú gyakorlásért, amelynek során megtanultam, hogy kell minden körülmények között kedves arcot vágni. - Hozhatok önnek valamit? Azt hiszem, van bent palackozott vér. És önnek, Mr. Cataliades? Egy sört? Vagy egy üdítőt?

A kövér férfi megborzongott, amit egy kecses fél-meghajlással igyekezett palástolni.

- Túl meleg van most a kávéhoz vagy az alkoholhoz, de talán majd később kérünk frissítőt. - Nem lehetett több tizenhat foknál, Mr. Cataliades azonban, ahogy észrevettem, tényleg izzadt. - Esetleg nem mehetnénk be a házba? - kérdezte.

- Nagyon sajnálom - feleltem a legkisebb sajnálkozás nélkül -, de attól tartok, nem. - Reméltem, hogy Bubbának volt annyi esze, hogy a kis völgyön keresztül átmenjen a szomszédos birtokra, és elhívja a szomszédomat, egykori szeretőmet. Bili Comptont, akit a városban Vámpír Biliként ismertek meg.

- Akkor itt, az udvaron kell lebonyolítanunk az üzletet - jelentette ki Mr. Cataliades hidegen. Ő és Waldo megkerülte a limuzint. Nyugtalanság töltött el, hogy a hosszú autó már nem áll közöttünk, de szerencsére nem jöttek túlságosan közel hozzám.

- Miss Stackhouse, ön az egyetlen örököse az uno-katestvérének.

Hallottam, amit mond, de nem tudtam elhinni.

- Nem a bátyám, Jason? - Jason és Hadley három évvel voltak idősebbek nálam, és nagyon jól kijöttek egymással.

- Nem. Ebben a dokumentumban Hadley azt írja, hogy egyszer felhívta Jasont, amikor anyagi gondjai voltak, ő azonban nem foglalkozott vele, ezért most Hadley is figyelmen kívül hagyta.

- Mikor szúrták le Hadley-t? - Erősen koncentráltam rá, hogy ne képzeljem el a jelenetet. Mivel Hadley három évvel idősebb volt nálam, alig huszonkilenc éves lehetett, amikor meghalt. Sok tekintetben a fizikai ellentétpárom volt. Én erősebb testalkatú vagyok, és szőke, ő vékony volt, és sötét hajú. Én erős vagyok, ő gyenge. Neki nagy, barna szeme volt hosszú szempillákkal, nekem kék. Most pedig ez a különös férfi azt mondja nekem, hogy örökre lehunyta azt a nagy, sötét szemét.

- Egy hónappal ezelőtt. - Mr. Cataliadesnek gondolkoznia kellett rajta. - Igen, egy hónappal ezelőtt történt.

- És nekem csak most szól?

- A körülmények nem engedték.

Ezen elgondolkoztam.

- New Orleansban halt meg?

- Igen. A királynő szolgája volt - mondta, de olyan jelentőségteljesen, mintha azt közölte volna, hogy Hadley

társtulajdonos lett egy neves ügyvédi irodában, netán sikerült megvásárolnia a céget, ahol dolgozott.

- Louisiana királynőjének? - kérdeztem óvatosan.

- Tudtam, hogy érteni fogja - válaszolta a férfi, és valósággal ragyogott az arca, amikor rám nézett. - Mondtam is magamban, amikor megláttam önt: „Ez olyan nő, aki ismeri a vámpírjait".

- Ezt a vámpírt mindenesetre ismeri - szólalt meg Bili, amikor megjelent mellettem, ugyanolyan nyugtalanító módon, ahogy régen is.

Mr. Cataliades arcán árnyalatnyi bosszúság suhant át, mint egy villám az égen.

- És önben kit tisztelhetek? - kérdezte hűvös udvariassággal

- Bili Compton, a környék lakója, és Miss Stackhouse barátja - válaszolta Bili vészjóslóan. - Emellett a királynő alkalmazottja, mint ön.

A királynő azért alkalmazta Bilit, hogy az a számítógépes nyilvántartás, amelyen Bili dolgozott, egyszer majd az ő tulajdona legyen. Valamiért az volt a benyomásom, hogy Mr. Cataliades ennél személyesebb szolgálatokat tett Őfelségének. Olyan fickónak tűnt, aki tudja, hol vannak eltemetve a holttestek, Waldo pedig olyannak, aki odajuttatta őket.

Bubba közvetlenül Bili mögött állt, és amikor kilépett Bili árnyékából, először fedeztem fel valami érzelmet Waldo, a vámpír arcán. Tiszteletteljes hódolatot.

- Ó, jóságos isten! Ő tényleg El... - bukott ki önkéntelenül Mr. Cataliadesből.

- Igen - mondta Bili, majd jelentőségteljes pillantást vetett a két férfira. - Ő itt Bubba. A múlt rendkívül felzaklatja. - Megvárta, hogy azok ketten egyetértően bólintsanak. Aztán rám nézett. Sötétbarna szeme feketének tűnt a felülről érkező fényben. A bőre sápadt volt, ami rögtön elárulta, hogy vámpír. - Sookie, mi történt?

Röviden összefoglalva elmondtam neki azt, amit Mr. Cataliadestől megtudtam. Azok után, hogy Bili és én szakítottunk

- mert hűtlen lett hozzám -, próbáltunk valami működőképes kapcsolatot kialakítani kettőnk között. Megbízható barátnak bizonyult, én pedig hálás voltam a jelenlétéért.

- A királynő rendelte el Hadley megölését? - kérdezte Bili a látogatóimtól.

Mr. Cataliades láthatóan megdöbbent.

- Nem, dehogyis! - kiáltott fel. - Őfelsége soha nem akarná a halálát annak, aki annyira kedves a számára.

Oké, ez meg engem döbbentett meg.

- És milyen értelemben... vagyis hogy érti azt, hogy az unokatestvérem nagyon kedves volt a számára? - kérdeztem rá. Csak biztos akartam lenni benne, hogy jól értettem-e a mögöttes dolgokat.

Mr. Cataliades sokat sejtetőn nézett rám.

- Nagy becsben tartotta őt - felelte.

Oké. Felfogtam.

Minden vámpírkörzetnek megvolt a maga királya vagy királynője, és ez a cím hatalommal járt. Louisiana királynőjének azonban még az átlagosnál is nagyobb tekintélye volt, mivel a székhelye New Orleansban volt, amely az Egyesült Államok legnépszerűbb városának számított az élőhalottak között. A vámpírturizmus a település bevételének egyharmada volt, ezért még nem hivatalosan a New Orleansban lakó emberek is odafigyeltek arra, mit kívánt vagy mit szeretett a királynő.

- Ha Hadley olyan nagy kedvence volt, ki volt olyan ostoba, hogy szíven szúrja? - kérdeztem.

- A Nap Gyülekezete - válaszolta Waldo, amitől megriadtam. A vámpír olyan sokáig hallgatott, hogy azt feltételeztem, nem is fog megszólalni többé. A hangja recsegős volt, és legalább olyan különös, mint a megjelenése. - Jól ismeri a várost?

Megráztam a fejem. Csak kétszer jártam New Orleansban, és mindkettő iskolai kirándulás volt.

- Talán ismerik azt a temetőt, amelynek az a neve, hogy a Holtak városa?

Én bólintottam, Bili azt mondta, *igen.* Bubba pedig dörmögött valamit, amit úgy lehetett érteni, hogy *aha.* Sok New Orleans-i temetőben álltak kripták a föld felett, mivel Louisiana déli részén a talajvíz meglehetősen magas volt ahhoz, hogy a földbe temessék a halottakat. A kripták kis fehér házaknak látszottak, némelyikük még díszes és faragott is volt, ezért hívták ezt a temetőt a Holtak városának. A történelmi temetők lenyűgözőek voltak, ám néha veszélyesek. Valódi ragadozóktól lehetett tartani a Holtak városában, a turistákat éppen ezért mindig előre figyelmeztették, hogy csak idegenvezetővel és csoportosan látogassák a helyet, valamint napnyugtakor hagyják el.

- Aznap éjjel, közvetlenül azután, hogy felébredtünk, Hadley és én elmentünk St. Louis első számú temetőjébe, hogy elvégezzünk egy rituálét. - Waldo arca kifejezéstelen volt. Az a gondolat, hogy ez a férfi volt az unokatestvérem kísérője, ha csak egyetlen éjszakai kiruccanásra is, megdöbbentett. - A sírok mögül ugrottak elő, és körbevettek minket. A Nap Gyülekezete csupa fanatikusból állt, akik szent tárgyakkal, karókkal és fokhagymával voltak felszerelkezve - szóval a szokásos dolgokkal. Az ostobák aranykeresztet hoztak magukkal.

A Gyülekezet nem volt hajlandó elhinni, hogy nem minden vámpírra hatnak a szent tárgyak, még a bizonyítékok ellenére sem. Az egyházi jelképek csak a nagyon öreg vámpírokon működtek, akiket jámbor, vallásos hívőként neveltek fel. Az újabbak azonban csak a kereszttől szenvedtek, de attól is csak akkor, ha ezüstből készültek. Az ezüst minden vámpírt megégetett. Ezenkívül még egy fából készült karó is hatékony fegyver lehetett ellenük, ha a vámpír szívébe szúrták.

- Bátran harcoltunk, Hadley meg én, ám túl sokan voltak, és végül megölték őt. Én is csak egy súlyos, szúrt sebbel tudtam elmenekülni. - Halottsápadt arca inkább volt bűnbánó, mint lesújtott.

Próbáltam nem gondolni Linda nénikémre, és hogy ő mit szólt volna ahhoz, hogy a lánya vámpír lett. Hadley halálának

körülményein azonban valószínűleg még jobban megdöbbent volna: egy ilyen groteszk figura társaságában merénylet áldozata lett egy híres, kísérteties temetőben. Természetesen ezen egzotikus körülmények egyike sem rázta volna meg olyan nagyon, mint az a tragikus tény, hogy a lánya meghalt.

Engem azonban most nem érintett olyan mélyen a dolog, mivel már évekkel ezelőtt lemondtam Hadleyről. Nem hittem volna, hogy valaha is látom még az életben, ezért jelenleg képes voltam más dolgokra is gondolni. Még mindig kissé fájdalmasan érintett, hogy miért nem jött haza, hogy meglátogasson minket. Talán attól félt, hogy fiatal vámpír létére esetleg nem tud majd uralkodni a vérszomján, és azon kapja magát, hogy olyanra támad rá, akire nem szabad? De az is lehet, hogy csak megrémült önmagától, hogy mivé változott. Bili nagyon sokszor mondta nekem, hogy a vámpírok már nem emberek többé, és egészen máshogy reagálnak érzelmileg, mint az emberek. Az étvágyuk és a rejtőzködésre való hajlamuk visszafordíthatatlanul megváltoztatta az idős vámpírokat.

Hadley-nek azonban még nem kellett ezek szerint a törvények szerint élnie, hiszen a Nagy Leleplezés után változott át, amikor a vámpírok a világ tudomására hozták, hogy léteznek.

A kamaszkorból kilépő Hadley-t, akit én kevésbé kedveltem, nem ölhették meg, és nem láthatták együtt egy olyan alakkal, mint Waldo. Hadley népszerű lány volt a gimiben, és akkoriban mindenképpen annyira emberi volt, hogy könnyen áldozatául esett a tinédzserkori sztereotípiáknak. Vagy gonosz volt azokkal a gyerekekkel, akik nem voltak népszerűek, vagy egyszerűen csak nem vett róluk tudomást. Az életét kizárólag a ruhák, a sminkelés és önnön bájos egyénisége töltötte ki.

A szurkolócsapat tagja volt, amíg fel nem vette a gót stílust.

- Említette, hogy egy rituálét akartak elvégezni a temetőben. Miféle rituálét? - kérdeztem Waldótól, hogy némi időt nyerjek a gondolkodáshoz. - Ugye nem azt akarja mondani, hogy Hadley

boszorkány is volt? - Egyszer találkoztam egy vérfarkas boszorkánnyal, vámpír boszorkával azonban még soha.

- A New Orleans-i vámpírok körében léteznek bizonyos hagyományok - kezdte Mr. Cataliades óvatosan. - Az egyik ilyen, hogy a halottak vére feltámaszthat egy halottat, legalábbis átmenetileg. Kommunikációs célból, ugye érti?

Mr. Cataliades nem volt valami bőbeszédű. Meg kellett fontolnom minden egyes mondatát, amelyet csak kiejtett.

- Hadley egy halott személlyel akart beszélni? - kérdeztem, miután megemésztettem a váratlan hírt.

- Igen - válaszolta Waldo, ismét közbevágva. - Marié Laveau-val.

- A vudu varázslónővel? Miért? - Bárki, aki Loui-sianában élt, ismerte Marié Laveau legendáját, egy olyan nőét, akinek mágikus ereje egyaránt lenyűgözött fehéreket és feketéket egy olyan korban, amikor a feketéknek egyáltalán nem volt semmi hatalmuk.

- Hadley úgy gondolta, hogy rokonságban áll vele. - Waldo mintha megvetően mosolygott volna.

Oké, na, ekkor tudtam biztosan, hogy csak kitalálta az egészet.

- Ugyan már! Marié Laveau afroamerikai volt, az én családom pedig fehér - mutattam rá.

- Az apja részéről lett volna a rokonság - jelentette ki Waldo nyugodt hangon.

Linda néni férje, Carey Delahoussaye New Orleans-ból származott, francia ősöktől. A családja több generáció óta ott élt. Addig hencegett vele, amíg az egész családomnak elege nem lett belőle. Kíváncsi voltam, hogy Carey bácsi vajon tudta-e, hogy a kreol vérvonalába az évszázadok során vegyült némi afroamerikai DNS is. Csak gyerekkori emlékeim voltak róla, de úgy vélem, ez az apró részlet egyik legféltettebb titka lehetett.

Azt viszont nagyon klassz dolognak tartottam, hogy Hadley azt gondolta, a híres Marié Laveau leszármazottja. Ezen a ponton talán kicsit hihetőbbnek találtam Waldo történetét. Azt viszont

elképzelni sem tudtam, hogy az unokatestvérem honnan vehette ezt az információt.

Na persze azt sem feltételeztem volna róla, hogy egy nőnek lesz a szeretője, pedig ő nyilvánvalóan ezt választotta. Hadley egy vámpír királynő leszbikus párja volt. Ki gondolta volna?

Úgy éreztem, túl sok információ szakadt egyszerre a nyakamba, amit nem volt időm megemészteni, ennek ellenére hallani akartam az egész történetet. Intettem a sovány vámpírnak, hogy folytassa.

- Odarajzoltuk a három X-et a sírkőre - mondta Waldo. - Ahogy az emberek szokták. A vudu-hívők hisznek benne, hogy ezzel bebiztosítják, hogy a kívánságuk meghallgatást nyerjen. Aztán Hadley megvágta magát, és a vérét a sírkőre csepegtette, majd kimondta a három varázsszót.

- „Abrakadabra", „kérem" és „köszönöm"? - vágtam rá automatikusan, mire Waldo rosszalló pillantást vetett rám.

- Nem kellene viccet csinálnia ebből - közölte. Néhány ritka kivételtől eltekintve a vámpíroknak köztudottan nincs humorérzékük, és Waldo kétségtelenül a komolyak közé tartozott. Vörös karikás szeme rám meredt.

- Tényleg van ilyen hagyomány. Bili? - kérdeztem, és már nem érdekelt, hogy a két New Orleansból érkezett férfi megtudja, hogy nem bízom bennük.

- Igen - felelte Bili. - Én magam még nem próbáltam ki, mert szerintem a halottakat nem lenne szabad háborgatni, de már láttam, amikor valaki más csinálta.

- És működött? - kérdeztem ijedten.

- Igen. Néha.

- Hadley-nek sikerült? - fordultam Waldóhoz.

A vámpír továbbra is mereven bámult.

- Nem - sziszegte. - *Az ő* szándékai nem voltak elég tiszták.

- És azok a fanatikusok meg ott rejtőztek a sírok között, arra várva, mikor ugorhatnak elő?

- Igen - mondta Waldo. - Ahogy már mondtam.

- Ön pedig a kifinomult vámpírhallásával és szaglásával nem érezte meg, hogy emberek vannak a temetőben körös-körül? - Bal oldalamon Bubba megmozdult. Még egy olyan nehéz felfogású, kapkodva átváltoztatott vámpír is, mint Bubba, fel tudta fogni a kérdésben rejtőző mögöttes értelmet.

- Lehet, hogy éreztem, hogy vannak körülöttünk emberek, a temető azonban a bűnözők és a kurvák kedvenc éjszakai helye. Nem tudtam megállapítani, milyen emberek csinálják a zajokat.

- Waldo és Hadley mindketten a királynő kedvencei voltak - jegyezte meg Mr. Cataliades figyelmeztetőn. A hangja azt sugallta, hogy a királynő kedvencei feddhetetlenek, a szavai viszont nem ezt mondták. Elgondolkodva ránéztem. Ugyanabban a pillanatban Bili megmozdult mellettem. Gondolom, mivel nem működött a kapcsolatunk, nem lehettünk lelki társak, a kritikus pillanatokban azonban egyformán gondolkoztunk, és most ez is egy olyan alkalom volt. *Azt* kívántam, most az egyszer bárcsak tudnék olvasni Bili gondolataiban - habár annak idején az egyik legjobb érv a kapcsolatunk mellett éppen az volt, hogy nem tudok. A telepatáknak nincs könnyű dolguk a szerelemben. Valójában Mr. Cataliades volt a jelenlévők közül az egyetlen, akinek beleláttam a gondolataiba, de ő sem volt ember.

Arra gondoltam, megkérdezem tőle, hogy micsoda, ez azonban egy kicsit udvariatlannak tűnt. Ehelyett megkértem Bubbát, hozzon nekünk néhány összecsukható kerti széket, hogy leülhessünk. Amíg ő elment a székekért, én bementem a házba, és felmelegítettem egy kis szintetikus vért a három vámpírnak, majd lehűtöttem egy kis Mountain Dew-t Mr. Cataliadesnek, aki azt állította, hogy nagyon tetszik neki az ötlet.

Miközben bent voltam a házban, és úgy bámultam a mikrohullámú sütőt, mintha valami kristálygömb lett volna, arra gondoltam, hogy bezárom az ajtót, és hagyom, hogy azok ott kint azt csináljanak, amit csak akarnak. Volt valami rossz érzésem amiatt, ahogy az éjszaka eseményei alakultak, ezért nagyon csábított a gondolat, hogy kivonom magam a hátralévő részéből.

Hadley viszont az unokatestvérem volt. Egy hirtelen ötlettől vezérelve levettem a fényképét a falról, és közelebbről is megnéztem.

Minden kép, amelyet a nagymamám felakasztott a falra, még mindig ott volt. Attól, hogy ő meghalt, én még mindig úgy tekintettem a házra, mintha az övé lenne. Az első kép Hadley-ről hatéves korában készült, és a fotón csak egy foga volt elöl. Egy sárkányról készült nagy rajzot tartott a kezében. Visszatettem a képet a falra a másik fotója mellé, amelyen tízévesnek tűnt. Vékony, copfos csitri volt, és a képen átölelt engem és Jasont. Emellett a városi újság riportere által készített fotó lógott, amely akkor készült, amikor Hadley-t megválasztották Miss Bon Temps-nak. Tizenöt évesen ragyogóan boldog volt bérelt, fehér, flitteres ruhájában, csillogó koronával a fején és virágcsokorral a kezében. Az utolsó kép elsőéves főiskolás korában készült róla. Ekkorra már rászokott a kábítószerre, és felvette ezt a gót stílust: a szemét vastagon feketére festette, a száját pedig sötétvörösre. Carey bácsi néhány évvel azelőtt hagyta el Linda nénit, hogy ez a stílusváltás megtörtént, és visszaköltözött büszke családjához New Orleansba. Mire Hadley is elment, Linda néni már kezdte rosszul érezni magát. Néhány hónappal lánya eltűnése után végre rá tudtuk venni apám nővérét, hogy elmenjen az orvoshoz, és ekkor állapították meg nála a rákot.

Az ezután következő években gyakran eszembe jutott, vajon Hadley tudta-e, hogy az anyja beteg. Nekem nagyon sokat számított. Ha tudta, de nem jött haza, az egy dolog volt. Ha viszont nem tudta, az egy másik. Most pedig, hogy a tudomásomra jutott, hogy átváltozott és az élőhalottakhoz csatlakozott, egy újabb lehetőség is megfordult a fejemben. Lehet, hogy mégis tudta, csak nem érdekelte.

Azon töprengtem, ki mondhatta neki, hogy Marié Laveau-tól származik. Biztosan olyasvalaki, aki eleget kutatott ahhoz, hogy meggyőző legyen, valaki, aki elég jól ismerte Hadley-t, és tudta,

mennyire élvezi annak a helyzetnek a pikantériáját, hogy egy ilyen híres nővel áll rokonságban.

Tálcán kivittem az italokat, majd körben leültünk a kerti székeimre. Eléggé bizarr társaság volt: a különös Mr. Cataliades, egy gondolatolvasó és három vámpír -habár az egyikük annyira elfuserált volt, amennyire csak lehetett, de még így is élőhalottnak nevezte magát. - Amikor leültem, Mr. Cataliades átnyújtott nekem egy köteg papírt, én pedig megpróbáltam elolvasni. A kinti lámpa fénye elég volt ahhoz, hogy felgereblyézzük a leveleket, az olvasáshoz azonban már kevésnek bizonyult. Bili szeme húszszor jobb volt az enyémnél, ezért átnyújtottam neki a papírokat.

- Az unokatestvéred rád hagyott valamennyi pénzt és a lakása berendezését - mondta Bili. - Te vagy a végrendelet végrehajtója is.

Megvontam a vállam.

- Oké. - Tudtam, hogy Hadley-nek nem lehet sok vagyona. A vámpírok nagyon értenek ahhoz, hogy a saját kis fészküket felépítsék, az unokatestvérem azonban még csak néhány éve volt vámpír.

Mr. Cataliades felvonta szinte láthatatlan szemöldökét.

- Nem tűnik valami izgatottnak.

- Mert az sokkal jobban érdekel, hogyan halt meg Hadley.

Waldo sértettnek tűnt.

- Már elmeséltem a körülményeket. Vagy azt akarja, hogy a harcról is részletesen beszámoljak? Kellemetlen volt, arról biztosíthatom.

Egy-két pillanatig őt néztem.

- Magával meg mi történt? - kérdeztem. Nagyon udvariatlan dolog volt valakit arról kérdezni, hogy mitől néz ki ilyen furcsán, a józan ész azonban azt súgta, hogy valami fontos információt tudhatok meg ezzel. Tartoztam az unokatestvéremnek, ám ennek a tartozásnak semmi köze sem volt ahhoz, amit örökül hagyott rám. Talán éppen ezért nevezett meg engem az örökösének a végrendeletében. Tudta, hogy én kérdezősködni fogok a haláláról,

istenáldott, drága bátyám viszont nem. • Harag suhant át Waldo arcán, aztán olyan lett, mintha valami „érzelemtörlő" szivaccsal minden érzést letörölt volna magáról. Pergamenszínű bőre megnyugodott, a vonásai kisimultak, a szeme megpihent.

- Emberként albínó voltam - kezdte kimérten, én pedig azonnal éreztem, hogy durván és megbocsáthatatlanul kérdezősködtem valakinek a fogyatékosságáról; Épp bocsánatot kértem volna, ám Mr. Cataliades ismét közbevágott.

- És persze - mondta a kövér férfi lágy hangon - a királynő megbüntette.

Ezúttal Waldo leplezetlen ellenszenvvel nézett rám.

- Igen - mondta végül. - A királynő néhány évre belemerített egy tartályba.

- Egy tartály mibe?

El sem tudtam képzelni.

- Sós vízbe - felelte Bili halkan. - Hallottam már erről a büntetési módról. Ezért lett ráncos.

Waldo úgy tett, mintha nem hallotta volna Bili megjegyzését, de ekkor Bubba is megszólalt.

- Az már biztos, hogy jó ráncos vagy, haver, de ne aggódj, a csajok buknak az olyan pasira, aki más, mint a többi.

Bubba nagyon kedves és jó szándékú vámpír volt. Megpróbáltam elképzelni, milyen lehet évekig sós tengervízben lenni. Aztán megpróbáltam kiűzni a fejemből a képet. Csak találgatni tudtam, mit követhetett el, hogy ilyen büntetést érdemelt érte.

- És a királynő kedvence volt? - kérdeztem.

Waldo határozott méltósággal bólintott.

- Igen, ebben a kegyben részesültem.

Reméltem, hogy én sohasem fogok ilyen kegyben részesülni.

- És Hadley is a kedvence volt?

Waldo arca nem árult el semmit, egy aprócska izom azonban megrándult az állán.

- Egy ideig.

Mr. Cataliades közbeszólt.

- A királynőnek tetszett Hadley lelkesedése és gyerekes viselkedése. Hadley azonban csak egy volt a kedvencek hosszú sorában. Ez a megtiszteltetés végül mindig valaki mást ért, és Hadley-nek helyet kellett volna találnia magának a királynő kíséretében valahol.

Waldo ennek láthatóan jobban örült, és bólintott.

- Igen, ez így szokott lenni.

Nem tudtam, miért kellene hogy ez érdekeljen engem, de aztán Bili egy apró mozdulatot tett, alig észrevehetőt. Csak a szemem sarkából pillantottam meg, de rájöttem, nem akarja, hogy erről többet kérdezzek. A fenébe vele! Amúgy sem akartam.

Mr. Cataliades megszólalt.

- Természetesen az unokatestvére egy kicsit különbözött az elődjeitől. Te nem így gondolod, Waldo?

- Nem - felelte a kis vámpír. - Idővel ugyanaz történt volna vele is, mint a többiekkel. - Úgy tűnt, az ajkába harap, hogy ne mondjon többet, ez azonban nem szerencsés reflex a vámpíroknál. Lassan egy vörös vércsepp jelent meg a száján. - A királynő megunta volna. Tudom. A fiatalságát szerette benne, meg azt, hogy ő volt az első olyan vámpír, aki nem ismerte az élet árnyékos oldalát. Ezt megmondhatod a királynődnek is, Cataliades, amikor visszamész New Orleansba. Ha nem húztad volna fel az elválasztó falat a két ülés között, útközben megvitathattuk volna ezt a kérdést. Nem kell úgy kezelned, mintha leprás lennék.

Mr. Cataliades megvonta a vállát.

- Nem volt szükségem a társaságodra - jelentette ki. - Különben is, sohasem fogjuk már megtudni, hogy Hadley mennyi ideig maradt volna kedvenc, nem igaz, Waldo?

Mintha elkanyarodtunk volna a témától, és éreztem, hogy Mr. Cataliades errefelé próbál terelni, csak azt nem tudtam, miért. Átmenetileg azonban belementem a játékba, és ezen az úton haladtam tovább.

- Hadley nagyon csinos volt - mondtam. - Talán a királynő állandó helyet adott volna neki maga mellett.

- Tele van a piac csinos lányokkal - mondta Waldo. - Ostoba emberek. Fogalmuk sincs róla, mi mindent tehet velük a királynőnk.

- Ha akar - dörmögte Bili. - Ha ez a Hadley igazán értett ahhoz, hogy örömet szerezzen neki, ha megvolt benne Sookie bája, lehet, hogy boldog volt, és éveken keresztül lehetett volna ő a favorit.

- És akkor, gondolom, maga, Waldo, egyedül maradt volna - jelentettem ki prózaian. - Szóval árulja már el nekem, valóban voltak fanatikusok a temetőben? Vagy csak egyetlen sovány, ráncos vámpír, aki féltékeny volt és kétségbeesett?

Ekkor hirtelen mindenki felállt, kivéve Mr. Cataliadest, aki belenyúlt az aktatáskájába.

A szemem láttára Waldo valami olyanná változott, ami már alig hasonlított emberre. A szemfoga megnyúlt, a szeme vérben forgott. A teste még vékonyabbnak tűnt, és mintha kétrét görnyedt volna. Mellettem Bili és Bubba is átváltozott. Nem szerettem rájuk nézni, amikor dühösek voltak. A barátaimat sokkal rosszabb volt ilyen állapotban látni, mint az ellenségeimet. A leplezetlen harci készültség meglehetősen félelmetes látvány volt.

- Nem vádolhatja meg a királynő szolgáját - mondta Waldo, és valósággal sziszegett.

Mr. Cataliades bebizonyította, hogy ő is képes meglepetést okozni nekem, nem mintha kétségem lett volna felőle. Villámgyors, könnyed mozdulattal felpattant a székről, és egy ezüstlasszót dobott a vámpír fejére. A kör átmérője akkora volt, hogy lejjebb csúszott, a válla alá. Mr. Cataliades bámulatosan kecses mozdulattal a kellő pillanatban megrántotta, és így az oldalához szorította Waldo karját.

Arra számítottam, hogy a vámpír megvadul, ám ehelyett, meglepetésemre, tökéletesen nyugodt maradt.

- Ezért meghalsz! - mondta Waldo a kövér társának, mire Mr. Cataliades csak mosolygott.

- Ugyan, dehogy - felelte. - Tessék, Miss Stack-house.

Valamit odadobott nekem. Bili azonban egy villámgyors mozdulattal, amit a szemem képtelen volt követni, kinyúlt, és elkapta. Mindketten rámeredtünk a kezében tartott tárgyra. Fényesre csiszolt, hegyes fadarab volt. Egy karó.

- Mit kezdjek ezzel? - kérdeztem Mr. Cataliadest, és közelebb léptem a hosszú, fekete limuzinhoz.

- Drága Miss Stackhouse, a királynő átengedte magának a lehetőséget.

Waldo, aki idáig némileg dacosan nézett mindnyájunkra, Mr. Cataliades szavai hallatán magába zuhant.

- Ezek szerint tudja - nyögte az albínó vámpír, olyan hangon, amire a legjobb szó az volt, hogy megtört. Megborzongtam. Waldo szerette a királynőjét, igazán szerette.

- Igen - mondta a nagy ember, szinte gyengéden. - Amikor megérkeztél a hírrel, rögtön kiküldte a temetőbe Valentine-t és Charityt. Nem találtak emberi támadásra utaló nyomokat Hadley testén, már ami maradt belőle. Csak a te szagodat, Waldo.

- Ideküldött veled - mondta a kis vámpír majd-nemhogy suttogva.

- A királynőnk azt akarta, hogy Hadley vérrokonáé legyen a kivégzésed joga - magyarázta Mr. Cataliades.

Olyan közel léptem Waldóhoz, amennyire csak lehetett. Az ezüst legyengítette, habár volt egy olyan érzésem, hogyha a lánc olyan fémből készült volna, amit képes elviselni, akkor sem küzdött volna. A belső tűz kihunyt benne, de azért a szemfogát még kivillantotta, amikor a karó hegyét a szíve fölé tettem. Hadley jutott eszembe, és arra gondoltam, ha a helyemben lenne, vajon ő képes lenne-e megtenni.

- Maga tudja vezetni a limuzint, Mr. Cataliades? - kérdeztem.

- Igen, kisasszony.

- Vissza tud menni New Orleansba egyedül?

- Kezdettől fogva ez volt a tervem.

A karót belenyomtam a vámpír mellkasába, épp addig a pontig, ahol láthatóan már fájt neki. Behunyta a szemét. Szúrtam már szíven vámpírt azelőtt is, de az önvédelemből történt, azért, hogy megmentsem Bilit és a saját életemet. Waldo szánalmas figura volt. Semmi romantikus vagy drámai nem volt benne. Egyszerűen csak gonoszság áradt belőle. Biztos voltam benne, hogy szörnyű kegyetlenségekre képes, ha a helyzet azt követeli, és azt is minden kétséget kizáróan tudtam, hogy ő ölte meg az unokatestvéremet, Hadley-t. Bili szólalt meg mellettem.

- Majd én megteszem helyetted, Sookie. - A hangja sima volt, és hideg, mint mindig, az érintése pedig hűvös a karomon.

- Én is segíthetek - ajánlkozott Bubba. - Maga is megtenné értem, Miss Sookie.

- Az unokatestvére egy szemét kis kurva volt - szólalt meg Waldo váratlanul.

Belenéztem vörös szemébe.

- Valószínűleg az volt - mondtam. - De azt hiszem, képtelen vagyok megölni önt. - A karót tartó kezem lehullott a testem mellé.

- Muszáj megölnie! - mondta Waldo magabiztosan, haraggal. - A királynő azért küldött ide, hogy meghaljak.

- Pedig azt hiszem, vissza kell mennie hozzá - feleltem. - Nem tudom megtenni.

- Akkor kérje meg azt a kurvahajcsárt! Úgyis szívesen vállalkozna rá.

Bili még dühösebb lett, és kivette a kezemből a karót.

- Szándékosan csinálja. Bili, hogy megöljük, és így legyen öngyilkos - mondtam.

Bili zavartnak tűnt, ahogy Bubba is, Mr. Cataliades arcáról azonban semmit nem lehetett leolvasni.

- Megpróbál annyira feldühíteni vagy megijeszteni minket, hogy megöljük, mert ő nem tud véget vetni az életének - magyaráztam nekik. - Biztos vagyok benne, hogy a királynő

valami sokkal, de sokkal rosszabbat fog tenni vele, mint amit én tennék. És igaza van.

- A királynő önnek akarta átengedni a bosszú lehetőségét - jegyezte meg Mr. Cataliades. - Nem akar élni vele? Nem biztos, hogy Őfelsége örülni fog, ha visszaküldi hozzá Waldót.

- Az már az ő problémája - feleltem -, nem igaz?

- Szerintem nagyon is a te problémád lesz - súgta oda Bili halkan.

- Hát, az kínos - válaszoltam. - Ön... - Egy pillanatra elhallgattam, és emlékeztettem magam, hogy ne legyek ostoba. - Nagyon kedves volt, hogy elhozta nekem Waldót, Mr. Cataliades, és nagyon ügyesen terelgetett az igazság kiderítése felé. - Mély lélegzetet vettem, majd elgondolkodtam. - Nagyra értékelem, hogy átadta az örökösödés dokumentumait, amit majd egy nyugodtabb időszakban alaposan átolvasok. - Úgy véltem, mindent elmondtam. - Most pedig, ha lenne olyan szíves, és kinyitná a csomagtartót, akkor megkérném Bilit és Bubbát, hogy tegyék bele Waldót. - Az ezüsttel lekötözött vámpír felé fordítottam a fejem, aki alig egy méterre állt tőlem, némán.

Ebben a pillanatban, amikor mindenki valami másra figyelt, Waldo rám vetette magát. A száját hatalmasra tátotta, mint egy kígyó, a szemfoga megnyúlt. Hátraugrottam, de tudtam, hogy ennyi nem lesz elég. Az a hegyes szemfog mindjárt feltépi a torkomat, és a saját kertemben fogok elvérezni. Bili és Bubba azonban nem voltak ezüstlánccal lekötözve, ezért olyan sebességgel mozdultak meg, amely már önmagában is félelmetes volt. Megragadták az idős vámpírt, és leteperték. Bili karja gyorsabban emelkedett fel és sújtott le, mint amennyi idő alatt egy ember pislogni tud, Waldo vörös szeme pedig mélységes elégedettséggel nézte a szívébe döfött karót. A következő pillanatban a szeme beesett, hosszú, vékony teste pedig azonnal elkezdett elbomlani. Egy halott vámpírt nem kellett eltemetni.

Néhány percig mindannyian mozdulatlanul figyeltük a látványt, Mr. Cataliades állt, én a földön ültem, úgy, ahogy

fenékre estem. Bili és Bubba pedig az egykori Waldo maradványai felett térdelt.

Ekkor kinyílt a limuzin ajtaja, és mielőtt Mr. Cataliades kisegíthette volna, Louisiana királynője lépett ki a kocsiból.

Természetesen gyönyörű volt, de nem úgy, mint egy hercegnő. Nem tudom, mire számítottam, de az biztos, hogy nem olyan volt. Bili és Bubba azonnal felállt, és mélyen meghajoltak előtte, én pedig alaposan végigmértem, tetőtől talpig. Nagyon drága, sötétkék kosztümöt viselt, hozzá magas sarkú cipőt. A haja vörösesbarna volt, a bőre pedig természetesen fehér, mint a fal, a szeme viszont nagy, ferde vágású, és majdnem olyan szép barna, mint a haja. A körmei vörösre voltak lakkozva, amit valamiért nagyon furcsának találtam. Ékszert nem viselt.

Most már értettem, miért húzta fel Mr. Cataliades az elválasztófalat utazás közben. És azt is sejtettem, hogy a királynő minden bizonnyal elrejtette a jelenlétét Waldo érzékei elől.

- Hello - mondtam bizonytalanul. - Én...

- Tudom, ki vagy - felelte a királynő enyhe akcentussal, amit franciának véltem. - Bili, Bubba.

OOOOOO-kéééé. Ennyit az udvarias csevegésről. Kifújtam a levegőt, és befogtam a számat. Nem volt értelme bármit is mondani, amíg a nő meg nem indokolja a jelenlétét. Bili és Bubba kihúzta magát. Bubba mosolygott. Bili nem.

A királynő úgy nézett végig rajtam, amit kimondottan udvariatlannak találtam. Mivel ő volt a királynő, idős vámpír lehetett, a legidősebbek pedig, akik arra vágytak, hogy hatalmuk legyen a társadalomban, nos, ők voltak a legfélelmetesebbek. A királynő olyan régóta volt már vámpír, hogy alig maradhatott benne valami hajdani emberi mivoltából.

- Nem értem, mi ez a nagy felhajtás körülötted - mondta, és vállat vont.

A szám széle megrándult. Nem tehettem róla. A következő pillanatban hatalmas vigyor terült szét az arcomon, amit

megpróbáltam a kezem mögé rejteni. A királynő kérdőn nézett rám.

- Mindig mosolyog, amikor zavarban van - mondta Bili.

Ez igaz volt, most azonban nem ezért vigyorogtam.

- Vissza akartad küldeni hozzám Waldót, hogy megkínozzam és megöljem - állapította meg a nő. Az arca teljesen üres volt eközben. Nem tudtam, hogy he-lyesli-e vagy rosszalja a döntésemet, és hogy okosnak vagy ostobának tart-e miatta.

- Igen - feleltem. A legrövidebb válasz volt kétségkívül a legjobb.

- Kényszerítette a kezedet.

- Aha.

- Túlságosan félt tőlem, mintsem visszatérjen a barátommal, Mr. Cataliadesszel New Orleansba.

- Igen. - Kezdtem belejönni az egyszavas válaszokba.

- Kíváncsi vagyok, vajon szándékosan alakítottad-e így a dolgot.

Az „igen" nem lett volna a helyes válasz, ezért inkább nem mondtam semmit.

- Majd rájövök - felelte a nő abszolút magabiztossággal. - Még találkozunk, Sookie Stackhouse. Nagyon szerettem az unokatestvéredet, de sajnos volt annyira ostoba, hogy elmenjen egyedül a temetőbe a legnagyobb ellenségével. Túlságosan bízott abban, hogy a nevem elegendő ahhoz, hogy megvédje.

- Waldo elmondta önnek, hogy Marié Laveau végül feltámadt-e? - kérdeztem, mert ez a dolog túlságosan érdekelt ahhoz, hogy megválaszolatlanul hagyjam.

Amikor ezt kérdeztem, a királynő épp visszaszállt a limuzinba, és úgy torpant meg, hogy az egyik lába már bent volt a kocsiban, a másik meg még kint az udvaromon. Bárki más szerencsétlenül festett volna ebben a testhelyzetben, kivéve Louisiana királynőjét.

- Érdekes - felelte. - Nem, őszintén szólva, nem mondta. Amikor majd te és Bili legközelebb New Orleansba jöttök, megismételhetitek a kísérletet.

Szerettem volna rámutatni, hogy Hadley-vel ellentétben én nem vagyok halott, de volt annyi eszem, hogy befogjam a számat. Talán még elrendelte volna, hogy változtassanak át vámpírrá, és féltem, nagyon féltem, hogy Bili és Bubba lefogott volna, hogy teljesítsék a parancsát. Túl ijesztő volt ebbe belegondolni, ezért inkább rámosolyogtam.

Miután a királynő beült a limuzinba, Mr. Cataliades meghajolt előttem.

- Öröm volt önnel találkozni, Miss Stackhouse. Ha valami kérdése van az unokatestvére tulajdonáról, nyugodtan hívjon fel! A névjegyemet odatűztem a papírokhoz.

- Köszönöm - feleltem, mert nem voltam benne biztos, hogy többet is képes leszek kiejteni a számon. Különben is, az egyszavas válaszok sohasem okoztak bajt. Waldo már majdnem teljesen elbomlott, bár egyes részei még egy ideig ott fognak maradni az udvaromon. Pfuj! „Hol van Waldo? Itt, szanaszét a kertemben", mondhatom bárkinek, ha esetleg felőle kérdez.

Ez az éjszaka túl sok volt nekem. A limuzin kihajtott a kertemből. Bili megsimogatta az arcomat, én azonban nem hajoltam bele a tenyerébe. Hálás voltam, amiért átjött, és ezt meg is mondtam.

- Nem lenne szabad veszélyben lenned - jegyezte meg. Bilinek megvolt az a szokása, hogy a szavai megváltoztatták a mondanivalója jelentését, kétértelművé és nyugtalanítóvá tették. Sötét szeme feneketlen mélységnek tűnt. Úgy éreztem, soha nem fogom teljesen megérteni.

- Jól csináltam, Miss Sookie? - kérdezte Bubba.

- Remekül, Bubba - válaszoltam. - Mindig azt tetted, ami a helyes, anélkül, hogy mondanom kellett volna.

- Végig tudta, hogy a királynő ott van a limóban, ugye, Miss Sookie? - kérdezte Bubba.

Bili ijedten rám nézett, én azonban kerültem a tekintetét.

- Igen, Bubba - válaszoltam halkan. - Tudtam.

Mielőtt Waldo kiszállt, a másik képességemmel belenéztem a kocsiba, és két üres feketeséget érzékeltem benne. - Ez azt jelentette, hogy két vámpír van odabent. Vagyis tudtam, hogy Mr. Cataliadesnek van egy társa is a hátsó ülésen.

- De végig úgy viselkedtél, mintha nem tudnád, hogy ott van. - Bili alig tudta felfogni. Talán eszébe sem jutott, hogy én is tanulhattam valamit, amióta megismertem őt. - Azt is tudtad előre, hogy Waldo rád fog támadni?

- Sejtettem, hogy megpróbálja. Nagyon nem akart visszamenni a királynőhöz.

- Szóval - Bili megfogta a karomat, és rám nézett -, végül is azt próbáltad elérni, hogy meghaljon, vagy azt, hogy visszaküldd a királynőhöz?

- Igen - válaszoltam.

Az egyszavas válaszok eddig még sohasem okoztak bajt.

MaryJanice Davidson

NYÍLT SZÍNI HARAPÁS

A szerző megjegyzése

Minnesotában csakugyan van egy Embarrass nevű város, ám nem olyan közel a Babbitt-tóhoz, mint ahogy azt a novellában sejtetem. Mindazonáltal a vámpírok szeretik a vizet, és köztudott, hogy szívesen vesznek maguknak lakóhajót, sőt akár sétahajót is.

Prológus

Az egész város tudta, hogy Sophie Tourneau az éjszaka lánya, de óvatosak voltak, s inkább nem tettek fel túl sok kérdést. Még a helyi pletykafészkek is, akik többet csámcsogtak mások életén, mint a saját ételükön, óvatosan visszafogták magukat.

A minnesotai Embarrass sok mindenről tudott, de ami még ennél is fontosabb, tudta, hogy vannak dolgok, amelyeket jobb nem is említeni. A város tudta például, hogy Sophie Tourneau (akit emberemlékezet óta dr. Sophie-nak szólított mindenki) valamikor a múlt század közepe táján érkezett közéjük. Az öregek közül egyesek meggyőződéssel állították, hogy 1965 tavaszán jelent meg, mások meg mertek volna esküdni rá, hogy dr. Sophie bájos arca egészen 1967-ig nem bukkant fel.

Tudták, hogy a Babbitt-tavon, egy lakóhajón él, s szabadnapjain különböző szigeteken piszmog, és a lakóhajóját - ami a *Hymenoptera* nevet viselte (bármit jelentett is ez a név) - gyakran látták kikötve Babbitt valamelyik homokos strandja mellett. Tudták, hogy mindig nála van a mobilja, és azonnal visszatér a szárazföldre, és munkába áll, amint hívják.

Tudták, hogy alacsony termetű, valamivel százhatvan centi alatt, és kellemesen gömbölyded, mégpedig a megfelelő helyeken. Tudták, hogy a haja fekete, akár az aszfalt, és egyenes, akár a

pokolba vezető út, a szeme pedig lágy, bársonyos barna. Tudták, hogy sápadt, soha nem sült le, nem kapta meg a nap, még a legforróbb éjszakákon sem. Nem is izzadt - még a legforróbb éjszakákon sem.

És azt is tudták (akármennyit vitatkoztak, amíg bele nem kékültek, hogy melyik évben is érkezett), hogy dr. Sophie már legalább négy évtizede él közöttük, és ez idő alatt egyetlen napot sem öregedett. Dr. Sophie még mindig huszonötnek nézett ki. Azok a gyerekek, akik a megérkezése évében mentek óvodába, mind felnőttek, gyerekeik születtek, sőt tán unokáik is. Őszültek, ne adj' isten kopaszodtak már, míg dr. Sophie-tól még mindig elkérték a személyi igazolványát, ha bort akart venni magának.

Ó, és a város tudott még valamit... Dr. Sophie különleges módon értett az állatokhoz. Az Embarrasshoz hasonló mezőgazdaságból élő településeken ez nagyon sokat számított. Nem volt olyan szénanáthás eb, emlőgyulladásos tehén, hisztis macska, ikreket ellő ló, amivel dr. Sophie ne tudott volna bánni, amit ne tudott volna csillapítani és meggyógyítani.

Természetesen *mindegeiken* nem tudott segíteni. De piszkosul sokukon segített. Az állatok sosem harapták meg, soha nem kapálóztak a keze között. A város tudta, ha a gyerek kutyusát elviszik dr. Sophie-hoz, akkor akár hosszú évekig nem kell előhozakodni a „Buksi elköltözött egy másik farmra, ahol rengeteg kutyabarátja várta már" kezdetű mesével.

Természetesen vadul folytak a találgatások. A legtöbbjük nemzedékről nemzedékre szállt, apáról fiúra. Mindig voltak vakmerő gyerekek, de még ők is lebuktak, amikor dr. Sophie rajtakapta őket, hogy a lakóhajója körül ólálkodnak (mindig rajtakapta őket - a nőnek még hátul is volt szeme, és a hallása, akár a hiúzé), és olyankor behívta és sütivel kínálta őket. A gyerekek pedig mindig visszatértek, és nem meséltek semmi különöset, csak annyit: „csokis sutit kaptunk tőle".

Ám a gyerekek soha nem tűntek el. Dr. Sophie-t soha senki nem látta meztelenül a holdat ugatni. Éjjel, bármelyik éjjel,

bármikor kijött a beteg állatokhoz, akár befogott róka volt, akár díjnyertes bika. Soha, sehol nem találtak vérrel írt rejtélyes üzeneteket. Nem tartott ugyan nappali ügyeletet, de hát erre ott volt dr. Hayward. Ha nem járt templomba, ugyan ki hibáztathatta érte? Embarrassban dönthetett az ember: vagy presbiteriánus lesz, vagy hitéből kitért presbiteriánus. Sokan - na jó, néhányan - nem is jártak templomba. Noha dr. Sophie nem ült be az istentiszteletre, jótékonysági célokra mindig adakozott, sőt süteményt is készített, ha a szükség úgy kívánta.

Természetesen valami nem stimmelt dr. Sophie-val. Ez nem is kérdés. Gyönyörű, egzotikus szépség, aki még ennyi idő elteltével is enyhe francia akcentussal beszélt, gyönyörű nő, aki nem öregedett, és aki egy ilyen porfészket választott lakóhelynek - vagy menedékhelynek. Ez természetellenes, *ő maga* természetellenes. De senki nem kérdezett semmit. Senki nem jelent meg vasvillával. Dr. Sophie volt a legjobb állatorvos a három szomszédos államban, az is lehet, hogy az egész országban. Akár természetellenes, akár nem, akár vámpír, akár boszorkány, akár vajákos vagy bármi, senki nem akarta, hogy elmenjen.

Legfőképp egy bizonyos személy nem akarta.

1

- Dr. Sophie! - valaki türelmetlenül zörgetett a lakóhajó szúnyoghálós ajtaján. Megismerte a hangot. Thomas „senki ne hívjon Tommynak" Carlson volt az, a szerelő fia. - Dr. Sophie, bejöhetek?

- Gyere csak, Thomas - máris ellenőrizte az orvosi táskát, mert pontosan tudta, mi lehet a baj. - Cirmosnak fájdalmai vannak?

Thomas a nyolcéves kisfiúkra jellemző hévvel rántotta fel a tolóajtót, és már bent is volt, mielőtt az visszacsapódhatott volna rá. Az ajtószárny olyan hangot hallatott, mint a parkolóban a kerekek alatt megcsikorduló kavicsok.

- Nem indult be a szülés, doki. Csak erőlködik, csak erőlködik, és egyfolytában nyalogatja magát, izé, odalent, pfuj! De csak nem jönnek a kiscicák!

- Akkor jobb, ha megyünk és segítünk neki - mondta Sophie. - Mutasd az utat.

Némán követte a kisfiút. A szerelő családja az út végén, egy régi gazdaságban lakott - gyors léptekkel mindössze tíz perc alatt odaértek. Elmerengett, vajon Thomas miért nem a mobilján hívta fel, hiszen így megspórolhatta volna magának az utat, de aztán eszébe jutott, hogy a gyerekek milyen fáradhatatlanok tudnak lenni. Észre sem vette, mennyire a gondolataiba mélyedt, egészen addig, míg a kisfiú újra meg nem szólalt.

- Hiányzik Ed, ugye?

- Hogy nekem? Igen.

- Hát, hiszen öreg volt már - mondta Thomas egyszerre szívtelen és vigasztaló hangon.

- Te... - mosolyodott el Sophie - te viszont azt hiszed, örökre nyolcéves maradsz.

Az igazat megvallva, rettenetesen hiányzott neki Ed. Még Párizsból, gyermekkora idejéből ismerte a férfit, és miután Sophie átváltozott. Ed is vele jött ide, Amerikába. Sophie megvette neki - a városi életben megkeseredett hajdani bankárnak -, az életet,

álmai otthonát: egy hatalmas farmot és jószágokat, s ezzel elszórakozhatott. Cserében a férfi hagyta, hogy lakmározzon, amikor csak kedve tartja. Kényelmes kapcsolat volt ez, amely kölcsönös szükségen és barátságon alapult. Sophie feltételezte, Ed az ő bárányа, bár nagyon megvetette ezt a vámpírkifejezést. Olyan kapcsolatra utalt, amely nem volt egyenlő, pedig a valóságban Ed mindent viszonzott. Sőt, ha már ragaszkodunk ehhez a kifejezéshez, akkor inkább Sophie volt Ed bárányа.

Ám Sophie volt olyan ostoba, és nem vette számításba az elkerülhetetlent... Azt, hogy a férfi megöregszik, és egy szép napon meghal. Valamiért mindig úgy vette, hogy a barátja is halhatatlan, akárcsak ő.

És most rettenetesen hiányzott.

A végén, habár Sophie könyörgött, a férfi nem hagyta, hogy áthozza.

- Na persze - krákogta csúfondárosan -, az országnak pont annyira van szüksége egy nyolcvanhat éves vámpírra, mint nekem egy új fémlemezre a fejembe. Komolyan azt hiszed, hogy örök életre ízületi gyulladásos térddel akarok vánszorogni? Hozzám se érj, ifjú hölgy! Még nem vagy olyan öreg, hogy ne fenekelhesselek el! - Ed reszelős hangja ellágyult, amikor Sophie sötét szemébe nézett, és megcsodálta a még mindig ránctalan arcot. Franciául, az anyanyelvükön folytatta. - Ugye nem teszed meg akaratom ellenére is, ugye nem? Csak félsz egyedül lenni. Elég öreg vagy már, jobban is tudhatnád. Úgyhogy hozzám se érj. Hadd menjek, Sophie.

Így hát engedett a kívánságának, és ó, milyen keserű volt végignézni a haldoklását, látni, ahogy eltemetik a hideg földbe. Sokkal mélyebbről fakadó kívánság emésztette, mint az egyre erősödő éhség: hiányzott neki a barátja.

Thomas, amint észrevette, oldalvást figyelte.

- Egyesek elgondolkodtak...

- Egyesek mindig elgondolkodnak...

- Aha, de... Most, hogy Ed meghalt. Tetszik tudni, mi... ők... azon gondolkodnak, hogy marad-e.

- Ez már az otthonom - válaszolt csendesen. - Ez az otthonom már... már nagyon régóta.

- Aha, mi is erre gondoltunk - jegyezte meg a kisfiú megkönnyebbülten. - Apu azt mondja, kicsi volt, amikor... úgy értem, örülünk, hogy marad.

Csak nézte Thomas barnára sült, egészséges nyakát, olyan vastag volt, mint két egymás mellé tett bélszín. Aztán elkapta róla a tekintetét. Butaság ilyesmin merengeni. Nem fogja mindazt eldobni, amiért annyit dolgozott... A város kíváncsi volt, de itt van vele a sötétben ez a harmadikos kisfiú, és soha senki nem kérdőjelezné meg, nem vonná kétségbe a fiú szavát. Ed dühös lenne, ha most mindent kockára tenne, és igaza volna.

Ám józan ítélőképessége nem hagyta el, és Ed halála különleges problémákat vetett fel.

Felsóhajtott. Elég öreg volt már, és ezért nem sürgette az idő... egyelőre. Addig is, várja Thomas cicája. A munka, az állatok, a vidék, az emberek - ők mindig itt vannak, és értük érdemes maradni.

2

Liam Thompson kinézett az ablakon, és meglátta Sophie-t és a szerelő fiát, amint elsietnek a farmja mellett a földúton. A gyerek vemhes macskája biztosan nehezen vajúdik. Vagy a kutya már megint valami szemetet evett.

Nos, rendben. Ez azt jelenti, hogy valószínűleg visszamegy a rendelőbe, miután ellátta a beteg állatot. Sophie, enyhén szólva, jó sokáig fent szokott maradni.

Liam körülnézett, de az összes házimacska idegesítően egészséges volt. A kutyája. Gladiátor is. A kék szemű kutyus felsandított rá, amikor Liam fel-alá járkált a házban betegség után kutatva. A derék eb hosszú farka csendesen kopogott a hajópadlón.

- A francba! - dörmögte Liam azon a rádióbe-mondósan mély hangon (nem mintha rádióbemondó lett volna, de mindenki azt mondta neki, meg kellene próbálnia). Kiment, és körülnézett a pajtában is. Nem, az udvari macskák is vidáman ugrándoznak, a francba! Az ördögbe is, miért ilyen nehéz beteg macskát keríteni, amikor épp szüksége lenne rá?

Ez meg mi? Az egyik udvari cica prüszkölt. Csodás! Lehet, hogy megfázás. Vagy tüdőgyulladás. Vagy macskainfluenza. Netán veszettség! Felkapta a döbbent állatot, és kirohant vele a pajtából.

Amikor Sophie visszaért a rendelőbe, meg sem lepődött, hogy ott találja Liam Thompsont, karján egy szemmel láthatóan tökéletesen egészséges macskával. Az állat hátrasunyta a fülét, megadóan pislogott, mint Liam összes kedvence, amikor gazdájuk berángatta őket a rendelőbe.

- Mi a gond, Liam? - kérdezte mosolyogva. - Nyugtalan a cica? Esetleg sertésinfluenza? Kergemacskakór?

- Csak prüszköl és prüszköl - válaszolta Liam. Jóvágású fiatalember volt, úgy egy-nyolcvan magas, idő előtt őszülő, katonásan rövidre nyírt hajjal. Szeme pontosan olyan fakókék, mint a farmerja. Arcát nevetőráncok barázdálták, csak éppen a városban senki nem emlékezett rá, hogy valaha is hallotta volna Liamet nevetni. Ajka feszes, orra hosszú és egyenes. Sárgásbarna inge könyékig felhajtva, és mint mindig, kellemes szappan- és pamutszövetillatot árasztott. Sophie kifejezetten élvezte a társaságát, még akkor is, ha Liam nem volt bőbeszédű. És rendben is volt ez így. Ő sem volt szószátyár.

- Nos, hozd csak be - kérte Sophie. - Hadd nézzem meg - tudta jól, csak pocsékolja vele az időt. Liam állatai szinte sosem voltak betegek; Sophie gyanította, a férfi nagy hipochonder, csak éppen a kedvencei helyett. Ennek ellenére melegséggel töltötte el, hogy valaki ennyire törődik az állataival. Azon ritka alkalmakkor, amikor valamelyik macskája komolyan megbetegedett, sikerült

idejekorán nyakon csípni a bajt. Liam Thompson macskái csakis végelgyengülésben múltak ki.

- Szóval... - szólalt meg Liam.

- Igen - mondta Sophie. Fürgén megvizsgálta a helyes, egérszürke, rövid szőrű cicát, egy *felis domesticát,* és

makkegészségesnek találta, hacsak...

- Nos, megint kicsinyei lesznek.

- Csodás! - kiáltotta Liam. - Gondolom, ott leszel a közelben, ha eljön az elles ideje.

- Gondolom, igen. - Liam mindig ragaszkodott hozzá, hogy Sophie ott legyen, amikor a macskái elleni kezdtek. Nem volt szükséges, mert a macskák bámulatosan jól értenek ehhez is, ám úgy tűnt, a férfi értékeli a doktornő jelenlétét. Azonnal ki is fizette a számlát. Sőt személyesen fizette ki; nem bízott a postában.

- Tudod a dolgok menetét - mondta Sophie. - Azt hiszem, úgy harminc nap múlva találkozunk.

- Aha - érkezett a tömör válasz. Liam felkapta a macskát, és kiment.

- Jó éjt - kiáltott utána Sophie, Liam pedig válaszul meglengette vaskos kezét.

Neki kellett dőlnie a furgonja ajtajának, mielőtt betette volna a macskát, és ő maga is bemászott volna utána. Szent isten! Szent egek! Atyaúristen! Valahányszor újra látja, Sophie egyre csinosabb! Nos, ez így nem volt igaz; valahányszor viszontlátta, Sophie mindig pontosan ugyanúgy nézett ki. Vagyis végtelenül, hihetetlenül, elképesztően gyönyörű volt.

Az a bársonyos barna szempár! Az a puha, vörös ajak! Még a hangja is, amikor megszólalt, megbabonázta. „Tüdod á dohgok menetit", és ahogy a nevét ejtette. „Líí-ám". Na jó, rendben, mindenki így ejtette, de Sophie akcentusa különös bájt adott neki. Már húsz *éve* vár... amióta hivatalosan is nagykorú lett, hogy szavakba öntse szándékait, ám harmincnyolc évesen épp olyan szűkszavú volt mellette, mint tizenöt éves korában.

A harminc nap úgy húzódott előtte, mint egy végtelen hosszúságú alagút.

Beindította a járművet, majd rámosolygott a macskára, aki épp buzgón mosakodott.

- Ügyes cicus - mondta. - Kösz, hogy felcsináltattad magad.

A macska, természetesen, ügyet sem vetett rá.

3

Harminc nappal később

- Összesen négy - mondta Sophie. - Azt hiszem, ezzel végzett is - mosolyogva nézett le a nyivákoló, vak kicsinyekre. A fehér, a szürke és a barna különböző árnyalatiban pompáztak, orrocskájuk rózsaszín, kicsi gyomruk üres, karmocskájuk éles, és összevissza másztak egymáson ennivaló után kutatva. - És a macskád... mi is a neve?

- Fred.

Sophie meg sem rökönyödött ezen. Liam összes macskája furcsa, utolsó pillanatban kitalált nevet kapott.

- Fred pedig jól van. Hívj fel, természetesen, ha úgy látod, valami baja van.

- Aha - Liam mély lélegzetet vett. - Nem akarsz... akarsz bejönni a házba? Inni valamit?

Sophie majdnem összerezzent. Habár a Fred ellése során kifolyó vér és egyebek nem kísértették meg, a férfi nyakán szaporán lüktető ér - mintha Liam ideges lett volna - nagyon csábító volt. Muszáj, egyenesen muszáj erre a problémára megoldást találnia. Egyszerűen nem lenne elég, ha beautózna a városba, és zsebtolvajokra meg koldusokra vadászna. Részint a kocsija ki sem bírná odáig. Tudta, hogy mégiscsak egy Fordot kellett volna vennie. ,

- Ezek szerint nem - mondta Liam, nyilvánvalóan rosszul értelmezve a hosszú csendet.

- Ó. Ó! Dehogyisnem. Szívesen innék valamit. Nagyon is. - Nagyon, nagyon, nagyon, nagyon, nagyon is. - Mutasd az utat, kérlek.

Belépett a férfi után a rendezett házba, megállt a tágas, kék-fehér, kenyérillatú konyhában, és elismerően nézett körül. A szülőhazája vidéki házaira emlékeztette. Liam nem volt farmer, habár farmon élt. Édesapjától, a zsebnaptár feltalálójától örökölte ezt a helyet, egy csinos kis összeggel egyetemben.

- Lássuk a medvét - mondta Liam, és derékig bebújt a nyitott hűtőszekrénybe. - Van tej... kétszázalékos, teljes tej, meg zsírszegény is. Diet Coke. Sima Pepsi. Limonádé. Cherry Cool-Aid. Gyömbérsör. Narancslé. Szőlőlé. Ó, és kakaót is tudok készíteni - tette hozzá, majd felegyenesedett, és Sophie felé fordította a Hershey szirup flakonját. - Ha azt szeretnél.

Sophie szemöldöke meglepetten ívelt a magasba. Vízre számított, esetleg sörre. Liam látta Sophie arckifejezését, és így folytatta.

- Tudom, hogy inni szeretsz.

El sem tudja képzelni ez a buta fiú, mennyire. De mosolyognia kellett. Feltételezte, ha valaki négy évtizeden át csak innivalót fogad el, és ételt soha, akkor ezzel meg is alapozta a hírnevét.

- Egy kis narancslevet szeretnék. Alacsony rosttartalmú, ugye?

- Aha.

Amíg Liam poharak után kutatott, Sophie körbejárta a konyhát, végül bekapcsolta a sarokban álló kis televíziót. Feltételezte, hogy ez udvariatlanság, de már kezdte idegesíteni a konyhára telepedő súlyos csend. Épp akkor kezdődött a helyi hírek. Hála istennek, erről legalább lehet majd beszélgetni.

- Remélem, kiderül, mikor lesz vége ennek a durva hideghullámnak - töprengett félhangosan,

- Szóval, hm, elmész a jövő heti gyűlésre?

- Nem - válaszolta, miközben Gladiátornak, a férfi huskyjának fülét vakargatta. Gladiátor egy kevéssé imádni való házőrző kutya volt, aki csak azért tápászkodott fel, hogy megszagolja az érkező

Sophie szoknyáját, azután nagy nyögéssel visszahuppant a szőnyegre, és folytatta az alvást. - Dolgoznom kell. - Az igazság az volt, hogy a gyűlést a templomban tartották. Szóval, természetesen, nem lehet jelen. Sajnos. Pedig sok mondanivalója lenne a régi iskolaépület lebontása kapcsán, amely már több mint száz éve ott állt a város szélén. Hogy megszállták a patkányok? Hiszen ez egy történelmi jelentőségű épület, egy emlékmű! Amerikaiak... Nekik csak az új dolgok kellenek.

- Ó, de kár. Mert azt hittem, hogy mi... hm... én... tudod, a gyűlés... ha szeretnéd, hogy elvigyelek, vagy valami... Itt a narancsléd.

Sophie elvette a poharat, és belekortyolt, majd Liamre mosolygott. A férfi nem mosolygott vissza, csak itta szomjasan a saját italát.

Liam ezek szerint ideges. Sophie el nem tudta képzelni, miért. Szinte születése óta ismerte. Jóvágású fiatalember lett belőle. Magas... erős... felelősségteljes... és kit érdekel, ha azzal viccelődnek, hogy ő az állam leg-csöndesebb férfija? Derék ember. Nagyszerűen bánik az állataival. Sophie, ahogy idősödött, kezdte felismerni, hogy igazából a legapróbb dolgok a legfontosabbak.

- Nagyon kedves tőled, hogy behívtál a házadba - jegyezte meg. És csakugyan az volt. Habár a városiak már évekkel ezelőtt befogadták, igen ritkán volt része bármilyen meghívásban. Biztos volt benne, hogy a szíve mélyén a minnesotai Embarrass minden lakosa tudja, mi is ő valójában.

Az egy dolog, hogy saját jogán elfogadtak egy vámpírt, és hagyták, hogy a házi kedvenceiket és a jószágaikat gondozza. Az meg egy másik, hogy egy éjszakai lényt behívjanak az otthonukba, ahol élnek, alszanak, és ahol mindvégig ki lennének szolgáltatva neki.

- Én, uh, szerettem volna... Vagyis nem nagy ügy. Tudod, mivel kijöttél. Hogy ellásd Eredet meg minden. Ez, tudod, a legkevesebb, amit megtehetek. - Vágyakozva nézett a hűtő tetején

árválkodó vodkára. Sophie a legszívesebben azt javasolta volna Liamnek, hogy töltsön magának egy pohárkával, de érezte, hogy ez illetlenség lenne.

- ...ez a negyedik öngyilkosság az utóbbi öt hónapban - mondta a hírolvasó, mire Sophie odakapta a fejét. - A rendőrség fenntartja, hogy az összes halál oka öngyilkosság volt, ám a lányok szülei, legfőképp a legutóbbi áldozat szülei, nem osztják ezt a véleményt.

A kép egy vörösre sírt szemű, gyászoló apára váltott, aki a körülményekhez cseppet sem illő harsány, sárga inget viselt.

- Shawna soha nem követett volna el ilyesmit - mondta rekedten. - Olyan boldog volt. A következő hónapban kezdett volna a minnesotai egyetemen. A barátai... sok barátja volt. Népszerű volt, nagyon népszerű. És nemrég kezdett el neki udvarolni valaki. Soha nem ölte volna meg magát.

A kép visszaváltott a hírolvasóra, aki annyira tele volt pumpálva botoxszal, hogy alig bírta fenntartani a halványan együtt érző arckifejezést.

- Mindazonáltal ma este a minnesotai Babbitt *együtt* gyászol a családdal.

Sophie olyan erővel tette le az asztalra a poharát, hogy az eltört. Liam felugrott. Gladiátor pedig felébredt.

- Mennem kell - mondta Sophie váratlanul. - Köszönöm a narancslevet. Muszáj... - Beletúrt a táskájába a mobilja után kutatva, és gyorsan beütötte dr. Hayward telefonszámát.

- Mi a baj? - kérdezte Liam a törött poharat bámulva. - Minden rendben?

- Igen... Matt! Sophie vagyok. Ne haragudj, hogy ilyen későn zavarlak, de el kell mennem... igen, most azonnal. Ma este... igen. Családi ügy... Ne nevess, komolyan mondom. Igen... igen, ha megtennéd... Nem, fogalmam sincs. Elnézést... Igen, azt nagyon megköszönném. Matt. Jó éjt.

Egy gombnyomással befejezte a hívást, majd bedobta a telefont a táskájába, és megfordult, hogy már megy is. Nagy

meglepetésére azonban Liam elkapta a karját, pontosan a könyöke felett.

- Mi folyik itt?

Sophie ijedtsége ellenére meglepődött. Nem emlékezett rá, hogy Liam valaha is megérintette volna. Futólag a tévé felé intett.

- Valaminek utána kell járnom. És... meg kell keresnem valakit. Semmi olyan, amiben tudnál...

- Ez olyan vámpírdolog?

Sophie majdnem elájult. Az egy dolog, hogy ösztönösen érezte, a város tudta, mi ő valójában, és ezt el is fogadta. Az egy másik, hogy ezt burkoltan megtárgyalja egy Tommy-forma kisgyerekkel. De hogy valaki csak úgy kertelés nélkül rákérdezzen... annyira meglepődött, hogy válaszolt is a kérdésre.

- Igen, ez olyan vámpírdolog. Ami azt illeti, szerintem egy vámpír ölte meg ezeket a lányokat.

- Szóval, véget vetsz ennek?

- Hát legalábbis megpróbálom. Most viszont tényleg mennem kell. Én...

- Nos... - kezdte Liam, és elengedte Sophie karját, majd odament a konyhaszékhez, és felvette a farmerdzsekijét. Habár augusztus volt, esténként eléggé lehűlt a levegő. - Én is veled megyek.

- Komolyan, Liam...

- Azt hiszem, hogy is mondjam, konkrétabbnak kell lennem - mondta lassan azon a jól ismert óvatos módján. - Azt hiszem, kérdésnek tűnt, mintha azt kérdeztem volna: én is veled mehetek? De nem az volt. Veled megyek. Különben is - tette hozzá indoklásul -, szükséged lesz valakire, aki nappal vigyáz rád.

Sophie-t lenyűgözte ez a váratlan fordulat, és hagyta, hogy Liam kikísérje a kocsiig.

4

Megegyeztek abban, hogy mindketten egy-egy táskát pakolnak be, és fél óra múlva találkoznak Liam háza mögött a farmon. Sophie hazasietett a lakóhajójához, gyorsan, de gondosan csomagolt be: minden valószínűség szerint másnap este találkozik őfelségével, és az alkalomhoz illő ruhában kell megjelennie. Aztán felhívta Tommyt, hogy mindenképp jöjjön át megetetni a törpepapagájokat, és takarítsa ki a ketrecet, amíg távol van. Végül visszarohant Liamhez... és csikorogva fékezett a kavicsos kocsifelhajtón, annyira elképedt.

Liam vadonatúj ponyvát helyezett a furgonjára, és épp akkor fejezte be az ablakok befújását fekete spray-vel. Sophie a kocsi végéhez lépett, és óvatosan, hogy ne festékezze össze magát, felhúzta az ablakot. A furgon hátuljában egy felfújt gumimatracot látott, amelyre Liam puha párnákat és takarókat halmozott.

Hallotta, hogy Liam is átjön arra az oldalra, és megfordult, amint a férfi odaért mellé. Liam egy kicsit hátraugrott - a legtöbben meglepődnek, Sophie hallása milyen jó -, majd megszólalt.

- Hátha napközben is mennünk kell. Akkor én vezetek, te pedig alszol.

Sophie rágódott ezen egy percet, majd végül azt mondta:

- Nagyon... alaposan átgondoltad.

- Nos - mondta Liam szégyenlősen -, mindig is reménykedtem benne, hogy egyszer elvihetlek valahova. Csak kész akartam lenni.

Liam olyan nagy volt, a hangja olyan lágy, hogy elég nehéz volt feldolgozni a váltást. Furcsamód, a férfi sokkal vidámabbnak tűnt, mint amilyennek Sophie valaha is látta. Mindez csak azért, mert elkocsikázhat a sötét ismeretlenbe... vele? Homlokát ráncolta, ahogy próbálta mindezt feldolgozni, mire Liam felnevetett.

- Össze vagyok zavarodva - ismerte el Sophie.

- Ó, de azért iszonyatosan helyes vagy, amikor ennyire töröd a fejed. - A szemétbe hajította a kiürült flakont, majd a kocsi mellett odament az első ajtóhoz.

- Menjünk, Sophie. Útközben elmondhatod, mi történt.

- És mi van, ha nem mondhatok el semmit? - vetette fel, és felmászott az anyósülésre. Ehhez az istenverte tragacshoz létra kellene. - Mi van, ha ez egy nagy sötét titok, amelyet meg kell tartanom magamnak?

Liam vállat vont, és beindította a furgont.

- Akkor csak élvezzük az utat.

- *Touché* - dörmögte Sophie.

- Szóval... tudod, hogy vámpír vagyok.

- Ja.

- Mindig is tudtad.

- Mm... hmm.

- Te is, és mindenki más.

Liam meglepetten nézett rá.

- Nos, azért nem kezeskedhetem, a többiek mit tudnak, vagy mit nem tudnak. Emlékszem, apám mindig azt mondta, jól bánsz az állatokkal, és legyünk hozzád kedvesek, hogy ne menj el. Ez akkor volt, amikor még én is kicsi voltam - kuncogni kezdett. - Öregem, nálad szebbet soha nem láttam.

Sophie elvörösödött. Legalábbis megpróbált elvörösödni. Vér már nem áramlott sehova sem benne.

- Ez nagyon kedves.

- Arra akarok kilyukadni, hogy soha senki nem állt ki és mondta, „dr. Sophie vámpír". De senki nem kapta elő a keresztet meg a vasvillát sem.

- Hála istennek! - Megfordult, karját az ülés támlájára tette, hogy jobban lássa a férfi arcélét. - És nem féltetek?

- A pokolba, dehogy! - Mintha meghökkent volna. - Csak attól, hogy esetleg elmész. Mind tudtuk, hogy te nem... Úgy értem, hogy nem embarrassi vagy. Sem minnesotai. Sőt nem is amerikai. Attól féltünk, hogy visszamész. Oda, ahonnan jöttél, tudod?

...Hány éve is? Ennyi év alatt egyszer sem zúgolódtál, ha éjjel hívtak, vagy házhoz kellett menned. Az sem zavart, ha ünnepek alatt kellett dolgoznod. Az igazság az, hogy rettegtünk elengedni téged.

- Ez olyan... kedves. - Ezek szerint a munkamorálja miatt szerették, he? De mégis, mire számított?

- Egy csapat vadidegen jött, mert egy katolikus templomot akartak ide építeni - merengett Liam. - Persze Reed lelkész azonnal véget vetett az egésznek. Nem tudtuk, maradhatsz-e, ha...

- Ezzel azt akarod mondani, hogy ebben az egész városban nem akadt senki, de senki, akit zavart, hogy az állatorvosuk egy vámpír? - Túl szép, hogy igaz legyen! Biztosan van valahol egy... Hogyan is szokták mondani? Gödör? Nem. Egy csapda.

- Igen, pontosan - Liam feléje lesett, majd visszafordult az út felé. - Akiket meg zavart, azok elköltöztek.

- Ó! - Sophie hátradőlt, egészen ostobának érezte magát. Nyilván egy csomó család elköltözött az utóbbi negyven évben. Ám, amikor senki nem jelent meg a lakóhajójánál egy kanna szenteltvízzel a kezében, többet nem is gondolt a dologra. És drága barátja. Ed, mindig nyitva tartotta a fülét. Azonnal figyelmeztette volna, ha megváltozik a városban a közhangulat. - Igen, értem.

- Szóval ennyi - mondta Liam elégedetten.

- Ennyi - szajkózta Sophie. - Te tudod, merre megyünk egyáltalán?

- Gondolom, Tyler Falls felé tartunk.

Sophie csak pislogott.

- Igen. Arrafelé. Tudnom kell. Honnan tu...

- A hírekből, amitől annyira ideges lettél. A lány, aki öngyilkos lett Tyler Fallsban.

- Nem öngyilkosság volt egyik sem - csattant fel.

- Rendben, ne kapd fel a vizet. Ezek szerint egy másik vámpírra gyanakszol?

- Liam, mondták már neked, milyen ravasz vagy?

A férfi vállat vont.

- Nos, igazad van - folytatta Sophie. Nem a lányok voltak. Arra gyanakszom, hogy egy vámpír magába bolondítja őket, aztán minden kétséget kizáróan szemét módon szakít velük, és élvezi a szenvedésüket, és végül a halálukat. Nem emlékszel, az egyik lány apja azt mondta, nemrég kezdett el udvarolni a lányának valaki. Esküdni mernék, hogy mindnek új barátja volt. Rohadék - tette hozzá az orra alatt.

- De akkor is öngyilkosok lettek.

- De nem lettek volna, ha *ő* nem tűnik fel. Rohadék - ismételte.

-- Szóval megtaláljuk. És ütött az utolsó órája.

- Egyszerre csak egyet. Először beszélünk a lányok apjával. Gyanakszom, de szeretnék legalább egy családtaggal szót váltani. Aztán elmondjuk a királynőnek, mit tudtunk meg.

- Rendben. - Röpke csend. - A királynőnek?

- Ó, te nem leszel ott - nyugtatta a férfit. - Elég, ha kiteszel, amikor Minneapolisba értünk.

- Azt már nem.

- Liam...

-- Nem.

Sophie nem válaszolt, de úgy gondolta, majd visszatér rá, ha eljön az ideje.

5

- Nem - mondta a fürdőköpenyes nő. A negyvenes évei végén járhatott, de inkább kora hatvanasnak nézett ki. Szegényke, gondolta Liam. Elveszíti a gyerekét, erre most vadidegenek kopognak be hozzá az éjszaka kellős közepén. - Már megmondtam. Nem beszélek riporterekkel.

Kezdte volna becsukni az ajtót, ám Sophie - akár a gondolat - felemelte a karját, és megállította. A tenyere olyan erősen csapódott az üvegtáblának, hogy Liam attól félt, be is törik.

- Elnézést kérek - szólalt meg Sophie azon a kellemes, akcentusos hangján -, de ragaszkodunk hozzá. Nem rabolnánk sok idejét - arcára széles mosoly ült.

Liam szinte beleszédült, olyan szép volt az a mosoly. Egyenesen belenézett az asszony szemébe. - És az édesanyák sok mindenről tudnak. Az édesanyák *mindig* sok mindenről tudnak.

Az asszony mintha transzba esett volna, hátralépett, és nyitva hagyta az ajtót. Sophie azonnal bement, minden félelem nélkül, és Liam utána. Észrevette, hogy az asszony mereven bámulta ugyan Sophie-t, de kezét le sem vette a púderkék köntös nyakáról. Összefogta. Hmm.

- Nagyon kedves öntől, hogy fogad bennünket -mondta Sophie lágyan. - Egy perc, és már itt sem vagyunk. A férje hol van?

- Alszik. Három altatót vett be, állandóan alszik.

- Érthető. És nemsokára ön is aludni fog. Csak szeretnénk, ha mondana valamit Shawna új barátjáról.

- Semmi jót nem tudok mondani - mondta Shawna anyja, megrázva vörös haját, amely valószínűleg általában csinos és rendezett volt, ám most inkább úgy festett, mint egy csatakos szénakazal. - Semmi jót nem tudok mondani.

- Mert soha nem lehetett látni, ugye?

- - Ja.

- Pedig ön mindig kérte, hogy látogassa meg önöket. Ezerszer kérte a lányát, hívja meg a fiút ebédre.

- Sosem jött el.

- Rendben van, sosem jött el, és nappal soha nem lehetett látni, ugye?

- Iskolába járt - mondta Shawna édesanyja, és babrálni kezdte a köntöse nyakát. Liamnek az a benyomása támadt, hogy az asszony próbál Sophie tekintetétől szabadulni, de nem nagyon sikerül neki. - Sosem ért rá. Shawna megértette. De én nem. Ha tényleg annyira érdekelte volna a lányom, akkor eljött volna hozzánk. Akkor... - Felsóhajtott, fájdalmas, gyötrelmes sóhajtással.

Liam szíve majd megszakadt, ahogy hallgatta ezt a beszélgetést. Hogy elvonja a figyelmét róla, körbenézett a parányi farmházban. Mindenütt Shawna fényképei. Erőnek erejével másfelé nézett, végül tekintete Sophie-n állapodott meg, aki két apró kezébe fogta az édesanya kezét. Sötét szeme feszülten, bánatosan figyelt.

Liam hihetetlennek találta az éjszaka eseményeit, és elszégyellte magát, amiért ennyi szarság és bánat között ő boldog tudott lenni. Végre-valahára összeszedte a bátorságát... és most itt vannak ketten a gonosz fickó nyomában. Sophie engedte, hogy vele tartson; a francba is, hagyta, hogy *vezessen* helyette. Attól félt, hogy bármelyik percben felébred. Rettenetes volt a halott lány otthonában lenni, de sokkal rettenetesebb lett volna nézni, ahogy Sophie egyedül elmegy.

-- Aztán egyszer csak nem jelent meg többet, igaz? - Sophie még mindig információkat húzott ki a halott lány mamájából, olyan óvatosan és gyöngéden, ahogy Liam húzta ki a kiscicát a háza mögötti orgonabokorból. - És Shawna nem találta meg? Hogy beszéljen vele, mi a gond.

-- Még annál is rosszabb volt. Azt mondta neki, Shawna még kislány, gyerek. Azt mondta, neki nő kell. Felnőtt nő. Azt mondta, először nem is tetszett neki, csak... - Újabb fájdalmas sóhaj. - Csak játszott.

- És Shawna ezt nem tudta elfogadni, ugye? Megpróbálta elrejteni ön elől, de...

-- Egy anya mindig megérzi ezt. Az apja azt hitte... tudja, hogy valami a gimi miatt.

-- És hogy túlteszi majd magát rajta.

- De nem tudta túltenni magát rajta. Ez a fiú volt a mindene. A... - Shawna mamájának ujja egyre gyorsabban babrált a köntössel. - Az ő sötét szerelme. A mindene. A fiú orvosnak készült. Az előkészítőre járt. Ott találkoztak. És...

- És Shawna megvárta, míg ön elmegy - segített neki Sophie gyöngéden.

- És amikor hazaértünk... és Shawna... Azt hiszem, a fiú visszajött. Szerintem visszajött, és még tovább bántotta azzal, hogy csúnya dolgokat mondott neki. Addig gyötörte, amíg Shawna ezt tette. Addig gyötörte, míg meg nem kapta, amit akart.

- Ami azt illeti - mondta Sophie -, én is megkaptam. Már csak egy dolog lenne... hol tartózkodik ez a szörnyeteg? Shawna elárulta?

- A panzióban lakik. Hány főiskolást ismer, aki panzióban lakik? Valami nem stimmel.

- Ezzel tökéletesen egyetértek. Asszonyom, erre a beszélgetésre ön nem fog emlékezni.

- Értem - mondta a nő. - Nem fogok emlékezni.

- És most szépen lefekszik, és nyugalmat talál a kedves férje oldalán. És csak alszik és alszik.

- Csak alszom és alszom - ismételte a nő. - Először, amióta Shawna itt hagyott bennünket.

- Igen. És holnap még mindig gyászolni fog, de már kezdi hinni, hogy egyszer talán lesz valami, amiért újra érdemes lesz élni. Többé nem tűnik majd lehetetlennek és képtelenségnek.

- Egyszer talán lesz valami, amiért érdemes élni. Rengeteg gyereknek nincs otthona. - Majd bizonytalanul hozzátette: - De kételkedem benne. Shawna halála túl nagy teher. Mindent maga alá temet.

- Igen, de nem lesz így örökre. Most pedig feküdjön le szépen, asszonyom - Sophie lábujjhegyre emelkedett, és arcon csókolta az asszonyt. - Shawna látja önöket.

A nő szó nélkül hátat fordított nekik, és elcsoszogott a ház túlsó vége felé.

Sophie sírva fakadt, amivel meglepte Liamet. A férfi esetlenül átfogta a vállát, és magához húzta. Sophie-nak édes, friss szénaillata volt.

- Ó, szegénykém - sírdogált Sophie. - Láttad a képeket? Egy szem kislányuk. És miért?

- Szerintem - mondta Liam lassan -, egy gonosz játék kedvéért.

Sophie azonnal abbahagyta a sírást - habár nem ejtett könnyeket, csak rekedten hüppögött -, a szeme vadul kezdett villogni, Liam még soha nem látta ilyennek. Ostobaságnak tűnt, de a férfi legszívesebben hátrább lépett volna.

- Igazad van, Liam. Nagyon igazad van. Gonosz játék az egész. És most ütött az utolsó órája. Kibelezzük, akár egy pisztrángot, leszedjük a fejét, és fokhagymával együtt eltemetjük. Ezt fogjuk tenni.

- Rendben - mondta Liam. - Jó terv. De előbb teli kéne tankolnom a furgont.

Sophie erre elmosolyodott, pontosan, ahogy a férfi akarta.

- Hát persze. Menjünk. Odaérünk Minneapolisba még hajnal előtt?

- Arra mérget vehetsz.

Sophie apró kezét a férfiéba süllyesztette, és ment utána, ki a furgonhoz.

6

- Nagyon sajnálom - mondta a Radisson recepciósa.

- Csak a lakosztályok szabadok. Mind nemdohányzó - tette hozzá előzékenyen.

- Jó lesz, köszönjük - válaszolta Sophie. Liam a szokott kifejezéstelen arcát vette fel, ám Sophie úgy vélte, a férfit sem zavarja. Ami azt illeti, a gondolat, hogy megoszthatja vele az ágyat, kellemes bizsergést keltett az ágyékában, olyasmit, amit akkor él át az ember, ha keresztülsétál a vérbankon. Ha Liamet zavarná, akkor ő maga még mindig aludhat az ágy alatt. Vagy a szekrényben. - Elfogadják az American Expresst?

Amikor az alacsony, szeplős, tojásfejű, csupaszra borotvált képű recepciós elfordult, hogy lehúzza a kártyát, Liam azt dörmögte az orra alatt:

- Van hitelkártyád?

- Ugye hallottál már a hirdetésekben a kedvezményekről, amelyeket azok az ügyfelek kapnak, akiknek tíz meg húsz éve van kártyájuk? - suttogta vissza.

- Ne is mondd...

- Nos, én is ilyen régi, hűséges ügyfél vagyok. Liam kuncogni kezdett, és amikor a recepciós visszafordult, azt kérdezte:

- Kaphatnánk nyugatra néző szobát?

A recepciós csak pislogott.

- Ó, természetesen.

- Vigyáznom kell a bőrömre - folytatta Liam fapo-fával. Sophie majdnem elnevetette magát. Liam kiköpött farmernak látszott, ami annyit tesz, hogy erősen le volt barnulva, szeme körül ráncok ültek, s keze, akár a cserzett bőr. Ő volt napolajgyártók testet öltött rémálma.

- Ó, komolyan... - mondta Sophie, s egy perccel később már a szemét forgatta, amikor beszálltak a liftbe.

- Nos, úgy gondoltam, nem biztos, hogy jó megmondani nekik az igazat.

- Nincs olyan, amivel a szállodai alkalmazottak ne találkoztak volna. Szerintem szeme sem rebbent volna.

Liam felhorkantott, majd lenézett a kulcskarikára, amely szinte elveszett hatalmas, erős tenyerében.

- Összehúzzuk a függönyt, az megteszi, nem?

- De igen.

- Vagy vastagon betekerheted magad a takaróba, hogy úgy aludjál.

Sophie kis híján elnevette magát, amikor lelki szemei előtt megjelent, ahogy élettelenül hever az óriási ágy kellős közepén a takaróba csavarva.

- Szerintem elég lesz, ha összehúzzuk a függönyt. -Liam nyomában kilépett a liftből, majd végigmentek a folyosón. - De neked nem kell... ó... nekem nem kell... nekem nem muszáj az ágyban aludnom. Veled.

Liam meglepve pillantott hátra a válla felett. - Nos, akkor meg hol a francba kéne aludnod? A kádban?

- Csak megjegyeztem... olyan kedves vagy... nem szeretnék kényelmetlenséget okozni neked.

- A kagyló, amit ettünk, épp elég kellemetlenséget fog okozni...

Sophie nem bírta megállni, hogy ne zsörtölődjön egy kicsit.

- Liam, már ne is haragudj, de egy csirkére specializálódott étterembe mentünk be. Mégis, mit vártál?

- Hogy végre ehetek egy kis kagylót - mondta vidáman a férfi, miközben kinyitotta az ajtót. - Észak-Minnesotában nem nagyon lehet kapni.

- Ebben van valami - vágott vissza Sophie, és eloldalazott mellette. Hagyományos hotelszobát kaptak, ami tiszta volt, de semmi különös. Sophie kissé idegesen méregette a hatalmas ágyat... olyan, de *olyan* rég volt. - Kérsz valamit? Hívjam a szobaszervizt?

- Nem, dehogy. Figyelj, Sophie... - leült az ágy végébe, és lehúzta a csizmáját, nagyot sóhajtott, és megmozgatta a lábujját a tiszta, fehér zokniban. - Hogyhogy kifizetted a szobát? Úgy értem, miért nem használtad, nem is tudom, a gonosz vámpírerődet, hogy hipnotizáld, vagy valami?

- De miért? Van pénzem. - Ami azt illeti, nem is kevés, hála az ük-ükapjának. Sophie-nak meglehetős szerencséje volt, és még sikerült azelőtt eladnia a szőlőskertet, hogy a lisztharmat elvitte volna a fél termést. Ám ez már nagyon rég volt. Visszarángatta magát a jelenbe, vissza Liamhez, vissza a hotelszobába. - És miért keverném bajba a recepcióst? Meg kellene magyaráznia, miért hagyta, hogy valaki ingyen szálljon meg. Nincs semmi gondom azzal, ha fizetnem kell.

- Ó. A-ha. Nos, nem azt mondom, hogy ezt kellett volna tenned, csak kíváncsi voltam. Ha meg tudnám delejezni az embereket, ahogy te, akkor valószínűleg egy árva petákot sem fizetnék semmiért - egy percre elhallgatott, majd kuncogni kezdett. - Annyira tetszik, ahogy beszélsz. „Miéht is kevehném bájba á heszepsziószt." Hihi. Azt észrevetted, hogyha ideges vagy, akkor másképp beszélsz?

- Köszi. Nem vettem észre. - Megköszörülte a torkát, rekedten köhintett; soha nem volt elég nyála, hogy könnyen nyeljen. - Ah.

Kicsit ki kell szaladnom. De, ha meggondolod magad a szobaszervizzel kapcsolatban, akkor nyugodtan rendelj bármit, amit csak megkívánsz. Nemsokára visszajövök.

- Hé-ha! - Akár a villám, kipattant az ágyból, és gyengéden elkapta Sophie csuklóját. - Hova, hova? Mi a baj?

- Én... uh... nekem muszáj... nos, te ettél már, de nekem most...

- Ó! Rendben! - Pillanatnyi csend állt be, és Sophie lefeszegette a férfi ujjait a karjáról, óvatosan, nehogy fájdalmat okozzon neki. Túl régóta élt már így ahhoz, hogy zavarba jöjjön miatta, és nem is akart hosszú magyarázkodásba bocsátkozni róla. Az volt, aki volt, és semmi értelme erről beszélni. - Nos, a macska rúgja meg, én épp kéznél vagyok. Miért nem velem?

Sophie döbbenten hagyta abba Liam ujjainak a fe-szegetését.

- Komolyan? Megtennéd? De... miért?

- Olyan kedves lány vagy, Sophie - kezdte mogorván. - Nem félek. És nem tartom jó ötletnek, hogy egy szál magadban kint kóborolj Minneapolis utcáin.

- Liam... Nem szeretnélek megbántani, mert hihetetlenül megtisztelőnek érzem. El sem tudod képzelni, mekkora ajándékot ajánlottál fel...

- Szerintem el tudom - jegyezte meg Liam. - A véremről van szó, tudod...

Sophie bólintott, és folytatta.

- Csak nem hinném, hogy helyénvaló... Ugyanabban a városban lakunk, de nem igazán ismerjük egymást. És azt fogod érezni... amikor... ha... iszom belőled, az nagyon... érzéki lesz. És sosem akarnálak... ebbe az irányba kényszeríteni. A barátom. Ed...

- ...szerencsés fickó volt, ez az *én* véleményem. - Karjába vette, óvatosan, mintha hímes tojás volna, és bármelyik pillanatban eltörhetne. - És csak egyvalamivel tudnál fájdalmat okozni nekem, ha elmennél, és holmi idegennel állnál össze - azzal megcsókolta.

Sophie a vállába kapaszkodott, száját kitátotta, hogy Liam egészen közel kerülhessen hozzá, boldogan simult a karjába, és élvezte, ahogy a férfi nyelve kutatva fedezi fel ajka lágyságát.

Olyan finom illata volt, akár a szárítóból frissen kivett vászonlepedőknek (enyhe kagylószaggal a háttérben). Liam keze idegesen simogatta a hátát, és Sophie felhúzta a férfi pólóját, hogy végigsimíthasson azon a kemény hason.

- Ami az érzékiséget illeti... a macska rúgja meg, már évek óta kívánlak. Már azelőtt kívántalak, hogy tudtam volna, mi is igazából a kívánás.

Sophie kis híján aléltan esett az ágyra... Liam egyenesen *édes!* Úgy nézett ki, mint egy dolgos, tizennyolcadik századi farmer, de a lelke, akár egy reneszánsz poétáé.

- Olyan rég volt - suttogta, és gyönyörködve simogatta a férfi sima bőrét. Ő maga kétszer annyi idős volt, mint a férfi, habár nem látszott rajta. Vajon ez zavarja Liamet?

És őt?

- Aha, sejtem... Ed már rég eltávozott...

- Nem Eddel. Ed a barátom volt, semmi több - reszketeg mosoly ült az arcára. - A vér és a barátság kötött össze minket, de ennyi. *Olyan* rég volt.

- Nos, értem én, mire célzói - lesegítette Sophie-ról a kardigánt, lehúzta a könnyű nyári ruha hátán a cipzárt, majd hátralépett, amikor a nő ruhája a földre omlott. - Ó, egek, Sophie. Milliószor elképzeltem, de milliószor szebb vagy, mint amilyennek valaha is elképzeltelek. Sophie hátranyúlt, és kikapcsolta a melltartóját (még az élőhalottaknak is szükségük van egy kis támaszra), s apró mellei boldogan szabadultak ki. Liam-nek még a lélegzete is elállt, majd előrehajolt, megcsókolta Sophie nyakát és dekoltázsát, nyelvét kinyújtotta, hogy megcirógassa az egyik mellbimbót.

- Olyan rég - ismételte Sophie, majd akkora lendülettel húzta le Liamről a pólót, hogy kis híján feldöntötte. - Ó, elnézést kérek!

Liam felnevetett, felkapta Sophie-t, és bevitte az ágyba. Ott hemperegtek egy darabig, aminek a ruháik szépen sorban mind áldozatul estek.

Sophie learaszolt Liam gyönyörű, izmos testén, beszívta az illatát, végigsimított lüktető férfiasságán, és amikor Liam már nyöszörgött fürge ujjai alatt, óvatosan beszívta a szájába.

Liam belemarkolt Sophie hajába, kiszabadította a zilált fürtöket a csatok fogságából. Sophie eközben magától értetődő könnyedséggel húzta beljebb és beljebb Liamet, és maga is meglepődött, hogy a szex csakugyan olyan, mint a biciklizés. Ám egyre elhatalmasodó éhségét már nem sokáig lehetett tovább csillapítatlanul hagyni - egyáltalán nem lehetett -, ezért végül elhúzódott, megnyalta a férfi combját, majd belemélyesztette a szemfogát az ott futó artériába. Az édes-sós nedv szét-áramlott a szájában, és Sophie kis híján legurult a földre, olyan finom, olyan helyénvaló volt mindez.

Liam ismét felnyögött, keze még mindig vadul játszott Sophie hajával, aki csak ivott-ivott, és hamarosan be is telt vele. Sophie érezte a férfi forró péniszét az arcához feszülni, szinte beleremegett, amikor a gyönyör első hullámait megérezte, magában és a férfiban is.

Amint eleget ivott már - soha nem volt szükség sokra, hála istennek, a filmek *erről* soha nem az igazat mutatják, ahogy sok más dologról sem -, mindig udvariasan vissza tudott térni a nyalánkságokra, ezért felült, és meglovagolta a férfit.

- Ó, jesszusom -- kiáltott Liam, mire Sophie összerezzent. - Ó, a *francba!*

Sophie elnevette magát.

- Ne is törődj vele. - Liam kinyúlt, és megmarkolta Sophie mellét, aki gyönyörűségében megvonaglott, amikor a férfi hüvelykujjával végigsimított a sötét mellbimbón. Sophie óvatosan helyezkedett, a következő pillanatban már bele is csusszant, és betöltötte minden vágyát, ahogy azt Sophie annyi éven át szerette volna megtapasztalni. A férfi szeme, az az élénkkék szem, amelyet mindig is csodált, most lecsukódott.

Liam ismét felnyögött, kezét Sophie csípőjére csúsztatta, segített, hogy megtalálja a mindkettejük számára kellemes ritmust.

Sophie előrehajolt, és beleharapott Liam nyakába; nem bírta megállni. Liam megborzongott, és egyre gyorsabban kezdett mozogni, Sophie hevesen viszonozta a férfi csípőjének vad mozgását. Ó, egek, olyan csodálatos végre megint együtt lenni valakivel, kapcsolódni valakihez, inni, és *dugni.* Liam mindent megadott neki, amire vágyott, egyszerre mindent. Szinte túl sokat is; egy pillanatra meg is mámorosodott a boldogságtól. Aztán rádöbbent, hogy az orgazmusát hitte mámornak.

Elhúzódott Liam nyakától, majdnem elnevette magát, és megszólalt.

- Az ilyesmi megtörténik. Neked...?

- Mindjárt meghalok - jelentette ki Liam a kérdésre válaszul. - Kis híján belehaltam.

- Én úgy látom, duzzadsz az életerőtől - viccelődött Sophie. Kezdett lemászni Liamről, de a férfi néma tiltakozással szorította meg, ezért Sophie csak elhúzódott, és odafeküdt mellé.

- Mondtam már, hogy piszkosul örülök, hogy nem mentél el ma este?

- Nos, nem. De én is örülök.

- Szóval, rendben - sóhajtott fel Liam, és megsimogatta Sophie vállát. - Azt hiszem, most jönne a meghitt beszélgetés, de rohadt fáradt vagyok...

- Hosszú éjszaka volt - jegyezte meg Sophie. - Mindkettőnknek. Menjünk aludni.

- Először te! - Liam nagyot ásított, de Sophie nem, természetesen. Végül Liam nem küzdött tovább, Sophie csak nézte, ahogy a férfi elszenderedik. Hosszasan nézte.

7

- Nem gondolod, hogy beszélned kellene Jerryvel?

- He? - Lehúzott még egy csík borotvahabot, és a tükörben megkereste Sophie tekintetét. - Ez hogy lehet?! Hiszen neked van tükörképed!

- Persze hogy van - mondta Sophie türelmetlenül.

- Mielőtt elindultunk, megbeszélted valakivel, mi legyen az állataiddal?

- Aha, Gladiátort lepasszoltam Tommynak... ez a kölyök imádja a kutyákat, és a mamája megengedte neki. Legalább együtt eheti a szemetet Virgonccal.

- Remélem, Gladiátorról és Virgoncról beszélsz - jegyezte meg Sophie somolyogva. Előrehajolt, és megcsókolta Liamet a két lapockája között. A férfi megborzongott, és újabb borotvahabcsíkot húzott le.

- Ha így folytatod - mondta Liam -, tele lesz a kezed.

- Csak szeretnéd - újra megcsókolta, hogy tovább hergelje, majd megkérdezte: - És mi a helyzet a macskákkal?

- A macskákkal?

Furcsa. Olyan értelmes pasi, de mintha ma este nehezen tudná felvenni a beszélgetés fonalát.

- Igen, Liam, a te macskáiddal!

- Ja, igen. Azok, uh, nem igazán... úgy értem, csak megjelennek, én pedig megetetem őket... - A tükörben látta, milyen elképedt arcot vág Sophie. - A biztonság kedvéért azért felhívom Jerryt - tette hozzá gyorsan, és egy törülközővel végigsimított az arcán. Sophie utánament a másik szobába, és figyelte, ahogy tárcsáz.

- Sokkal olcsóbb lenne a telefonomról - jegyezte meg Sophie.

- Eh, persze, van pénzed.

- Csak azért, mert van, nem feltétlenül akarom szórni.

- Az ördögbe is, minden vámpír ilyen undok?

Sophie majdnem felnevetett, de sikerült komolynak maradnia.

- Halló, Jerry? Itt Liam... Aha, figyelj, pár napig nem tartanád rajta a szemed a házamon? Aha, a macskák elég jól elvannak magukban... szinten tartják az egérszaporulatot a pajtában, úgyhogy ne törd magad az etetésükkel, a szivattyús kút mellett mindig van friss víz, de azért... nézz rájuk mindennap, jó? Nem gond? Aha, hazamegyek... mi van? *Nem,* nem szöktünk meg Sophie-val. Úgy értem, eljöttünk, de hazamegyünk... rendben? -

kérdőn Sophie-ra emelte a tekintetét. - Hazamegyünk? Aha, bólogat... uh-huh. Ez piszkosul nem tartozik rád! És kösz, hogy ránézel a macskákra! - letette. - Na, most akkor befejezhetem a borotválkozást?

- Persze, kérlek - válaszolt Sophie, és igyekezett nem nevetni. Embarrass csak egy kisváros; el tudta képzelni, mekkora port kavart, amikor körbejárt a hír, hogy Liammel eltűntek.

A férfi valamit dünnyögött az orra alatt, ahogy elment mellette, de kifinomult vámpírhallás ide vagy oda, nem tudta kivenni, mit. Mintha azt hallotta volna, „nők". Úgy tűnik, ez a megjegyzés kortalan.

- Nem hiszem, hogy...
- Megyek.
- De nem hiszem, hogy érted...
- Megyek.
- De nem muszáj, hogy...
- Sophie.
-- De…
- Sophie.

Sophie hátradőlt az ülésben, és felsóhajtott, és ez nem esett meg túl gyakran. Milyen lehetetlen alak. Kérlelhetetlen. Férfiak! El is felejtette, mennyire túlzásba tudják vinni az atyáskodást egy kis hempergés után.

Az utolsó dolog, amire szüksége van, hogy elvigyen egy bárányt a könyvtárba. Marjorie kissé érzékenyen reagál az ilyesmire. A főkönyvtáros olyan idős volt már, és olyan végtelenül ravasz, hogy a legtöbben nyáladzó elmebetegek hozzá képest. Legfőképpen sok halandó, akik közel sem éltek annyi ideig, mint ő, és közel sincs annyi tudásuk. Ebből kifolyólag az idős vámpír nem viselte könnyen az ostobákat. Liam ugyan nem volt ostoba, de Marjorie-hoz képest...

Nos, a nemes cél érdekében... de a gondolat, hogy megakadályozza Liamet - esetleg kiüthetné, mondjuk, ahogy a

filmekben szokás? -, sehogy sem tetszett neki. Csak annyi kéne, hogy...

A furgon ajtaja kivágódott, és Liam dugta be a fejét.

- Jössz?

- Igen - válaszolta fogát csikorgatva. - Ha már itt tartunk, volnál olyan szíves és mögöttem jönnél?

- Persze - mondta Liam vidáman, mert örült, hogy mégis az lett, amit ő szeretett volna. Tüntetően figyelmen kívül hagyta Sophie dühös pillantásait és duzzogását, és követte a lányt az épületbe, ami egészen úgy festett, mint egy elhagyatott raktárain Odabent természetesen egészen más kép fogadta őket.

- Huh - mondta Liam, ahogy körülnézett. - Kívülről sokkal kisebbnek tűnik.

- Jó estét, Sophie - köszöntötte Marjorie a központi pult mellől, és úgy nézett rájuk (mindig így nézett mindenkire), mintha pont őket várta volna.

- Marjorie - mosolygott Sophie, és cuppanós puszit nyomtak egymás arcára jobbról is, balról is. Nem bajlódott azzal, hogy bemutassa Liamet; Marjorie-t úgysem érdekelte volna. - Nem pihenni és olvasgatni jöttem, sajnos. Ma este találkoznom kell a királynővel. El tudnád intézni?

Marjorie a szemöldökét ráncolta. Kivételesen szép tartású, magas nő volt, fekete haját át- meg átszőtték az ezüst szálak. Sötét szeme hideg volt, kemény, és az embert egy fiatalos nagymamára emlékeztette.

- Az a helyzet, hogy nem tartom számon a fogadóóráit. De lerajzolhatom, hogyan lehet eljutni a házához. - úgy érted, csak... menjek oda? Marjorie bocsánatkérőn vont vállat.

- Mostanában így mennek a dolgok.

- Amióta Nostrót megölték?

- Igen. Az új királynő olyan... lazán kezeli a szabályokat.

- Nos, nincs abban semmi rossz - mondta Sophie az alsó ajkát harapdálva. - Beszélnem kell vele. Nem várhat holnap estig.

- Természetesen. És nagy szerencséd van - tette hozzá, és Liam felé biccentett. - Szereti a bárányokat. Ő maga is tart néhányat.

- Uh...

- Elnézést - szólt közbe Liam. - Ezt nem értettem teljesen. Mi az a *mouton?*

Sophie döbbenten vette tudomásul, hogy Marjorie-val egész végig franciául beszélgettek.

- Liam, elnézést kérek. Amikor Marjorie franciául üdvözölt minket, egyszerűen átváltottam...

- Semmi gond. A legtöbbet értettem belőle. Csak nem hiába vettem meg a *For Dummies* könyveket és kazettákat - tette hozzáSophie csak pislogott.

- Magadtól tanultál franciául? - Nyilván így volt, döbbent rá. A gimnáziumban nem tanították. Csak spanyolt.

- Nos... aha. Azért, mert te... úgy értem, a városban senki nem tud rólad semmit, csak annyit, hogy francia vagy. És arra gondoltam, tudod, ha beszélem az anyanyelved, akkor talán... - vállat vont. - Nem is tudom.

Sophie-t ez annyira lenyűgözte, hogy hirtelen szóhoz sem jutott. Csak bámult elhűlve Liamre, míg Marjorie türelmetlenül billegett egyik lábáról a másikra. Végül odafordult az idősebb nő felé, és nagy nehezen kinyögte:

- Elfogadjuk azt a térképet, köszönjük.

- Épp itt van a kezem ügyében.

Sophie némán vette el a papírt. Marjorie mindig úgy nézett ki, mintha épp arra a bizonyos személyre várt volna, aki belépett, és mindig pontosan az volt a keze ügyében, amire annak az illetőnek szüksége volt. Az idősebb vámpírok már hozzászoktak ehhez.

- Köszönöm, hogy beugrottal - mondta a könyvtáros. - És köszönöm, hogy magaddal hoztad a bárányodat. Isteni az illata.

- Nem vagyok bárány - tiltakozott Liam. Az általában kellemes és tartózkodó középnyugati kiejtése hirtelen megkeményedett. - Ember vagyok. Az *ő* embere.

Marjorie gúnyosan elhúzta a száját, ám Sophie hirtelen elszégyellte magát. Ugyanolyan hirtelen, ügyet sem vetve Marjorie mosolyára, megszólalt:

- Természetesen, Liam. Én... én - fogalma sem volt, mit is mondhatna. Vajon kérjen bocsánatot? De hiszen Marjorie-tól érkezett a sértés. Habár gondolatban ő maga is bárányként utalt Liamre. Vajon...

- Ugyan már, ez olyan elbűvölő - mondta Marjorie. Vigyora addig szélesedett, míg egészen úgy nem festett, mint egy őszülő hajú halloweeni töklámpás. - Ha megunod, Sophie drágám, akkor remélem...

- Kijön az utcára, hogy ezt odakint megbeszéljük? - vágott közbe Liam.

- Liam! - Sophie szinte felsikoltott.

- Mi az? Feminista vagyok. Különben is, legalább hatszáz év előnye van velem szemben.

- Nyolcszáz - jegyezte meg Marjorie szárazon.

- Mindegy, én az esélyegyenlőség szószólója vagyok. Senki nem beszélhet velem így. Lehet, hogy egy kisvárosi senki vagyok, de nem vagyok... tudja. Egy senki.

Sophie ellenállt a kísértésnek, hogy az arcát a kezébe temesse. Mindeközben Marjorie csak ráncolta a szemöldökét, ahogy próbálta mindezt feldolgozni, majd elmosolyodott, ezúttal elég természetesen.

- Nem szeretnék önnel kimenni az utcára. És elnézést kérek, amiért megbántottam. Csak megszoktam, hogy a dolgok... egy bizonyos módon folynak.

-- Igen, nos, csak egy apró félreértés, és most mennünk kell - mondta, vagy inkább dadogta Sophie, és olyan erővel ragadta meg Liam karját, hogy a férfi összerándult. - Köszönjük a felvilágosítást.

- Nagyon szívesen - rázta meg Marjorie Liam kezét. - Nagyon örülök, hogy megismerhettem. Kérem, látogasson el hozzánk máskor is. A könyvtár nemcsak az élőhalottak előtt áll nyitva -

tette hozzá olyan őszinteséggel, hogy Sophie majdnem el is hitte, amit hall.

- Aha, nos. Azt hiszem, egy kicsit felforrt a vérem.

- Igen, valóban. - Marjorie füstszürke szeme fátyolos lett. - Nagyon... érdekes volt. És ahogy mondtam, látogasson el hozzánk máskor is.

- Nézze, mondták már magának, hogy egészen helyes? Én... aú!

- Viszlát - kiáltott Sophie, és szó szerint a hajánál fogva rángatta ki Liamet az épületből.

8

Sophie még akkor is perlekedett vele, amikor már kint mentek a járdán. A lényege annyi volt, „sose kezdj el vitatkozni egy vámpírral", mintha ez olyan nagy újdonság lett volna. Ám volna egy kis különbség aközött, hogy te magad szeged le a fejed, vagy hagyod, hogy más szegje le a nyakadról, és úgy nyújtsa át neked. Talán a franciák nem egészen fogták fel ezt.

- ...olyan hihetetlenül arrogáns, egyenesen veszélyes...

Liam hagyta, hogy Sophie kedves, akcentusos zsémbelődése elhaljon, miközben körülnézett, merre is járnak. A St. Paul-i Summit Avenue elég híres volt a nagymenők miatt, de ez itt! Az egyik kúria szebb volt, mint a másik, és ők épp a legszebb előtt álltak meg. Elképesztően nagy volt, mintha egy régi filmből kölcsönözték volna: hatalmas, tömör, fehér épület fekete zsalugáterekkel. Cseppet sem tűnt vészjóslónak, habár Sophie figyelmezette, hogy a vámpírkirálynő lakik benne.

- Azt hiszem, be kellene kopogni - mondta Sophie félénken, amitől Liamnek rögtön inába szállt a bátorsága. Nem hitte volna, hogy a lány *bármitől* is tartana. Ha most belegondol, a könyvtárossal is nagyon tisztelettelteljes volt. Talán még nem szokott hozzá, hogy a saját fajtája társaságában legyen. Talán nem csupán az újrakezdés reményében költözött Embarrassba. - Igen, az lesz a legjobb. Bekopogunk.

- Rendicsek - helyeselt Liam.

Ahogy felmentek az épületet körülvevő tágas verandára, hirtelen kivágódott a bejárati ajtó, és egy húszas évei közepén járó, jóképű fiatalember jelent meg. Zöld műtősruhát viselt, nyakában pedig egy kórházi személyazonosító kártya lógott, amin egy rettenetes kép éktelenkedett. A haja sötét, és egészen rövidre nyírva, zöld szeme tiszta volt, és barátságos.

- Szevasztok - mondta, és megrázta a kocsi kulcsokat. -- Vendégségbe jöttetek? Bújjatok csak be. Maradnék, és... tudjátok, udvariasan bemutatkoznék, de késésben vagyok, és úgysem hozzám jöttetek. Ugye? Ugye. Szóval akkor csá.

Lesietett a lépcsőn, szórakozottan hátraintett a válla felett, majd eltűnt a sarkon, a különálló garázs felé. Zavartan figyelték, ahogy elmegy, aztán Sophie hátrafordult, és csak nézte a házat.

- Csak úgy... bemehetünk?

- Ezek szerint - válaszolta Liam, és kinyitotta a bejárati ajtót. A ház külseje után már nem érte váratlanul az eléje táruló gyönyörű hall pazar látványa. Hangok szűrődtek ki a tőlük jobbra nyíló tágas helyiségből, ezért abba az irányba fordult. Sophie elkapta a karját, és visszarántotta. - Sophie, *veled* meg mi van?

A lány az alsó ajkát rágcsálta, olyan erősen, hogy Liam már várta, hogy kiserked a vére. Ha egyáltalán tud vérezni.

- Csak... Én ismertem Nostrót. Rettenetes volt. Rettenetes. És ha ez a nő le tudta győzni... De ezt akkor is jelentenünk kell neki - tette hozzá, és kihúzta magát, mintha hirtelen eszébe jutott volna a büszkesége. - Ez a mi... az *én*... kötelességem.

- Rendben - mondta Liam. - Nyugi, ne idegeskedj. Csodásan nézel ki, emiatt ne aggódj - és tényleg csodásan nézett ki. Fényes barna haját a feje tetejére igazgatta, és a frizurát rejtélyes módon egyetlen hajcsat tartotta össze. Sötétvörös kosztümöt, világos harisnyát és fekete cipőt viselt. Sápadt volt, de hiszen mindig sápadt volt. Liam szerint egymillió dollár sem nézhetett volna ki szebben. Ami azt illeti, amikor a szállodai szobában nézte, ahogy Sophie felhúzza a harisnyát (nem is tudta, hogy a lányok még

hordanak harisnyát és harisnyatartót), nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy hanyatt ne döntse, és eget rengetőt szeretkeztek a padlón.

Ez alkalommal Sophie nem harapta meg, és utána udvariasan elmagyarázta, hogy még mindig jóllakottnak érzi magát az előző estéről. Tudta, hogy a lány hazudik; látta, ahogy a tekintete a szeméről a nyakán lévő sebre siklik. De nem erősködött, úgy okoskodott, Sophie-nak most egészen máson jár az esze.

- Te is jól nézel ki - mondta Sophie, ami nevetséges volt, hiszen Liam farmert viselt (legalább tisztát), és egy régi flanelinget (szintén tisztát). Nos, nem hitte, hogy a nagymenő királynőt nagyon érdekelné, mit visel egy idegen fiatalember.

Megragadta Sophie kezét, most is, mint mindig, meglepődött, milyen kellemesen hűvös, és szó szerint behúzta a másik szobába.

- ...és tényleg nagyon jól vannak, meglehetősen jól, úgy értem, még mindig megölnek és megesznek bárkit, aki túl közel merészkedik, úgy értem, bármilyen halandót, de nagyon szoros megfigyelés alatt tartom őket, és... hát... azt hiszem, ennyi.

A lány, aki beszélt, alacsonyabb volt Sophie-nál, pedig ő maga is piszkosul alacsony volt. Vörös volt a haja, és Liam még soha az életben nem látott ilyen sovány és sápadt kart és lábat. Fekete rakott szoknyát viselt, és fehér blúzt, fehér térdzoknit és papucscipőt, amitől pontosan úgy festett, mint egy kisgimnazista. Ami azt illeti, valószínűleg az is volt. Egy nappal sem tűnt tizenötnél idősebbnek.

- Nagyon jó, Alice - hallatszott egy mély hang. Liam odanézett, majd újra odakapta a fejét. Először azt hitte, csak egy sötét sarkot lát, valójában azonban egy férfi ült egy magas támlájú füles fotelban, egy nagydarab, magas, ijesztő férfi. Liam legszívesebben se szó, se beszéd, sarkon fordult volna, kisétál, visszamegy a furgonhoz, és meg sem áll Embarrassig, úgy, hogy közben le sem veszi a szemét a visszapillantó tükörről. - Ismétlem, meg kell kérdeznem, óhajtod-e, hogy felmentselek a kötelezettséged alól. Hosszú hónapok óta végzed ezt a munkát, és...

- Fenség, én szeretem ezt a munkát, és tovább óhajtom folytatni. Eddig azért akartam, tudod, mert az új... uh, rendszerrel nem igazán tudtam, hol a helyem. Ezért arra gondoltam, tudod. De most... valahogy... valahogy megszerettem őket - elhallgatott, és csak bámulta a cipőjét.

- Őket? - kérdezte a férfi tisztán kivehető távolságtartással.

- Vidort, Ugrit, Bugrit, Sandyt, Bennyt, Clarát, Jane-t és George-ot - mosolygott halványan. - George a kedvencem.

- *Nevet* is adtál nekik?

Liam azon merengett, kik lehetnek azok a *nekik.* Valaminek nekiütközött, és csak most vette észre, hogy időközben öntudatlanul egészen az ajtóig hátrált. *Szedd össze magad,* korholta magát. *Hiszen vannak vámpírok, az isten szerelmére.*

Erőt vett magán, és körülnézett a szobában, míg a vámpírok *róluk* beszéltek, és nagy nehezen sikerült levennie a tekintetét az ijesztő fickóról, aki a sarokban ült. Három másik személy tartózkodott a szobában; az első, akit észrevett, egy vékony, csodálatos szőkeség volt, aki a fickó széke mögött kissé oldalvást állt. Még a szoba túlsó végéből is látni lehetett, hogy milyen szép, sötét és hatalmas a szeme, amit le sem vesz a lányról. És olyan alacsony volt, hogy könnyen elfért a sarokban álló szék mögött. A fickó mintha észre sem vette volna, de a fejét mindig félrebiccentette, amikor a nő előrehajolt, és belesúgott valamit a fülébe, különben is, Liamnek az volt az érzése, senki nem lopakodna csak úgy ennek a fickónak a háta mögé.

Odébb, a szoba közepén állt egy sötétzöld kanapé Liam úgy vélte, a puccos lakberendező-magazinok ezt mohazöldnek vagy minek neveznék, két nő ült rajta, és dámáztak. A hozzá közelebbi egy csinos fekete lány volt basszus, eddig csak a hollywoodi filmekben látott ennyi gyönyörű embert egyszerre. Túlságosan soványnak találta. A haja olyan szorosan volt összefogva, hogy szó szerint látni lehetett a koponyája lüktetését, a bőre azonban gyönyörűséges csokibarna, és igencsak tetszett Liamnek, olyasvalakinek tűnt, aki nem szereti, ha packáznak vele.

A másik pedig... Liam odapillantott, majd újra odakapta a fejét, pontosan úgy, ahogy a férfi esetében.

Olyan édes volt, mint a cukor, ahogy Sophie mondaná (Liam észrevette, hogy amikor a lány izgatott lesz, akkor összekeveri a hasonlatokat). A haja szőke, sokkal rövidebb, mint a másik nőé, és a fény vörösesre festette a tincseit. Keresztbe tett lábbal ült, sortot és állig begombolt tengerészkék kardigánt viselt. A cipője színe egyezett a kardigánéval, sarka alacsony, és a formája remekül hangsúlyozta szép, hosszú lábát. A szőkeség a másik nő kezét nézte, egyik lábát lóbálta, míg várta, hogy a másik mit lép, és időnként mosolyogva nézett le a cipőjére.

Egyszer csak felpillantott Liamre (és feltehetően Sophie-ra). Ekkor Liam látta, hogy a szeme félúton van a zöld és a kék között, pont olyan, mint az óceán színe a képeslapokon. Hegyes kis álla volt, amitől arca éles, rókaszerű lett, arccsontja magas, ami kiemelte szép szemét és sima szemöldökét. Furcsa késztetést érzett, hogy megsimogassa a homlokát - szerencsére az érzés hamar elmúlt. Így legalább időnként hátra tudott pillantani Sophie-ra.

- Szió - mondta a nő magától értetődően, és ten-gerszin szemét Liamre emelte, amitől ő kis híján elájult. Mintha a mennyországba nyerhetett volna bepillantást. Elképzelhetetlen örömöket ígé... De komolyan mindent a hátad mögött akarsz hagyni?

- Szóval, akárhogy is, fenségetek - mondta a gimnazista lány -, a gonosz lelkek jól vannak, egészségesek, mint a makk... Szerintem... és mind...

A szemkáprázató szőkeség olyan gyorsan pattant fel a kanapéról, hogy Liam észre sem vette, csak azt, hogy már áll. Az egyik pillanatban még előrehajolt, épp dámára cserélt volna egy bábut, a másik pillanatban már állt, és egyenesen (hohó) Sophie-ra mutatott, és a vörös hajú már lapult is mellette.

- Mi az... - kezdte - ott a cipődön?

Sophie lenézett a lábára, majd fel.

- Ó... fenség, a nevem dr. Sophie Tourneau, és ez itt... hadd mutassam be... izé... a barátomat, Mr. Liam...

- De most komolyan. Olyan, mintha az eke mellől jöttél volna ide... Szent isten, ez *szar? Szar* van a cipődön?

- Elizabeth - sóhajtott fel a sarokban ülő férfi.

- Ó, öcsém - szólalt meg a fekete lány. - Már megint kezdik.

- Ezt itt, izé, ajándékba... ühüm... - Sophie mintha teljesen összezavarodott volna, és Liam majdnem elmosolyodott. Cipők! Cipőkről beszélgetnek... ezt a marhaságot! - És én... én állatorvos vagyok, állatokat gyógyítok, és néha ebben megyek... és... és...

- Szóval azt akarod mondani, ez *tényleg* szar? - Liam már-már attól félt, a szőkeség mindjárt elájul. - Szűz Mária, Szent József! - Mindenki (kivéve Liamet) szemmel láthatóan összerezzent. - Hogy... hogy tehettél *ilyet?* Úgy értem, isten ezért adta az outiét cipőket! Ebben a szarban akarsz körbetrappolni? Én... én... - kezét a homlokához emelte, és Liam észrevette, hogy a keze szép, az ujjai hosszúak. A körmeinek olyan, hogy is nevezik, fehér vége volt... Francia manikűr. Ez az. - Egyszerűen... egyszerűen nem jöhetsz be így... így öltözve... szegény lábacskád...

- Hacsak nem igazán fontos ügyben jött - csipogta a pasas mögül a másik. Most először szólalt meg elég hangosan ahhoz, hogy Liam is meghallja. - És biztos vagyok benne, hogy fontos.

- Nem francia vagy? Franciának tűnsz. Nem azt mondják, hogy a franciáknak van stílusérzékük?

- Ühüm - hümmögött a fekete lány. - Ja, és a négereknek meg ritmusérzékük, és a fehér csajok nem tudnak táncolni. Főleg te nem, Hófehérke.

- *Te* ne szólj bele! - A szőkeség... ugye nem ő a királynő?... hirtelen visszarogyott a kanapéra, és majdnem leverte a sakktáblát. - Nos, azt nem várhatjátok, hogy ezt végighallgassam! Az egész úgyis egy nagy hülyeség, én *teljesen* ellene voltam...

- Tudjuk - mondta Liam és Sophie kivételével mindenki.

- ...és az volt a véleményem, hogy annyira, de annyira béna ez az egész, de hiszti nélkül elfogadtam...

nagy hiszti nélkül... és most itt csörtetnek ezek az élőhalottak a házamban...

- Elnézést - szólalt meg a fekete nő fel sem pillantva a sakktábláról. - *Az én* házamban.

- Már megkértelek, hogy ezt ne vágd mindig a képembe! Hol a francba tartottam?

- A házban csörtető élőhalottaknál - jegyezte meg Liam készségesen. . ^i.!.f!iíTP'1:>' iX-'-í^^f/^i-^x/^':,'\-:-

- Pontosan. Pontosan! *Köszönöm.* Úgy mászkálnak itt ki és be, mintha Salamon király kibaszott palotájában lennének... Mi az, nem tudják a saját problémáikat megoldani?! ...Erre nekem megalázott cipőket kell látnom, és ezt már nem bírom elviselni!!! - A kezébe temette az arcát, és elhallgatott. Végre. '

Sophie eltátotta a száját, majd becsukta, tátogott, akár a partra vetett hal, de egy szót sem bírt kinyögni. És az összes vámpír - Liam úgy sejtette, mind az - csak bámulta őket. Kivéve a pasas, ő a szőkeséget bámulta halványan mosolyogva. Végül Liam köhintett, és megszólalt:

- Nos, van itt egy gonosz vámpír fent északon, és fiatal lányokat öldös - *most* ránézett a pasas, és a többiek is. Még a szőkeség is kikukucskált a karja alól. - Mi csak, tudják, azt gondoltuk, jó, ha tudnak róla.

A királynő felült.

- *Basszus.*

- Na, igen - mondta Liam.

9

- Ugye csak viccelsz? Mondd azt, hogy csak viccelsz. Úgy értem, ez undorító. Ez... pfuj.

- Ja - helyeselt Liam. Még egy kortyot ivott a turmixából. A hatalmas konyhában táboroztak le, a pasas beizzított két turmixgépet, kikapott a hűtőből egy tonna gyümölcsöt és narancslevet, és most itt ültek az asztal körül, mint régi jó barátok,

és hörpölték az eperturmixot. Kivéve őt. Ő banánt is kért az eper mellé. - Mi is így gondoltuk. Sophie jött rá.

- Mikor? - kérdezte a pasas. Eric Sinclair néven mutatkozott be, de mindenki, kivéve Jessicát (a fekete lányt), fenségnek vagy királyi őfenségének vagy Szarrá-gónak szólította (a dögös szöszi, úgy tűnt, nem nagyon kedvelte). Ami a szőkét illeti, őt Betsynek hívták, és, khm, *tényleg* ő volt a királynő. A másik szőkét Tinának hívták, és nagyon tiszteletteljes volt Szarrágóval és Betsyvel. Alice, az iskolás lány, udvariasan kimentette magát, és távozott.

- Parancsolsz? - kérdezte Sophie, letette a poharát, olyan erősen, hogy csak úgy zörgött benne a jég. Kicsit nyugodtabb volt most, mint amikor megérkeztek, de nem sokkal. Liam nem is hibáztatta érte. Nem mindennap találkozik az ember egy királlyal és egy királynővel. Szerencsére nem Liam királya és királynője, ezért bátran maradhatott önmaga. - Fenségek, azt kérdezték, mikor?

- Tegnap este - válaszolt Liam helyette -, amikor a híreket néztük, Sophie látta a bejátszást, és azonnal összeállt a kép. - Nagyon okos lány - tette hozzá. - Ő a legokosabb egész Embarrassben.

- Ebben teljesen biztos vagyok - mondta Szarrágó, és Sophie-ra mosolygott, ami úgy tűnt, kissé megnyugtatta szegényt.

- Fent a Babbitt-tó mellett? - kérdezte Jessica. Liam elcsócsált egy banánkarikát, amely ügyesen elmenekült az aprítókés elől.

- Ja, csak nem ismered a helyet?

- Az apám, amikor kicsi voltam, gyakran vitt el oda pecázni.

- Nos, mi, mármint Sophie és én, ott élünk. Ő az állatorvosunk.

- És a hírekben láttad ezt az embert - szólt közbe Sinclair.

- ...és úgy döntöttetek, hogy felutaztok ide, hogy elcsesszétek az estémet - fejezte be a mondatot a királynő. Amikor mind döbbenten bámultak rá, volt benne annyi tisztesség, hogy zavarba jött. - Bocsi. Gondolatban nem tűnt ennyire bunkónak.

- *Őt* nem láttuk - jegyezte meg Sophie. - Az egyik lány apját láttuk a hírekben. Ezért Liam elhozott ide...

- Nem érezted szükségét annak, hogy ezt az egészet a saját... helyben intézd el? - érdeklődött Tina.

- Megpróbálta - mondta Liam kertelés nélkül. Rövid csend következett, amit csak a királynő fojtott kuncogása szakított meg, majd Sophie folytatta:

- Leautóztunk a lány anyjához. Nem hiszem, hogy komoly kétségek merülnének fel, különben biztosan nem zavarnám önt ezzel.

- Aha. Randizik ezekkel a lányokkal, magába bolondítja, majd *dobja* őket, csak azért, hogy végignézze, hogyan lesznek a kétségbeeséstől öngyilkosok?

- Pontosan.

- Mekkora szarság! - pattant fel Betsy. - Menjünk azonnal Embarrassbe, és rúgjuk szét a seggét!

- Nem Embarrassben van - kezdte Sophie, ám Sinclair félbeszakította.

- Tökéletesen egyetértek. Ez a viselkedés messzemenőkig elfogadhatatlan. Különben is nagyon gázos, és az embereknek biztosan feltűnik előbb vagy utóbb.

- Már megint kezdi - motyogta Jessica a turmixába hajolva.

- Gázos? Gázos??? - A királynő körülnézett, de Jessica és Tina már szedte is össze kapkodva a kiürült poharakat az apró asztalról. Semmi ne legyen kéznél, ha valakinek hajigálnia támad kedve... - És mi lenne, ha úgy fognád fel, hogy „ez egy szar alak, és döfjünk karót a seggébe"? Mi lenne, ha úgy kezdenéd, „szegény lányok, bosszuljuk meg őket"? Mi lenne, ha nemcsak annyit mondanál, hogy gázos?

- Mást is mondott, nem csak azt, hogy gázos - jegyezte meg Liam. - Azt is mondta, hogy messzemenőkig elfogadhatadan viselkedés. És szerintem is az.

- Öregem, senki nem szólt hozzád! - A királynő dühösen végigmérte, és Liam inkább tovább szorongatta a poharát. - Nem is tu...

- Szóval te vagy a vámpírok királynője, nem?

Ez kifogta a szelet Betsy vitorlájából.

- Ja, valahogy úgy - válaszolta, és megroskadt a válla.

- Ezek szerint az összes vámpírnak engedelmeskednie kell neked?

- Nem - mondta Eric Sinclair.

- És én nem is vagyok vámpír - szólt közbe Jessica. - Én csak itt lógok.

- Én is, ha nem tévedek - viccelődött Liam.

- Te csak fogd be a szád. Mindenki fogja be a száját. És a kérdésedre válaszolva... izé, bocsi, a barátnőd mondta a neved, de...

- Liam.

- Persze. Szóval, elvileg engedelmeskedniük kell, de nem várom el tőlük, és egy csomóan különben sem figyelnek rám.

- De nem azért, mert nem fogadod el a végzeted vagy ilyesmi... - mondta Jessica, és önelégülten Liamre mosolygott.

- Jess! Mondd utánam: nem vagyok segítőkész.

- Minden tiszteletem az önöké, fenségetek, nem kellene felmennünk északra? Az is lehet, hogy ebben a pillanatban már kivetette a hálóját egy újabb lányra. - Sophie arca elkomorult. - Az is lehet, hogy ebben a pillanatban szakít valakivel.

- És a következő pillanatban érezni fogja, milyen, amikor felnyomom a seggébe a cipőm orrát - tette hozzá a királynő bőszen, és lecsusszant a bárszékről. - Jess, te itt maradsz.

- Ó, ne már - tiltakozott. - Mindig kimaradok a legjobb bulikból.

- Ha a legjobbon azt érted, gusztustalanul életveszélyes, akkor igen, kimaradsz belőle. Nézd, ez amúgy is csak a vámpírokra tartozik. És ha nem tévedek, te még élsz.

- Akkor *neki* sem kellene mennie - fortyant fel Jessica, és Liamre mutatott.

- Az én furgonommal megyünk - jegyezte meg Liam szelíden.

- A francba, ez meg az *én* házam! - kiáltott Jessica, és lebiggyesztette az ajkát. Egyes nőknek ez sehogy sem jön össze,

mások viszont pokolian elbűvölőek, amikor ezt teszik. Jessica az utóbbi csoportba tartozott. - Ez sosem akadályozza meg őket abban, hogy állandóan kihagyjanak mindenből.

- Ó, halljátok ennek az asszonynak a perlekedését? - emelte tekintetét az égre Betsy. - Ha senki nincs itt, hogy hallja Jessica perlekedését, akkor perlekedik-e egyáltalán?

- Ó, akkor kilakoltatlak.

- Ami azt illeti, igaza van - jegyezte meg Sinclair csöndesen. - Nem helyénvaló, hogy Liam velünk tart, ha Jessicát nem visszük magunkkal.

- Szar ügy - mondta Liam. - De én megyek. Betsy szemöldöke magasba ívelt, de - minő borzalom - egy szót sem szólt.

- Márpedig Sophie nélkülem nem száll szembe ezzel a gyilkológép vámpírral. Ez van.

- Tessék, Sinclair - mondta Betsy, majd Liamhez fordult. - Ezt jól csináltad. Olyan romantikus. Rohadtul idegesítő, de romantikus.

- Igazad van, igen, tényleg idegesítő vagy - mondta Sinclair simulékonyan. Liam alig bírta magát elszakítani a férfi vesébe látó, sötét tekintetétől. - Viszont én...

Hirtelen már nem is látta Sinclairt. Egy másodperc elteltével döbbent rá, hogy Sophie keze lecsapott, és eltakarta a szemét.

- Uram - mondta Sophie -, kérem, ne tegye. Liam eddig olyan jó volt hozzám. Annyira segítőkész. És *tényleg* az ő furgonjával jöttünk. És nem félt eljönni ide. Végig tudott rólam, és... megérdemli, hogy velünk jöjjön.

- Ha megy, akkor én is megyek - mondta Jessica mogorván. - Én is megszereztem a jogot rá.

Liam gyöngéden eltolta Sophie kezét. Sejtette, hogy a pasas hipnotizálni szerette volna, vagy mi, és hálás volt, amiért a lány közbeavatkozott.

- Akár jön, akár marad, induljunk már. Sophie-nak igaza van. Fogy az idő.

- Srácok!!! - visította Jessica.

Betsy a fejét rázta.
- Túl veszélyes.
Tina bólogatott.
- Igaza van, Jessica.
- De nem következetes, ráadásul idegesítő is, ha őt magunkkal visszük, Jessicát pedig nem - tette hozzá Sinclair.
- Nézd, Jess, intézzük el ezt egyszer és mindenkorra, oké? Kő, papír, olló? - kérdezte Betsy.
Jessica arca felragyogott.
-- Jó.
Mindkét nő ökölbe szorította a bal kezét.
- Kő, papír, olló - kántálták egyszerre.
Aztán.
- A francba!

10

- Szegény Jessica - mondta Betsy kárörvendve. - Mindig az ollót mutatja.
- Sajnálom a cipődolgot - mondta Sophie. Mobilon beszéltek. Sophie Liammel ment a férfi furgonján. A vámpírkirály és - királynő pedig egy lehajtható tetejű neonkék GT Mustanggal ment utánuk. Furcsa, hogy egy ilyen menő és fegyelmezett férfi ennyire feltűnő kocsiban furikázik, de ez nem tartozott Sophie-ra. - Azért azt gondolom, mégsem kellett volna a balt a turmixgépbe dobnia.
- Elég temperamentumos - jegyezte meg Betsy -, és pontosan tudja, hogy tolhat ki velem. De nem baj. Majd ellopom a hitelkártyáját, és megjavíttatom a cipőm. Inkább a *saját* cipőd miatt aggódj. Komolyan. - Sophie hallotta, hogy a királynő felnevet, majd kattanás következett, ahogy megszakadt a vonal.
- Nos, azt hiszem, jönnek mögöttünk egészen odáig, aztán... tudod - Sophie elhallgatott, majd felsóhajtott. - Te nem is szólsz hozzám?

- Ez volt a terv. Azt hiszem, annyit leckéztettél, hogy észre sem vetted, hogy hallgatok. Aztán a vámpírokkal beszéltünk, és el is felejtettem, hogy hozzád is szólhatnék pár szót.

- A báránydolog miatt? Ugye?

- Igen, amiatt - mondta Liam kissé türelmetlenül.

- A francba! Ugyan mi más miatt?

- Megígérem, hogy soha többé nem beszélek rólad így, és nem engedem, hogy bárki...

- Nem erről van szó, Sophie. A *bárány* csak egy szó. Veled van bajom. Biztos vagyok benne, hogy idősebb vagy nálam... csak azt nem tudom, mennyivel. De nem is érdekel. Téged viszont igen. Ugye?

- Nem erről van szó, engem... érdekel, pontosan - tette hozzá Sophie lassan. - Csak megszoktam, hogy a dolgok egy bizonyos rend szerint mennek.

- Ja, aha, nos... Szeretlek.

- Mi van?

- Arra gondoltam, talán jobb, ha ezt félretesszük - magyarázta, mintha nem most mondott volna valami döbbeneteset, mintha ez nem változtatott volna meg mindent. - Tudod, hogy szeretlek. A dolog úgy áll, hogy mindig is szerettelek. És mindig is kívántalak. És tudtam, hogy vámpír vagy, azt is, hogy elég öreg...

- *Annyira* nem vagyok öreg - vágott közbe Sophie, mert a hiúsága nem hagyta nyugodni. - Vámpírnak nem vagyok öreg. Még a százat sem töltöttem be.

- Ja, aha, nos, csak mondom, nem érdekel ebből semmi, csak *te* érdekelsz. De nem fog összejönni, ha téged továbbra is zavar.

- Liam, jössz és fejbe vágsz ezzel...

- Aha - mondta vidáman.

- ...és mindezt az utóbbi negyvennyolc órában... Végiggondoltad, hogy egészen keddig egyeden percet sem töltöttünk együtt, ami nem az állatokkal volt kapcsolatos? El kell ismerned, elég gyorsan történt minden.

- Igen. Ezt el kell ismernem.

- Nos, adnod kell nekem egy kis időt - keresztbe fonta a karját maga előtt, ostobának és boldognak és dühösnek és riadtnak érezte magát.

- Mennyi időt?

- Két napnál azért többet - vágta oda. - Csak nem lesz probléma, hiszen egész életedben rám vártál, nem? Szóval tudsz még negyvennyolc órát adni?

- Koszi szépen, hogy azonnal a pofámba vágod az egészet - fortyant fel Liam. - Én nem akarnám, hogy várj.

- Csak mondtam - ha el tudott volna vörösödni, akkor már olyan lenne, mint a főtt rák. Sokkal rosszabbul hangzott kimondva, mint ahogy eredetileg elgondolta. Hiszen csak... meglepődött. Fogalma sem volt róla, hogy a férfi ilyen mélyen érez iránta. Idáig egy szóval sem utalt rá.

- Sose mondtad.

- Nos, a megfelelő időre vártam.

- Arra, hogy egy sorozatgyilkos vámpír majd összehoz minket? Ez volt a megfelelő idő?

- Nos, aha.

- De, tudod, sokkal többről van ám szó, mint a szerelemről - mondta győzedelmesen, mintha okokat keresett volna, hogy lebeszélje magáról a férfit.

- Sophie, mi a fenéről beszélsz?

- Arról van szó, hogy szükségem van vérre, hogy életben maradjak.

- Igen, tudok róla.

- Liam, élő donorokból szívom ki a vért, hogy élni tudjak. És *sokszor* kell ezt tennem.

- És? Nekem is rendszeresen kell ennem, hogy életben maradjak.

- De nem... - mondta Sophie lassan. - Inni...megharapni valakit, hogy vérét vegyem... szerintem ez olyan, mint valami fegyver. Tartasz otthon puskát, nem? Nos, jó a puska, vagy rossz?

- Azt hiszem, ez attól függ - válaszolta Liam. - ha lelövöd vele egy rohadék sorozatgyilkos vámpír fejét, akkor jó a puska. Ha meglőnék vele, nem is tudom, egy gyereket, vagy valami, akkor rossz a puska.

- Nos, szerintem a vérszívás is ilyen. Kárt tehettem volna benned. Meg is ölhettelek volna.

- Szerintem meg is öltél - mondta vidáman. Sophie azonban nem mosolyodott el.

- Komolyan beszélek, Liam.

- Aha, ezt én is látom abból, ahogy minden örömet kiszívsz ebből a pillanatból.

- És túl foglak élni - makacskodott tovább -, hacsak nem teszünk lépéseket.

- Tudom.

- Nem hiszem, hogy tudod.

- Már megint kezded.

- Mit?

- Hogy „én vámpír vagyok, és sokkal öregebb, ezért okosabb vagyok, és általában véve is jobb, mint te”

- Ez nevetséges! - kiáltott fel Sophie megbántva.

- Hah!

- Neked hah!

Egészen addig egy szót sem szóltak, míg el nem értek abba a városba, ahol a legutolsó áldozat, Shawna élt és meghalt. Akkor Liam megszólalt.

- Jobb szeretnék Betsyvel menni.

- A fejemből vetted ki a szót - vágott vissza Sophie, és a kifejezés szétesett, mint mindig, amikor ideges volt. Kivágta az ajtót, és kiugrott a furgonból. - Szólok neki, hogy üljön át.

- Jó.

- Jó! - átcsörtetett a királyhoz és a királynőhöz, akik szemmel láthatóan szintén hevesen vitatkoztak.

- Tiszta gáz vagy, de nem úgy, ahogy a többiek, ha már itt tartunk. Te megérdemelnéd az Oscar-díjat a leggázabb gáz

alakításáért, már ha lenne ilyen, mert akkor direkt félretennék neked.

- Jó lenne, ha kitaláltál már valami újat. Bármit, csak új legyen.

- Elnézést, fenségek - szakította félbe őket Sophie; a jelenlétükben minden idegessége elpárolgott. Vagy dühös volt, vagy ideges, de szemmel láthatóan együtt nem ment a kettő. - Liam azt szeretné, ha a királynő az ő kocsijában utazna.

- Az ő kocsijában... ó, igen. A panzió. - Shawna édesanyja azt mondta, hogy a gyilkos egy közeli panzióban lakik. Két ilyen volt a városban; nem tudták, az asszony melyikre gondolhatott. Ezért úgy döntöttek, hogy kettéválnak. Eredetileg egy pár lett volna egy csapat. De már nem. - Nekem úgy is jó. Majd folytatjuk, Sinclair - odasétált Liamhez, aki közben kiszállt, és ott állt a jármű mellett. - Hé, vezethetek?

A férfi szó nélkül nyújtotta át neki a kulcsokat, majd körbement az anyósüléshez. Sophie egy pillanatig még várt. Bocsánatkérésre? Kinek a bocsánatkérésére?

- Dr. Tourneau, mennünk kell - szólt rá Sinclair.

- Uram - válaszolta Sophie magába roskadva, és elindult a férfi mellett.

11

- Mi a baj? - kérdezte Betsy. Olyan magas volt, hogy be sem kellett állítania az ülést, csak a visszapillantó tükröt. - Mi van, hajba kaptatok, vagy mi?

- Úgy valahogy.

- Tudom, milyen az.

- Mmm - Liam csak ennyit mondott, és titokban erősen kételkedett abban, hogy a királynő valóban tudja. Elég helyes csaj, iszonyatosan csinos is, de mi közös lehet egy olyan hétköznapi pasasban, mint ő, és egy vámpírkirálynőben? - Rendben.

- Öregem, komolyan. Nekem kell vinnem egy pasit, aki totál arrogáns meg sunyi, és... nézzük csak... legalább nyolcvan titkos ügye van.

- Kell?

- Hadd ne kezdjek bele! Nagyon hosszú történet, és nagyon rosszul jövök ki belőle. De Sinclair is! Ami azt illeti...

- Valami van a... - Liam a királynő nyakára mutatott, ahol épp fergeteges szúnyogbuli zajlott. Eltöprengett... Vajon zavarják a vámpírokat a szúnyogok?

- Mi az? - Betsy végighúzta a kezét a nyakán, de nem a jó helyen, ahogy általában szokott történni, amikor szólnak az embernek, hogy van rajta valami. - Mi az? Sikerült leszednem?

- Itt... Majd én... - végigsimított a nő nyakán, és meglepődött, mert valamibe belekapott. Nos, elég ügyetlen tud lenni... - Ó, a francba, valamibe beleakadtam... - Visszahúzta a kezét, megrökönyödve nézte az ujjára tekeredett aranyláncot, de még ennél is jobban meghökkent, mert a láncon egy kereszt függött.

- Ó, basszus! Elszakadt a lánc!

- Majd megcsinálom - mondta Liam, mert Betsy nagyon feldúltnak tűnt.

- Csak arról van szó, hogy Sinclairtől kaptam. Nem szeretném, ha... Ugye szép?

- Nagyon - csodálkozva bámulta az ékszert. Betsy vámpír, nem? - Hadd vigyázzak rá, majd megjavítom, ha végeztünk ma este.

- Koszi. Sinclair lánytestvéréé volt. Gondolom, valami családiörökség-féle. Nem szeretném, ha valami baja esne, ennyi. Szóval hol is tartottam?

- Sajnálom - mondta Liam. - De egyszerűen tudnom kell. Vámpír vagy, nem? A királynőjük... Hogyhogy keresztet viselsz a nyakadban? És ha Sinclairtől kaptad... Ezek szerint csak mendemonda, vagy mi?

- Ó, nem, nem - sietett a válasszal Betsy, majd rátaposott a kuplungra, és hármasba kapcsolt. - Bocsi, nem akartam olyan Lugosi Béla-féle sejtelmes hangulatot árasztani. Csak nemrég vagyok vámpír... pár hónapja.

- Ezért nem hat rád a kereszt?

- Nem, nem. Semmi nem hat rám. Az átlagos vámpír majd beszarik ijedtében, ha meglát egy keresztet, de azt hiszem, én különleges vagyok - jegyezte meg komoran, mintha ez cseppet sem lenne jó dolog. - Én nem félek a kereszttől, a szenteltvíztől nem tüsszögök, hiába döfnének a mellembe karót, viszont tönkrevágnák a ruhámat.

- Kár - mondta Liam, mert mégiscsak mondania kellett valamit. - Mármint kár, hogy tönkreteszik a ruhád.

- Nekem mondod?! Mostanában már attól égnek áll a haja a tisztítócégnek, ha a közelükbe megyek. Különben is, a kereszt megégetné Sinclairt, csakhogy ezt akkor kapta, amikor a testvére meghalt, még mielőtt ő vámpírrá vált volna.

- Akkor rendben? Minden világos?

- Ó, persze - mondta Liam, mintha semmi különöset nem hallott volna az imént. Természetesen szinte semmi nem lett világos. Miért különleges ez a nő? Eric Sinclair, akit Betsy bevallottan nem kedvel, miért adta neki ezt a családi örökséget, mégpedig egy vallási jelképet? Vajon Betsyt meg lehet ölni? Meg *kellene* ölni?

Úgy gondolta, ezt sosem fogja megtudni, és nem tudta volna megmondani, ez most jó hír, vagy rossz.

- Na, hol is tartottam? Ó, igen, Eric Sinclair baromságainál.

- Meg az egész „a királynő férje-" dolognál - segített neki Liam, miközben zsebre vágta a nyakláncot.

- Szóval, elvileg az összes kétségemet csak úgy félre kellene dobnom, és a feleségének kellene lennem, mondjuk, úgy... ezer évig. És senki nem érti, miért nem tetszik nekem a terv - felnevetett, kissé keserűen. - Csak úgy felejtsek el mindent, amit valaha tanultam, és bízzam meg egy pasiban, aki pont olyan ijesztő, mint amilyen jóképű.

Hmm. Ő maga nem épp ezt várja el Sophie-tól? Dobja félre mindazt, amit tanult, ne törődjön azzal, ki ő, csak azért, mert az udvarlója halandó, és ezt kéri tőle? Talán Sophie *izéje* sokkal inkább az udvarló gondja, mint a sajátja.

- Helloooóóóó - szólt rá Betsy, az arca előtt meglengetve a kezét, amíg a másikkal biztosan tartotta a kormányt. - Mozog az ajkam... illene úgy tenned, mintha figyelnél.

— Minden szavadat hallottam - bizonygatta Liam.

- Úgy tűnik, a te estéd éppolyan feszültséggel teli, mint az enyém.

- Uram, el sem tudja képzelni - Sophie a férfira pillantott, és meglepetten látta, hogy együttérzés tükröződik az arcán. - Elég sok minden borult rám az utóbbi pár órában, csak ennyi. Semmiképp sem akarom untatni vele.

- De engem érdekel. - Sinclair csak ennyit mondott, és Sophie azon kapta magát, hogy elmesélte az egész történetet... hogy milyen magányos, amióta meghalt a barátja; Liam milyen csodálatos pasi; mennyire nem tudta, hogy a férfi évek óta titokban szereti; Liam milyen csodálatos pasi (amikor épp nem fárasztó tökfej); milyen könnyen elfogadta Liam Sophie vámpírtermészetét; Liam milyen csodálatos pasi... Mindent.

- Mindenki ilyen *csodálatos* gondokat szeretne...

- Uram, ez nem ilyen egyszerű.

- Nem?

- Néha... könnyebb, ha az ember egyedül marad.

- Hogy fenntartsa a status quót, ugye?

- Igen.

- Így határozottan biztonságosabb.

- Igen. - Sophie már látta, mire akar a férfi kilyukadni, ezért kibökte, mitől fél a legjobban. - Csak egy gyerek, aki belehabarodott valakibe.

- Én úgy néztem, felnőtt férfi. Sőt olyannak látszik, aki tudja, mit akar.

- Hm.

Már megnézték a panziót, amelynek egy mézeshetét töltő házaspáron kívül nem akadt vendége, és ők is épp a hálószobában,

zárt ajtók mögött hancúroztak. *Abban* a szobában nincs sorozatgyilkos.

Sophie zavarba jött; egy időre teljesen megfeledkezett arról, hogy sokkal több forog kockán, mint az ő szerelmi élete. De ő és a király eléggé félgőzzel végezték a keresést; kifinomult érzékeik már az elején megsúgták, hogy a panzió gyakorlatilag kihalt, de sosem árt, ha az ember saját szemével győződik meg az igazáról.

- Köszönöm, hogy meghallgatott - mondta Sophie, és kilépett az ajtón a férfi után. - Nagyra értékelem a tanácsát, és alaposan átgondolom majd, amit mondott.

- Nem sok mindent mondtam - jegyezte meg a férfi kedvesen. - A királynőmhöz képest határozottan szűkszavú vagyok.

- Ez valami csípős megjegyzés akart lenni, öregem? Mert ha menni akarsz, akkor mehetünk. - Betsy közeledett az előkerten át, Liam szorosan a sarkában. - Nem jártunk sikerrel a másik helyen. Telt ház van, és egyik vendég sem a mi vámpírunk. Csupa párocska.

- Mint például a gyilkos az új barátnőjével? - kérdezte Sophie.

- Á - válaszolt Liam. - Nyugdíjas házaspárok, akik épp nyaralnak. És ti sikerrel jártatok?

- Ezt hogy csináltátok? Átkutatjátok az egész panziót, áthajtotok a városon, és ide is értek, mire mi végzünk? - kérdezte Sinclair.

- Haver, *láttad,* mekkora ez a város? Mondjuk, egy mérföld hosszú, ha van. A mi hibánk, hogy hatékonyabbak vagyunk a gyilkos keresésben, mint ti ketten? Mondom, a pasas nincs ott.

- Nos, itt sincs - mondta Sophie. - A francba! Vissza kell mennünk, és beszélnünk Shawna anyjával, szegénnyel. Reménykedtem, hogy ki tudjuk hagyni belőle.

Liam a bejárati ajtó feletti fa táblát nézegette.

- Ez a Rózsalugas. De mi a Virágoskert panziót keressük. Mi csak feltételeztük, hogy ez a Virágoskert, mert ez a másik panzió, ami látszik az út felől. De...

- Van egy másik is - vágta rá Sinclair azonnal. - Valószínűleg annak is valami fárasztó neve lehet, mint például írisz. Minthogy azonban ugyanazé mindkettő, egy vállalkozásnak számítanak. Megnéztük a másikat a város túlsó végében, meg ezt is, mert ezt a két vállalkozást találtuk.

Besiettek a panzióba, hogy beszéljenek a tulajjal, aki megerősítette a feltételezésüket; valóban létezik még egy panzió, és a Virágoskert nevet viseli.

- Ostobák voltunk - dörmögte Liam undorral. - Utána kellett volna nézni, nem csak feltételezni. Anyám is mindig ezt mondta, meg kell győződni mindenről a saját szemeddel.

- Nem értem - mondta Sophie. - Megnéztük mindkettőt a városban. Miről beszélsz?

- Három panzió van a városban, és mindet a Virágoskert név alatt jegyzik, mert mind ugyanazé a családé. Kettőt megnéztünk... te és Sinclair a Rózsalugast, Betsy és én pedig a Tulipánt. - Sophie elképedt pillantása láttán folytatta. - Ez a *különálló* épületek neve, de ugyanannak a vállalkozásnak a neve alatt vannak bejegyezve. Viszont van még egy, ahogy a pasas odabent mondta. És azt is biztos valami virágról nevezték el, ahogy Sinclair mondta.

- Azt hiszem, a gyilkosunk előre átgondolta, hogy így nehezebb lesz rátalálni - jegyezte meg Betsy. - Azt hiszem, teljesen összezavarodtam. De ha van még egy, akkor van még egy. Menjünk, és nézzük meg.

Öt perccel később ott álltak a következő virágmintás, viktoriánus stílusban épült panzióval szemben, a hosszú bekötőút végében.

- A Szerelem Rózsája - szólalt meg Sinclair. - Majdnem eltaláltam.

- És azt *feltételezzük,* hogy a gyilkos még mindig odabent van - tette hozzá Betsy. - *Az ő* helyében már rég elhúztam volna.

- Nem megy sehova - mondta Sophie, mire Sinclair helyeslően biccentett. - A temetés, a riporterek és a gyászolók... Még mindig sok minden itt tartja.

- Szemétláda - jegyezte meg Betsy, és most az egyszer mindenki bólogatni kezdett.

12

A gazember a lépcsőn jött velük szembe.

Ez enyhén szólva meglepte őket.

- Hali - köszöntötte őket vidáman. - Épp most indulok összetörni egy újabb lányszívet, szóval csak egy percem van rátok.

Sophie legszívesebben megütötte volna. Egy kis szerencsével nemsokára meg is teheti.

- Öregem, te milyen szemét alak vagy - mondta neki Betsy. Aztán Sinclairhez fordult. - így valahogy semmi öröm nem lesz benne. Semmi nagy leszámolási jelenet. Hacsak ez nem az.

- Megölted azokat a lányokat - szólalt meg Sophie, ahogy kezdett magához térni. Az a rettenetes érzése támadt, hogy tudja, miért tűnik úgy, mintha a fiatalos férfit egyáltalán nem bántaná a dolog. - Pont olyan, mintha... - kereste a szavakat. - Lelőtted vagy megkéselted volna őket.

- Igen, tudom. - Sophie máris látta, miért tudta a férfi elhitetni magáról, hogy orvostanhallgató; egy nappal sem tűnt többnek huszonötnél. Alacsony volt, csupán pár centivel magasabb, mint Sophie, haja pontosan félúton a szőke és a barna között. Kellemes arcvonásai voltak, és elég hétköznapinak tűnt a farmerdzsekiben és a szövetnadrágban. Barna szeme távolülő. Egyedül ez a részlet árulkodott róla: a szeme úgy csillogott, akár egy kígyóé. - Épp Minneapolisba készültem, és... - félbehagyta a mondatot, és elnevette magát. - Rendben, ez így hazugság. Azért jöttem fel ide, hogy szórakozzam egy kicsit, a változatosság kedvéért.

Sophie csak bámulta. Mindannyian csak bámulták, döbbent rá. Betsynek igaza volt. Elég furcsa így elkapni egy gyilkost.

- A változatosság kedvéért? - kérdezte végül, amikor senki nem szólt egy szót sem.

- Naná. Úgy értem, annyit dolgoztam Nostrónak. Csak a munka, a munka, semmi szórakozás, egészen elsorvadtam. Ami azt illeti, már kezdett hiányozni a nagy balhé, amikor ez a pasas itt - Sinclair felé biccentett - a kezébe vette a dolgokat. Épp kint voltam, hogy új lányokat szerezzek Nostrónak.

- Te vitted neki az áldozatait.

- Naná.

- És amikor már nem tartott pórázon - folytatta Sinclair vészjósló negédességgel -, úgy döntöttél, hogy eljössz és... hogy is mondtad? Szórakozol egy kicsit?

- Naná - a gyilkos mintha összezavarodott volna. - Nézd, tudom, hogy le kellett volna utaznom, hogy tiszteletemet tegyem, de nem vagy olyan rég hatalmon, és arra gondoltam, hogy ráérek...

- Nem azért jöttünk, hogy *arról* beszéljünk - jegyezte meg Betsy kimerülten. - Jesszusom. Mintha érdekelne minket, hogy leutazol-e a városba, hogy a seggünket csókolgasd, vagy úgy tegyél, mintha a seggünket csókolgatnád, ami még egy fokkal rosszabb. Azért jöttünk, hogy megakadályozzuk, hogy még valakit megölj.

A gyilkos összevonta a szemöldökét, ahogy próbálta megérteni ezt a tőle merőben idegen álláspontot.

- De... miért? Szükségetek van valamiben a segítségemre? Szívesen visszamegyek Minneapolisba...

- Öregem... Nem. Akarjuk. Hogy. Még. Valakit. Megölj.

- Mert. Nem. Helyes - tette hozzá Sophie.

- Úgy értitek, azért nem helyes, mert nem hagyom, hogy nektek is jusson a lányokból? Mert akkor...

- Egy szót se többet - szólt rá Sinclair.

- Ez a pasi hihetetlen - kiáltott fel Betsy a többiek felé fordulva. - Ez fel sem fogja, miről van szó. Ez... - Szeme elkerekedett, amint meglátta Sophie arckifejezését, majd Sinclairét, ami pontos mása volt Sophie-ének.

- Ti ezen meg sem lepődtök!

- Nos... - kezdte Sophie, de fogalma sem volt, hogyan folytassa.

- Ez teljesen normális dolog a vámpíroknál? - kérdezte Liam nyilvánvaló undorral.

- Nem - vágta rá Sophie. - Izé... rendben, néha. De nem az, hogy magába bolondítja a lányokat. De a másik, izé... az igen.

- Látod? Látod? Ez az, amiért nem akarok belemenni ebbe az egészbe! - mondta Betsy diadalmasan.

- És amiért a hátamon is feláll a szőr, hogy vámpír lettem. Épp, amikor kezdem azt gondolni, hogy nem olyan őrült ötlet, történik egy ilyesmi. És ti meg csak azt hajtogatjátok, „nocsak, nocsak, még egy pszichopata gyilkos vámpír, ez van".

- Hát, skacok, én elvesztettem a fonalat - szólt közbe a gyilkos. - A lányok miatt vagytok dühösek? Mi az, csak nem kinéztétek magatoknak az egyiket? Mert, ha átléptem a határokat, akkor elnézést kérek.

- Azt hiszem, számodra ezek a lányok nem emberi lények - mondta Liam. - Hanem... mik is? Bárányok?

A gyilkos felnevetett.

- Nem egészen! A bárányokat gondozzuk és védelmezzük. Ezek a lányok inkább... előételnek számítanak.

Betsy gondosan feltűrte a kardigánja ujját, majdnem könyékig, aztán ököllel belevágott a gyilkos képébe.

- Aú! - kiáltott fel a férfi, és kezét az orrához kapta. - Ezt miért kaptam?

- Hol is kezdjük? - kérdezte Sophie.

- Ez kezdetnek meg is teszi - jegyezte meg Sinclair - de legközelebb az ágyékával indíts. És kést használj, ne az öklöd.

Betsy összerezzent.

- Pfuj. Ha valaki megérdemli, akkor ez a szemétláda az. Szóval, hogyan is állunk? Letartóztatjuk? Ezt lehet?

- Nem várhatnánk ezzel, míg Theresa megöli magát? - kérdezte a gyilkos orrhangon. - Épp indultam volna, hogy végignézem, de...

- Úgy érted, megint meg akarod tenni? Épp most? Hiszen Shawnát alig egy hete temették el!

- Aha, na igen, arra gondoltam, milyen vicces lenne egyszerre két vasat tartani a tűzben, tudjátok, kijátszani őket egymás ellen, de Shawna kicsit törékenyebb volt, mint gondoltam, kissé idő előtt lépett... - hirtelen elhallgatott, mert Sinclair elkapta a nyakát.

- Hol lakik Theresa? - Néma csend volt a válasz. Sinclair folytatta. - Ó, jól van, ki is verhetem belőled. Egymás után többször is.

- Sinclair, nem tud beszélni, elszorítod a hangszalagját - jegyezte meg Betsy. - Nem mintha meg akarnánk ebben gátolni, vagy valami.

Sinclair elengedte a férfit, mire az összerogyott a gyepen, és nyöszörögve kibökte a címet.

- Majd mi megnézzük a lányt - mondta a király, megragadta Betsy kezét, és húzni kezdte a kocsi felé. Betsy tiltakozott, de azért hagyta, hogy Sinclair maga után rángassa. - Ti ketten intézzétek csak el. Őszintén, ha még tíz másodpercig látnom kell... ti ketten csak intézzétek el.

- *Ezzel* meg mit akart mondani? - kérdezte Liam, ahogy Sinclair elhajtott a rövid bekötőúton.

- Fojtsuk vízbe, döfjük le, tekerjük ki a nyakát, daraboljuk fel, nyomjuk palacsintává, éheztessük halálra, égessük meg - sorolta Sophie.

- Mi baja van mindenkinek ma este? - hisztizett a gyilkos, majd felállt, és megpróbálta ledörzsölni a fűfol-tokat a nadrágjáról. - Az ember azt hinné, valami fontos dologról van szó.

- Ó, egek - sóhajtott fel Sophie. - Szégyent hozol mindannyiunkra, te szerencsétlen vadbarom, te, és életem legnagyobb megtiszteltetése, hogy megölhetlek.

- A legnagyobb? - kérdezte Liam.

- Ne most, Liam.

- Ha látnád Shawna édesanyját - fordult Liam a gyilkoshoz -, akkor nem lennél ilyen... hogy is mondják?

- Lovagias? - vetette fel Sophie.

- Seggfej. Akkor nem lennél ilyen seggfej az egésszel kapcsolatban.

- Veled nem kell beszélnem, bárányka.

- *Ne mondd ezt neki.*

- Ne húzd fel magad, édes - mondta Liam. - Az utóbbi öt percben sok dologról megváltozott a véleményem. Azt hitted, veled van a baj. De nincs. *Ezzel* a pasassal viszont van. Bármilyen problémánk van is kettőnknek, majd megoldjuk valahogy.

- Ez olyan megható - mondta a gyilkos. - Nyolcvan éve nem hánytam, de lehet, hogy most fogok.

- Ó, Liam, komolyan? - *Próbálj figyelni, te ostoba tehén,* korholta magát Sophie, de lehetetlen volt letagadni, milyen hihetetlenül boldoggá tették ezek a szavak. - Hát nem gondolod rólam, hogy csak egy sznob vámpír vagyok, aki nem tud kapcsolatot kialakítani egy halandóval, csak azért, mert túl sokat tapasztalt?

- De még mindig ezt gondolom rólad - ismerte be Liam - de, mint mondottam, majd megoldjuk valahogy. Nem gondolod?

- De igen - ismerte be Sophie. - Egyetértek, legalábbis részben, most már nem tűnnek a problémáink annyira legyőzhetetlennek, ugye?

- Még mindig itt vagyok, ha nem vettétek volna észre - emlékeztette őket a gyilkos. - A francba, elsősorban emiatt vagyok itt fent. Évtizedekig én voltam a lóti-futi, megszereztem bármit, amit kértek, de soha senki még csak észre sem vett. Csak Nostro egyik pojácája voltam.

- Bocsáss meg a sok gonoszságért, amit mondtam - kérte Sophie, és felnézett Liam kék, csoda kék szemébe. - Dühös voltam, és féltem is.

Liam lemosolygott rá.

- Semmi gond. Én is mondtam ezt-azt. Leginkább azért, mert mérges voltam.

- Figyelnétek végre rám is egy kicsit?! Nem emlékeztek? Én vagyok az, akire mindenki haragszik!

- Mit gondolsz, fenntartották nekünk a szobát, amit kivettünk?

- Valószínűleg nem. De itt is kivehetünk egyet - mondta Sophie, majd kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Liam nyakán az új lila foltot. A férfi megborzongott, mire Sophie visszamosolygott rá.

- A francba! - Hirtelen, meglehetősen dühítő módon, a gyilkos rájuk vetette magát, és véget vetett az igencsak kellemesnek ígérkező ölelkezésnek. Liam felemelte az egyik kezét, hogy ellökje magától a férfit... de a gyilkos újra nekik rontott.

- Ó! Ez a szemét kis rohadék megharapott! - Liam a vérző karját bámulta. - Felszakadt a bőröm. A vámpíroktól lehet veszettséget kapni?

- Hogy mertél hozzáérni?! Rajtam kívül senki nem haraphatja meg!

- Mondd csak a magadét, szivi - biztatta Liam, és lerázta a vért a csuklójáról.

A gyilkos üvöltve megint rájuk vetette magát. Liam, aki épp egy tiszta zsebkendő után kutatott a zsebében, megint lerázta magáról.

Sophie csak később értette meg azt, ami a következő pillanatban történt; olyan gyorsan zajlott, és rossz volt nézni. Liam nagy lendülettel megütötte a gyilkost, mire a férfi üvöltése egy oktávval magasabb lett, és Sophie úgy érezte, mindjárt beszakad a dobhártyája. A gyilkos egyszer csak hátratántorodott - hogy miért, azt Sophie nem tudta volna megmondani -, Liam utána, ezúttal azonban teljes erővel lesújtott.

A gyilkos végignézett magán, ami érthető is volt, hiszen egész teste világított. Sophie csak nézte, a szeme is belefájdult a fénybe... Mintha egyenesen a napba nézett volna.

Liam, akár véletlenül, akár szándékosan, egy vonalat rajzolt a gyilkos testére: mellbimbótól mellbimbóig. Utána pedig a nyakától az övcsatig.

Egy keresztet.

A gyilkos elborzadva nézte - az igazat megvallva, Sophie is elborzadt egy kicsit -, mert a vonalak, amelyeket Liam húzott, először világítani kezdtek, majd *belesüllyedtek* a férfi testébe, akár a lábnyom a sárba. És öt másodperccel később az üvöltés hirtelen abbamaradt, ahogy a gyilkos hangszalagjai hamuvá porladtak...ahogy a gyilkos egész teste hamuvá porladt.

- Ilyesmi sosem történik - nyögte Sophie döbbenten. - Ez csak filmes legenda. Eddig soha nem láttam, hogy valaki porrá vált volna. Ilyesmi manapság nem történik.

Liam felemelt... egy nyakláncot? A finom aranyláncot, rajta egy kereszt - egy kereszt! Sophie azonnal lekapta róla a szemét.

- Betsytől vettem el. Megígértem, hogy megjavítom neki. És meg is fogom - tette hozzá. - Amint végére jártunk a másik dolognak. - Beletaposott a nagy kupac hamuba, és szétrugdalta. Majd karjába vette Sophie-t. - Szóval, azt hiszem, a bárányod vagyok.

- Nem - mondta Sophie. - Te... saját magad vagy. Liam. Liam vagy.

- Szerencsés fickó vagyok, az vagyok én. - És megcsókolta.

Sophie viszonozta a csókot, majd lenézett a füvön éktelenkedő széles, fekete foltra, Shawna kegyetlen kínzójának maradványára.

- Szerintem is.

13

- Na, vegyük át még egyszer. Egy keresztet rajzoltál a rosszfiúra, mégpedig az *én* keresztemmel? És porrá vált, és a pokolra szállt, vagy ahová a gonosz vámpírok szoktak kerülni, amikor porrá válnak?

- Aha.

- Ó, a francba! És lemaradtunk róla! - Betsy még egy adag cukrot szórt a kávéjába. Közös megegyezéssel a hatos út melletti Country Kitchenbe tértek be. - Viszont megmentettük Theresát - tette hozzá kicsit vidámabban. - Tök jó volt. Sinclair meg kiütötte az emlékezetét. Ettől elfelejti, hogy valaha is látta azt a faszfejet.

És még épp idejében ám, mert az elkeseredett kislány már törte volna fel az apja fegyverszekrényét...

- Csodálatos - mondta Sophie. - Egyszerűen csodálatos.

- És megjavítottad a nyakláncomat is! Hogyhogy? Csak nem találtál egy éjjel is nyitva tartó ékszerészt?

- Van pár szerszámom a furgonban - szerénykedett Liam.

- Még egyszer köszönöm, hogy felhívtad a figyelmünket erre az undorító ügyre, dr. Tourneau - mondta Sinclair. - Ha nem vagy ilyen lelkiismeretes, akkor sokkal nagyobb kárt tehetett volna az az alak.

Sophie a fejét rázta.

- Bárcsak előbb elkaphattam volna.

- Minden tőled telhetőt megtettél. A legtöbben közel nem tettek volna ennyit, ebben biztos vagyok - fordult feléje Liam, és megszorította a kezét. Sophie viszonozta, igen óvatosan, és rámosolygott. - Ó, istenem. Mondtam már, hogy neked van a legszebb mosolyod?

- Nem. Ez is olyasmi, amit eddig megtartottál magadnak - viccelődött Sophie.

- De többé már nem.

- Nekem is el kell mondanom valamit - ismerte be Sophie. - Sok valamit.

- Nos, most már időnk, mint a tenger. Mindent elmondhatunk egymásnak.

- Alig várom. Liam, én... nem gondolom, hogy csak egy szerelmes kisfiú vagy.

- Azt hiszem, ez a te esetedben felér azzal, hogy „én is szeretlek" - mondta Sinclair.

- Komolyan. Srácok. Pont *itt* vagyunk! - Betsy az asztalon át intett feléjük. - Úgy értem, itt meresztgetitek egymásra a szemeteket, csak hajrá! Szerezzetek egy szobát!

- Már szereztünk. És sietnünk kéne, különben az új barátnőm füstté válik, ahogy az a kis szemétláda az imént.

- Szörnyű gondolat, dr. Tourneau - biccentett Sophie felé Sinclair, amikor a nő felállt, és feléjük hajolt. Liam kisurrant utána. - Liam - minthogy a férfi nem volt az alattvalója, vele kezet rázott. - Még egyszer köszönöm.

- Örülök, hogy megismerhettelek benneteket - mondta Betsy, és ő is kezet rázott velük. Sophie épp kezdett volna meghajolni, amikor meggondolta magát (a királynő figyelmeztető pillantására). - Köszönöm, hogy rájöttetek erre az egészre, és lenyomoztátok a rosszfiút, és megöltétek. Próbálom kitalálni, mihez is kellettünk mi ketten - tette hozzá viccesen.

- Legalább új barátság született, ennyi haszna volt a dolognak - válaszolta Sophie, és szégyellősen a királynőre mosolygott. - Elég sokáig éltem egyedül, de azt én magam választottam... elég rossz választás volt, most már belátom.

- Na, igen, én is örülök, hogy találkoztunk. Sophie elgondolkodva nézett az új királynőre.

- Elkerültem ezt a környéket, míg Nostro volt hatalmon, de most nagyon másnak tűnik minden. Szeretnék kapcsolatban maradni... veletek.

- Nagyobb örömet nem is szerezhetnél nekünk - szólalt meg Sinclair. - Jó éjt.

- Még valami - mondta Liam, ahogy Sophie-val kifelé tartott a furgonhoz. - Minthogy feltárom előtted minden sötét kis titkomat, még valamit be kell vallanom.

- Igen?

- Utálom a macskákat.

Sophie elnevette magát.

- Ne hülyéskedj!

- Sophie, utálom őket. Ezért nincs is macskám.

- Hiszen egy tucat macskád van!

- Nos, nem az enyéim. Csak megetetem őket, és figyelek rájuk.

- Azt hittem, imádod a macskákat - mondta Sophie összezavarva. - Mindig elhozod őket hozzám, és... ó!

- Aha.

- Ó!!!

- Na igen. Tudod, nem vagy ám olyan okos, mint amilyennek hiszed magad.

- Ezek szerint nem - ismerte be Sophie, majd elnevette magát, és megcsókolta Liamet.

Angela Knight

GALAHAD

1

A nappali szőnyegén tért magához, izzadtan, öklendezve. Caroline Lang nagyokat nyelt, hogy ki ne hányja azt a nagy doboz, varázslatos, kalóriamentes Ben és Jerry házi készítésű fagylaltot, amelyet vacsora helyett elfogyasztott. A vér rézre emlékeztető íze elnyomta a maradék csokoládézamatot, ráadásul az alsó ajka is erősen lüktetett. Nyilván megharapta.

Nyögve négykézlábra állt, és látta, hogy remeg a karja. Az izmai még rángatóztak a látomás utóhatásaként, a feje lüktetett. Nem segített ezen a televízió sem, amelyből olyan erővel harsogott a reklám, hogy még Elvis is felébredt volna tőle.

- Kikapcs! - pihegte Caroline, és gyors varázsigét mormolt.

A tévé azon nyomban elnémult. Caroline sóhajtott, és áldotta a csendet.

Az egyik percben még a csokoládé- és diódarabokkal teli banánfagylaltot kanalazta, és hangosan kiabálta a jó válaszokat a „Legyen Ön is milliomos" rendkívül műveletlen játékosa helyett. Éppen Litvánia fővárosát nevezte meg, amikor valami elszabadult az agyában. A képek rohamától Caroline felállt, megtántorodott, átesett a kávézóasztalkán, és elterült, arccal a padlón.

Ez után a Pokol Látomásának tömény tizenöt percét élte át. Az egésznek nem volt semmi értelme. Volt ott kétméteres ördög és többkehelynyi vér, kőoltárokon feláldozott nők, vigyorgó vámpírok, akik olyasmiket tettek, ami egyetlen vámpírnak sem dolga. Még önmagát is látta, amint úgy varázsol, mint *A Gyűrűk Urának* valamelyik szereplője. De ami igazán nyugtalanította, az a kardos fickó volt, aki hideg, elszánt arccal harcolt az ő oldalán.

Már csak ez kell neki. Még egy francos vámpír, aki belemélyeszti az agyarait testének legkülönbözőbb részeibe, beleértve a szívét is. Sajnos szüksége lesz minden segítségre.

Ez a boszorkányosdi kezd nagyon szar lenni.

Szó sem lehet róla, gondolta Caroline pánikba esve, amint látomásának tartalma kezdett kínosan világossá válni. *Ez nagyon rossz ötlet. Nincs gyakorlatom. El fogom cseszni. Megöletek valakit. Megöletem magamat.* Feltápászkodott. A legszívesebben ágyba bújt volna, és a fejére húzta volna a takarót. *Csakhogy én angol tanárnő vagyok. Nem várhatják el tőlem igazából hogy...*

De elvárhatták. Caroline csupán egy hónapot töltött Avalonban, de már tudta, hogy ezek a holdkórosok komolyan veszik a Maja Esküjét.

És mi van, ha nem mondja el senkinek? Ha nem vesz róla tudomást? Senkinek sem kell tudnia.

Kivéve őt magát.

Caroline felnyögött, mert tudta, nem képes ölbe tett kézzel ülni és hagyni, hogy emberek haljanak meg úgy, hogy ő meg sem próbál tenni valamit. Természetesen nem tudta, *mit* kell tennie, de egyszerre csak egy dolgot tehetett.

Akkor hát oké. Kihúzta magát, erőt adott neki az elhatározás, hogy cselekedni fog. Bármennyire viszolyog tőle, meg kell találnia a vámpírharcost. Szerencsére ez nem jelent gondot. Olyan érzése volt, mintha a látomás misztikus kötelet kanyarított volna a nyaka köré, és valahol a másik végén ott lett volna a férfi.

Csak arra kell vigyáznia, hogy ne engedje túlságosan közel magához. Semmi kedve nem volt egy újabb Harap-és-Lelép játszmához. Nem bizony, azután a dicső egy hónap után, amelyet Mocskos Szemétláda gróffal, alias Dominic Bonnhome-mal töltött, aki belerángatta ebbe a kalamajkába.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, Caroline még egyszer vágyakozva körülnézett. Az utóbbi néhány hétben azzal vigasztalta összetört szívét, hogy újonnan szerzett hatalmával játszott. Egyebek között televarázsolta a házat antik francia cuccokkal. Aztán úgy vélte, ezek a bútorok túlzásnak hatnak téglából épült kis tanyáján, így amikor meglátta azt a király, krémszínű bőr nappali ülőgarnitúrát a *Mesés Ötös* című

tévésorozatban, olyat varázsolt magának. Az eredménnyel elégedett volt. A krémszínű garnitúra igazán jól mutatott a tévé tetején aranyló pomponlány-trófeák hátterében.

Hogy egy huszonnyolc éves felnőtt nőnek ki kell-e raknia ezeket a trófeákat, az más kérdés. Erről majd elgondolkodik, ha túléli.

Elég a késlekedésből. Meg kell találnia a vámpírt.

Caroline kinyitotta az ajtót, és kilépett az idegen világba. Keletre skót kastély emelkedett egy jókora golfpálya fölé, amely szakasztott mása volt az Augusta Nemzeti Golfklub pályájának. A macskaköves utca túloldalán a szomszédok olajfaligetben álló római villája fürdött a holdfényben. Valami parányi fénypont cikázott a fák körül, ami az otthoni szentjánosbogarakra emlékeztette Caroline-t.

Valószínűleg egy kis tündér volt.

A varázslatos fogyasztásnak ezek mellett a látványos megnyilvánulásai mellett az ő takaros tanyaháza csak egy lakókocsi. Még jó, hogy a boszorkányok és a vámpírok nem szoktak háztulajdonosi szövetséget alakítani, mert Caroline ugyancsak bajba került volna, amiért rontotta a környékbeli ingatlanok értékét.

Ha majd kicsit erősebb lesz a varázslásban, gondolta Caroline, eltünteti Georgia-beli házának mágikus hasonmását, és olyasmit bűvöl a helyébe, ami versenyezhet a Drakulákéval. Talán Disneylandet.

Amíg átvágott bélyegnyi kertecskéjén a macskaköves utcáig, megállt egy pillanatra tájékozódni. Előtte terült el Avalon bűvös városa, másvilági dicsőségében ragyogva az idegen csillagokkal teletűzdelt égbolt alatt.

Szép volt, de kissé nyugtalanító.

Nyolc héten belül a dolgozatjavítástól eljutott odáig, hogy kirúgták az állásából azért, hogy egy másik Földön élhessen, egy párhuzamos, mágikus mindenségben. Néha akkora mentális késztetést érzett, hogy létre kellett hoznia egy-egy dimenziókaput,

amelyen át visszatérhetett a Valóságos Földre, ahol a szülei háza állt Atlantában. Amikor egy-egy estét azzal töltött, hogy végighallgatta apa zsörtölődését kedvenc baseballcsapata, a Braves gyenge szereplése miatt, szinte normálisnak érezte magát.

Hamarosan meg kell mondania nekik, mivé változott. De az olyan beszélgetés, amely úgy kezdődik, hogy „Nézd, apa, felcsíptem a bárban azt a vámpírt..."csak kudarccal végződhet.

Caroline egy elegáns, György korabeli házban - úgy festett, mint a *My Fair Lady* díszlete - érezte a harcost. A tömör, kétszárnyú kapu automatikusan kinyílt, amikor elébe lépett, de az épület belül éppen olyan elhagyatott volt, mint egész Avalon. Caroline el nem tudta képzelni, hol lehetnek a többiek. A város eléggé zsúfoltnak látszott, amikor Dominickal megérkezett. Aztán, *puff!* Kísértetvárossá változott egy pillanat alatt. Talán ő mondott valami?

A harcos itt van, gondolta. Olyan közel, hogy Caroline érezte - erő és férfiasság, hatalmas és sötét és ijesztő. A kedvenc zamata.

Eszedbe ne jusson, Caroline, mondta magának. *Agyarmentes diétán vagy, ne feledd!*

A mágikus vonzást követve, végigment egy rövid folyosón, amelyet mennyei faburkolat és ólomüveg ablakok díszítettek, no meg egy csillár, amelyről tőr alakú kristályok függtek. Újabb ijesztő ajtó tárult fel előtte. Caroline ellenállt a kísértésnek, hogy a csikordulás hangját bűvölje rá.

Amit először megpillantott, az egy repülőgép-hordozó hosszúságú, diófa pult volt, megrakva több rézzel, mint amennyi a Bostoni Szimfonikusok rézfúvós részlegében, és több kristállyal, mint amennyi a Tiffanynál van. Körülötte diófa asztalok és marhabőrrel bevont, tömör karosszékek álltak. A harcoson kívül nem volt látható senki.

Az egyik karosszékben ült teljes páncélzatban, amely aranyosan csillogott a félhomályban. Az asztalon jókora sisak meg egy pár páncélkesztyű hevert a harcos könyökénél. A hosszú kard a szék karfájához támasztva, a markolata csupa drágakő.

A csudába, a fickó pompásabban és romantikusabban festett, mint a látomásban. Kócos fekete haja verdeste tornászbajnokokéhoz hasonlatos vállát. Az arca is széles és egzotikus volt azzal a pimasz római orrával meg azokkal az izgatóan erőteljes és éles pofacsontokkal, amelyekkel pástétomot lehetett volna darálni női szívekből.

Caroline felé fordult, amikor a lány belépett, az egyik szemöldöke felvonva. Ködös-kék szeme miatt a marconán jóvágású arcában volt valami költői.

Mindez éles ellentétben állt a térdén egyensúlyozott Jack Daniel's-es palackkal.

- Teljes páncélzatban üldögélsz itt? - Caroline ölni tudott volna egy konzervnyitóért. - Nem dörzsöl?

- Bűvös páncél. Viseltem már kényelmetlenebb Armanit. - A harcos vastag, fekete szivarjának füstjén át nézett a lányra. A szokásos szivarbűz helyett ennek férfias és egzotikus illata volt, holmi kis mágiától még a füstje is szinte fénylett. - Nem hiszem, hogy ismerlek, kölyök. Márpedig azt hittem, ismerem a Mágiaverzum-ban az összes Maját. - Fehér fogsor villant. - A szó bibliai értelmében. - Leverte a hamut a sisakja melletti kristály hamutartóba, és tovább pöfékelt. A keze nagy volt, szögletes és sebhelyes, ám az ajka hihetetlenül erotikusán ölelte körül a szivart.

Caroline visszatérítette elkalandozó figyelmét azokról a testi ötletektől, amelyekre az a száj késztette.

- Caroline Lang vagyok. - És hogyan kellene megmagyaráznia a helyzetet, anélkül, hogy a szokásosnál kevésbé látszódjon hülyének. - Új vagyok itt.

A harcos felállt, hogy megszorítsa a lány kinyújtott kezét. Az érintése szörnyűségesen hatott Caroline koncentrációjára.

- Pokoli időben szállsz be. - Fejével a legközelebbi szék felé bökött. - Galahad vagyok. Foglalj helyet.

- Galahad? *Az a* Galahad? - Amikor a férfi mosolyogva felvonta a szemöldökét, Caroline önkéntelenül leült a mutatott székre.

Csodálatos ősi legendák rajzottak Caroline emlékezetében. Sir Galahad, Lancelot fia, a Kerekasztal lovagja. Olyan tiszta szellem, hogy Arthur király lovagjai közül egyedül ő találhatta meg a Szent Grált, Krisztus kelyhét.

A legendák azt elfelejtették említeni, hogy vámpír volt.

A Szent Grál történetét is rosszul mesélték el a vámpír szerint, aki Caroline-t boszorkánnyá tette. Hacsak Mocskos Szemétláda gróf nem hazudott erről is, ahogyan minden másról. Kezdjük azzal, hogy a Grál nem is volt szent.

Dominic szerint a kehely eredetileg Merliné volt, aki mindenféle próbákkal határozta meg Camelot lovagjainak és hölgyeinek a becsét. Aki kiállta a próbákat, az ihatott a Grálból, amely átváltoztatta. A nőkből varázslattal élő boszorkányok - Maják - lettek, a férfiakból vámpír-harcosok. Mágusok. Közös nevükön ők voltak a Mágusszerzetek, az Ember halhatatlan őrzői.

A Mágusszerzetek termékeny népség volt, ám a gyerekeik halandónak születtek. A Latensek, ahogy nevezték őket, magukban hordták a Merlin Ajándékának nevezett genetikai sajátosságot, amely átváltoztathatta őket Mágusszerzetté.

Ha a felnőtt Latens legalább háromszor szeretkezett egy Majával vagy egy Mágussal, az ismételt nemi kapcsolat felébresztette az Ajándékot, amely mágikus robbanásszerűen átváltoztatta a Látenst. Ilyen kontaktus nélkül a gyermek megöregedett, és meghalt, ahogyan bárki más, csakhogy a sajátosságát továbbadta saját Latens leszármazottainak. Néha az Ajándék úgy élt tovább kihasználatlanul sok nemzedéken át, hogy maguk a Latensek is megfeledkeztek a létezéséről.

Caroline is így vált boszorkánnyá, miután megismerkedett Dominic Bonnhome-mal egy bárban. Dominic egy hónapig udvarolt neki: bor, rózsák, elegáns vacsorák. Caroline éppen akkor veszítette el tanári állását az állami oktatás kiadásainak megnyirbálása miatt, így nagyon is esendő volt. Dominic látszott a tökéletes ellenszernek: jóképű volt, csábító, az ágyban pedig fan-

tasztikus. Álomszerető, aki kitalálta, mire van éppen szüksége, és minden szükségletét kielégítette. Mit akarhat még egy lány?

Aztán közölte Caroline-nal, hogy vámpír. Hát van ilyen? Álmainak lovagja eszelős. És ami még rosszabb, megesküdött rá, hogy a Kerekasztal egyik lovagjának a leszármazottja. Caroline már hívni akarta a fehér köpenyes embereket a kényszerzubbonnyal, amikor Dominic farkassá változott.

Micsoda megkönnyebbülés.

Így aztán, amikor Dominic felajánlotta Caroline-nak a halhatatlanságot, a határtalan hatalmat, és hogy vele kettesben harcolhat mindörökké a világ megmentéséért, a lány kapott a lehetőségen, amilyen szerelmes n hülye volt. Ezután nyomban úgy érezte, mintha a kozmosz minden ereje áradna belé Dominic dákójából. Egyszeriben Maja lett, észbontó varázstudomány birtokosa. Pokolian ijesztő, és egyszersmind hihetetlenül feldobja az embert.

Még jobb lett, amikor Dominic megmutatta Caroline-nak, hogyan kell mágikus kaput nyitni Avalonba. A lány azt hitte, meghalt, és a pompon lányok mennyországába jutott.

Álomszeretője ekkor dobta, de úgy, mint ahogyan bűn ronda csajokat szokás a nagyon részegen átmulatott egyetemi bulik után. Hoppá. Caroline Maja-oktatója később azt állította, Dominic hivatásos csábító, akinek az a feladata, hogy ígéretes Latenseknek udvaroljon. Caroline-t lépre csalta.

Most élete legutóbbi vámpírja nézte őt a szivarfüstjén át. Maga Sir Galahad. Caroline csak rápillantott, és tudta, nagyobb baj lesz, mint Dominic.

- Amit hallottál rólam, annak a kilencven százaléka baromság - mondta Galahad.

- Igazán? A Maja-oktatóm azt mondta, ti, kerekasztalos srácok első osztályú gyilkosok vagytok, és úgy használjátok el a lányokat, mint a klozettpapírt. *Ne közelíts hozzám. Sir Agyarhad.*

A harcos szivarját az agyarai közé dugta, és vigyorgott.

- Az előbbiben igazad van, a másodikban nem egészen. - Pöfékelt, művészi szünetet tartott. - Sosem használtam toalettpapírt. Utoljára akkor kuláztam, amikor Európában éppen beköszöntött a középkor. - Mielőtt Caroline megfelelő választ talált volna erre, a vámpír elnyomta a szivarját a hamutartóban. - Mi járatban vagy tehát az Urak Klubjában, Caroline? Ugye tudod, hogy a Hölgyek Klubja az utca túloldalán van?

Sir Galahad szemlátomást hímsoviniszta disznó volt. Ez nagyon megkönnyítette a dolgot.

- Azt hiszem, nem kaptad meg a feljegyzést. A férfiak és a nők ma már egyenrangúak.

Galahad hosszan nézett a lányra, amitől Caroline kezdte kínosan érezni magát.

- Lehet, de a boszorkányok jobbak mindenkinél. Ezért is van két klub. Az a sok vér meg szex *annyira* ízléstelen.

És Caroline úgy érezte, talán nem kellene ennyire védekező álláspontra helyezkednie, mert még elidegeníti az egyetlen fickót, aki segíthet rajta.

- Ezt érdemlem a gyanúsítgatásért.

- Megbocsátok neked. - Galahad kinyújtotta hosszú lábát, páncélba bújtatott sarka koppant a keményfa padlón, amint nézte a lányt. - Főként a sortod miatt. Kelméből készült, vagy csak valamiféle bűvös festék?

Caroline lepillantott. Ugyanazt a kényelmes farmer forrónadrágot és rövidke pólót viselte, amelyben leült tévét nézni.

- Elfelejtettem, hogy ebben vagyok. Rögtön átjöttem a látomásom után.

- Gondoltam, hogy ezt a kis találkozást nem a karmámnak köszönhetem. - Csonttalan kecsességgel állt fel, ami arra utalt, hogy nem tréfált, amikor bűvös páncélt emlegetett. Caroline követte, amint a pulthoz ment, és levett egy poharat a feje fölötti polcról. - A látomásban, feltételezem, nem szerepeltél te meg én meg egy pár szőrmével bélelt bilincs.

Caroline-nak be kellett ismernie a kísértést, Dominic ide vagy oda.

- Ha igent mondanék, úgy tehetnénk, mintha szerepelt volna?

Galahad felvont szemöldökkel nézett a lányra.

- Szíves örömest, de határozottan az az érzésem, hogy ennél sürgetőbb dolgunk van. - Kétujjnyi whiskyt töltött egy pohárba, és átnyújtotta a lánynak. - Ki vele, Caroline! Most kit kell megölnöm?

2

Caroline a pohár whiskyért nyúlt. Úgy érezte, szüksége lesz rá.

- Azt hiszem, vámpírok voltak.

- Elképzelhető. Geirolf népsége?

- Ki az a Geirolf?

- Te *tényleg* új vagy. - Vállat vont. Impozáns volt az az aranypáncélos váll. - Bonyolult. Miért nem meséled el, hogy mit láttál?

Caroline habozott, nem tudta, hol kezdje.

- Hát, nem fogod elhinni, de azt hiszem, láttam az ördögöt.

- Nagydarab fickó? Vörös bőr, hatalmas szarvak?

- Nem kitaláció.

- Abban nem kételkedem, de nem az ördög volt. *Az* volt Geirolf

- Hülyéskedsz? Szarvakkal?

- Csak néha viselt szarvakat. Máskor nagyjából úgy festett, mint Richárd Gere. - Galahad meghúzta az üveget, és elfintorodott. - Valószínűleg mindkét alakja illúzió volt. Valójában egy másik bolygóról érkezett a Mágiaverzumba.

Dominic is említett Mágiaverzumban lévő idegen lényeket. Valójában Merlin és a kedvese, Nimue is egy másik bolygóról származott; úgy érkeztek a Valóságos Földre, mint régen a misszionáriusok Afrikába. Miután átváltoztatták a bajnokaiknak választott emberi lényeket, átrándultak a listájukon szereplő, következő világra.

- Geirolf Merlin egyik harcosa?

- Jaj, dehogy. - Galahad a pultra könyökölt páncélos karjával, amint nekikezdett a történetnek. - Geirolf meg az övéi - ők a Sötétek - másvilági élősködők.

Caroline felhorkant.

- Mint Dominic.

- Aki átváltoztatott?

- Az.

- Gondoltam. Olyan ijedősnek látszol. Az udvari csábítóknak nemigen vannak skrupulusaik, amikor toborzásról van szó. - A lány szemébe nézett. - Nem mindnyájan vagyunk olyanok, Caroline.

Az a kék szempár olyan nyílt és kiegyensúlyozott volt, hogy Caroline megnyugodott. Talán ebben meg lehet bízni.

- Örömmel hallom. Szóval mi van ezekkel a gyilkos földönkívüliekkel?

Galahad egy kicsit pöfékelt, elgondolkodva nézte a lányt, mielőtt folytatta.

- A Sötétek úgy ötezer éve jöttek a Földre, és isteneknek adták ki magukat. Rávették a bennszülötteket, hogy áldozzanak embereket, aztán az áldozatok életerejéből táplálkoztak. Amikor Merlin és Nimue megjelent, háborút indítottak a Sötétek ellen, és jól fenéken billentették őket.

Caroline felemelte a poharát.

- Merlinre!

Galahad vigyorgott, és leverte a hamut a könyökénél álló kristály hamutartóba.

- A csata után Merlin és Nimue száműzte a Sötéteket, a főkolomposukat, Geirolfot pedig egy cellába zárták Mágiverzum Földön.

- Miért nem ölték meg?

- Nyilván nem erősségük a gyilkolás. Nekem az a személyes véleményem, hogy csak úgy lehet megritkítani a seggfej lakosságot.

Caroline-nak rögtön eszébe jutott néhány iskolaigazgató, akiket szívesen összehozott volna Galahaddel.

- Beválna.

- Be, de nem engedték, hogy megtegyem. Mindegy. Geirolf rács mögött maradt ezerhatszáz évig, aztán tavaly megszökött. A szemétláda valóságos vámpírhadsereget hozott létre, mielőtt a múlt hónapban megölték.

- Biztos vagy benne, hogy meghalt? Mert a látomásomban éppen mágikus kelyheket készített.

Galahad a fejét rázta.

- Nem, halott. Olyasmit láthattál, ami már megtörtént. De kelyhekről nem hallottam semmit.

- Nos, elkészítette őket. Hármat. Aztán átadta a... azt hiszem, a papjainak. Akik tényleg rikító köntöst viseltek. Szóval, hívők ezrei sorakoztak fel, hogy igyanak azokból a kelyhekből. Mihelyt kortyoltak egyet, vámpírrá változtak. - Caroline ivott egy korty whiskyt, és elkomorodott. - Akadtak közöttük nőstények is. Azt hittem, csak férfiakból lesz vámpír.

- Geirolf vámpírjainál mások a szabályok, mint nálunk. - Galahad elgondolkodva vakarta meg az állát. - Szóval így változtatta át azokat az idiótákat. Törtük a fejünket. Úgy látszik, elcsórt néhány lapot Merlin könyvéből.

- Valószínűleg. Aztán azt láttam, hogy egy meztelen férfit és egy meztelen nőt készül feláldozni a kőoltárán...

- Úgy van. Az egy Mágusszerzet pár volt, Erin Grayson és Reece Champion. Geirolf arra akarta használni a halálukat, hogy annak az erejéből alkosson olyan hatalmas varázsigét, amely kiirt mindnyájunkat.

- Csúnyán hangzik.

- Enyhén szólva. Mind feldobtuk volna a bakancsunkat, ha az a bűbáj összejön. Szerencsére Erinnek és Reece-nek sikerült előbb megölniük őt. De mielőtt végezhettünk volna Geirolf híveivel, a helyettesének sikerült szétszórnia őket az egész bolygón. Azóta is

vámpírokra vadászunk. - Galahad elhúzta a száját. - És hogy unom már!

- Szóval ez történt. Nem tudtam, hová tűnt egyszerre az a sok vámpír. - Caroline ismét ivott egy kortyot. - És csak még rosszabb lesz.

- Gondolom. Miért?

- Geirolf papjai magukkal vitték a kelyheket, amikor átzsilipeltek. Különösen az egyiket láttam, amint kialakította a maga kis fészkét, miután felkutatta húsz hívét. És minthogy saját kelyhe van...

Galahad összerezzent.

- ...újabb vámpírokat fog teremteni. Caroline bólintott.

- Saját vámpírhadsereget.

- Jézusom, már csak ez kellett. - Galahad felsóhajtott. - Azt hiszem, kehelyvadászatra indulunk.

Galahadet mindig bosszantotta, hogy a Mágusszerzet vámpírok nem tudtak varázsolni, túl azon, hogy begyógyították önnön sebeiket, és farkassá változtak. Ha szükségük volt bármiféle mágiára, boszorkányhoz kellett fordulniuk, kivált összetett varázslatok esetén. Ugyanakkor az egyszerűbb dolgokhoz - például védelem vagy kommunikálás - a vámpír megkérte a boszorkányt, hogy készítsen neki elvarázsolt tárgyat, például páncélt, kardot vagy ékkövet. Aztán a vámpír ennek a tárgynak a segítségével vitte véghez az adott típusú varázslatot.

Ezért kellett Galahadnek felvennie a sisakját, hogy kapcsolatba lépjen Morgana Le Fayjel. Amint lecsukta a rostélyt, és kimondta Morgana nevét, a boszorkány képe nyomban megjelent a tudatában.

Normális esetben Morgana a testére simuló fehérneműt vagy a márkás kosztümöket kedvelte, most azonban csillogó páncélt viselt, tele belevésett rúnákkal és bűvös ékkövekkel. Hosszú csontú, elegáns arcát láncszemekből szőtt fejpáncél keretezte. Morgana még ebben a mostani, komor hangulatában is az egyik legszebb nő volt, akit Galahad valaha is látott.

- Az időzítésed sok kívánnivalót hagy maga után - mordult fel Morgana. - Megtaláltuk azt a fészket Peruban, most készülök támadást indítani ellene. Nincs időm fecsegésre.

- Legyen! - csattant fel Galahad, és gyorsan tájékoztatta a boszorkányt.

Amikor befejezte, Morgana hosszan káromkodott legalább egy tucat holt nyelven.

- Bűvös kelyhek! Nem csoda, hogy egyre több van ezekből az Istennő verte vámpírokból.

- Meg kell szereznünk azt a kelyhet, Morgana.

- Természetesen. Meg kell néznem, ha ellenvarázsigét akarok alkotni.

- Akkor erősítés kell kettőnknek. Szerinte talán húsznál is több vámpír van a fészekben.

- Ki kell találnotok valamit, mert nem tudok adni senkit. - Amikor Galahad tiltakozni kezdett, Morgana felemelte gyűrűs kezét. - Galahad, mi kétezerrel készülünk harcra, nem egészen feleannyian. Arthurnak legalább ilyen nehéz a helyzete Törökországban, Lancelot és Grace pedig egy erős várat ostromol Montanában. Aztán még vagy száz ügynökünk nyomoz egyedülálló gyilkosok után, Merlin tudja csak, hány ártatlan élet van veszélyben. - Elhallgatott. - Ha már gyilkosokról van szó, tudtommal teljesítetted a megbízatásodat.

- Közvetlenül napnyugta után kaptam el. - Galahad arca eltorzult az emléktől. - A kurafinak szerencséje volt, hogy nem találtam meg a holttesteket, mielőtt megöltem, különben művészesebben végeztem volna vele.

Morgana megborzongott.

- Nagyon rossz volt?

- Rosszabb már nem is lehetett volna. Húsz gyereket számoltam meg, egyik sem volt még tizenegy éves sem. De megmentettem hármat, akiket egy barlangba zárt. Szükségük lesz egy Majára a lelki gyógyuláshoz, másként elcsesződik az életük.

Tulajdonképpen neki sem ártott volna egy-két varázsige. Mert így azt a kicsiny holttestekkel teli gödröt fogja látni a rémálmaiban pár száz éven át. Addig mindenesetre, amíg nem talál komiszabb látványt.

Morgana sóhajtott.

- Hadd legyek túl ezen a csatán, aztán majd foglalkozom veled. Mit tettél a túlélőkkel?

- Miután megöltem a mocsadékot, kihívtam a rendőröket. Ők gondoskodnak róla, hogy a fiúk hazajussanak.

Morgana felvonta a szemöldökét.

- De nem hagytad, hogy a halandók megtalálják a tetemét?

- Nem vagyok hülye, Morgana. Senki sem fogja megtalálni. Soha.

- Helyes. - A boszorkány nézte a vámpír arcát, és az övé kissé ellágyult. - Mielőtt a kehelyért indulsz, igyál valamit. És nem arra a halálos méregre gondolok, amelyet úgy szeretsz. Úgy látom, kiszáradtál.

Galahad gúnyosan rámosolygott.

- Akkor zsilipeld át magad ide. Tudod jól, hogy *azt* nem üvegből iszom.

Morgana ismét felvonta elegánsan ívelt szemöldökét.

- Már megállapodtam valakivel. Miért nem harapdálod inkább az új barátnődet? Neki valószínűleg éppen annyira szüksége van rá, mint neked. Egyébként légy vele óvatos. Nem esett át harci kiképzésen.

Galahad meghökkent.

- *Egyáltalán?* Merlin Kelyhe, Morgana!

- Szerinted miért nem itt harcol? Annyira kutyaszorítóban vagyunk, hogy be kellett hívnom az oktatóját is. És Caroline-t aligha pottyanthattam egy ilyen csata közepébe, amikor összesen egyheti képzést kapott.

- Tisztázzunk valamit. Otthagytál egy vadonatúj Maját egyedül Avalonban, ahol nem volt senki, aki megtaníthatta volna, hogyan

használja a hatalmát? Szerencséd, hogy a város helyén nem tátong kráter.

Morgana felhorkant.

- Az olyan varázsigéhez nagyobb tudásra és hatalomra van szükség.

- És azt akarod, hogy csatába vigyem?

- Nem különösebben, de nemigen van más választásunk.

- Morgana...

- Szerinted mit tehetek, Galahad? - csattant fel a boszorkány. - Igen, tudom, hogy a helyzet egyáltalán nem ideális, de te így is a legtöbbet fogod kihozni belőle. Tartsd szemmel a lányt, ölj meg annyi vámpírt, amennyit csak tudsz, és ne hagyd, hogy Caroline elpusztítson bármi fontosat.

Galahad éppen meg akarta mondani, hogy ez a parancs szamárság, amikor valami robbant, és kis híján ledöntötte a lábáról Morganát. Morgana förtelmes, latin nyelvű káromkodással ugrott félre.

- Végezd a dolgod, Galahad! Nekem most vámpírokat kell ölnöm.

A kép eltűnt.

Galahad elkomorult. Remek. Tökéletes. Odadobják a farkasoknak, és nincs, aki fedezze, kivéve egy zöldfülű Maját, aki valószínűleg tévedésből őt fogja agyoncsapni. Levette a sisakját, és káromkodott.

- Úgy látom, nem küldenek erősítést - mondta Caroline.

Galahad megfordult, és látta a lányt egy karosszékben hátradőlve. Hosszú, selymes lábai keresztben. A látványtól majdnem megfeledkezett a helyzetről.

- Nincs kit küldeniük. Mi kevesen vagyunk, Geirolf vámpírjai pedig egyre több újoncot teremtenek. Ha nem vetünk ennek véget, nekünk annyi.

- Ettől féltem. A látomásomban senki más nem volt a mi oldalunkon. - Caroline egyik válláról a másikra dobta át hosszú, selymes haját. A háta közepéig érő haj éppen olyan

gesztenyebarna volt, mint nagy szeme. Ovális arcát a szempár uralta, bár némileg ellensúlyozta telt, egzotikus ajka. És a kerek áll, és az erős pofacsont, és ez az egész hétköznapi szépség, amelyet Galahad határozottan izgatónak talált.

Caroline teste éppen ilyen kívánatos volt, karcsú és elegánsan izmos, ami arra utalt, hogy a dolgozatjavításnál jóval többet is csinált. A kivágott blúz tökéletes formájú, konyakospohár nagyságú kebelre tapadt, a testére festett sort pedig hosszú, karcsú lábban folytatódott.

De... Galahad közelebb hajolt, és elkomorodott. A lány arca természetellenesen piros volt. Galahad jól ismerte ezt a pírt.

- Mióta nem fejtek meg? Caroline felvonta a szemöldökét.

- A mellem nagyságára célzói? Mert ha...

- Nem. Mikor etettél utoljára valakit? - Galahad gyűlölte ezt a szót. A Maják a *fejést* sértőnek találták, ő viszont az *etetést* utálta.

- Dominic lehetett az. Nemigen vettem észre, mert éppen közel jártunk a csúcshoz. - Az égre emelte a szemét. - Merlin Ajándéka! Mondhatom! Tökéletesen el lehet vele szúrni az orgazmust.

- Mióta vagy itt?

Caroline vállat vont.

- Úgy egy hónapja.

- És egész idő alatt nem etettél senkit? Nem figyelmeztettek, hogy legalább kéthetente vért kell adnod?

- Vagy mi lesz? Az avaloni Vöröskereszt küld egy Guido nevű alakot, hogy begyűjtse?

- Nem, elpattan egy ered, és holtan esel össze, ha nincs ott valaki, hogy segítsen. - Galahad látta, hogy Caroline szeme kikerekedik, mire elkáromkodta magát. - Nem mondták meg neked. Valakit el kell fenekelni.

- Dominic azt mondta, halhatatlan vagyok!

- Az vagy. De azon túl, hogy mágikus hatalommal ruház fel, Merlin Ajándéka azt is lehetővé teszi neked, hogy sokkal gyakrabban etess vámpírokat, mint a halandók. Ami azt jelenti, ha nem adsz vért, a vérnyomásod az egekbe szökik.

Caroline sötét, selymes szemöldökét aggodalom húzta össze.

- Nem hozhatom rendbe varázsigével?

- Félek, nem. Az Ajándék nem engedi. Merlinnek az volt a szándéka, hogy a Maják táplálják a Mágusokat, és gondoskodott róla, hogy így legyen. - Elnyomta a szivarját a pulton lévő kristály hamutartóban, és a lányhoz fordult. - Gyere ide, szivi.

A lány szeme olyan rémülten kerekedett ki, hogy Galahad mulattatónak is találta volna, ha nem annyira éhes Caroline-ra.

- Minek? Miért?

- Vámpír vagyok, Caroline. Mit gondolsz?

3

Galahad kék szemében erotikus tűz és idegenszerű éhség izzott, ezt Caroline félelmetesnek, egyúttal perverzen szexinek találta. Hátralépett.

- Hé, azt hittem, te nem játszol ilyen játékokat.

- Nem is. - Követte a lányt, és olyan csábítóan nézte, hogy Caroline ellenállása elolvadt. - Nem holmi hamis románcot ajánlok neked, Caroline. Csupán kölcsönös szükségletről van szó. - Beszéd közben kivillantak az agyarai.

Jóságos ég! Caroline hatalmas kísértést érzett. Milyen lehet annak a karnak az ölelése, az a száj a bőrén? Vajon édes és gyöngéd lesz, vagy durva és erőszakos?

Minthogy mindketten tudták, mit várjanak, mit árthat?

De...

- Hidd el, semmit sem szeretnék jobban, mint eljátszadozni a domborulataiddal, de a rosszfiúk is éhesek. És embereket bántanak. Nem hinném megengedhetőnek, hogy ebédszünetet tarts.

Érzékiségébe bosszúság vegyült.

- Van idődholtan összeesni?

Caroline összerezzent.

- Nem, nem hinném.

- Két napja nem ettem. Nem szeretek így életveszélyes csatába menni, kivált, amikor nagy a túlerő. Menynyi időnk van addig, amíg a rosszfiúk elkezdik osztani a koktélt Geirolf Gráljából?

- Nem tudom. Valószínűleg nem sok. Galahad tekintete Caroline ajkára tapadt.

- Szóval nem lesz szex.

Caroline megnyalta az ajkát, próbált úrrá lenni a csalódottságán.

- Nem?

- Nem. Be kell érnem azzal a takaros torokkal. - Közelebb lépett a lányhoz, csukott szemhéja eltakarta azt a kékségesen kék szemet, amint lehajtotta a fejét. - Legalábbis egyelőre.

Caroline megdermedt. Nem tudta, vajon Galahad egyszerűen megragadja-e majd, és iszik, ám a vámpír sokkal kifinomultabb volt, mint amit várt tőle. Nem vette a karjába. Csak a szájuk ért össze, a Galahadé súrolta az övét, nedves volt, meleg, őrjítően selymes. Bár tudta, hogy nem kéne, Caroline megnyílt neki.

Kölcsönös szükség. Igen, ez szóba jöhet. Biztonságos.

Galahad gyengéden a fogai közé vette Caroline alsó ajkát, és szívni kezdte. Nagyon jól csinálta. Caroline felnyögött, átkarolta Galahad nyakát, és egyik kezével a vámpír hajának durva szálú, fekete selymébe túrt. Ahogy a testéhez ért a páncél hideg, kemény felülete, a lány kíváncsi lett volna, milyen érzés azt ölelni, ami alatta van.

- Tudod-e - suttogta Caroline Galahad szájába - hogy ez őrület?

- Ó, még el sem kezdtem. - Galahad nyelve merészen Caroline ajkai közé hatolt. Bűvös füst- és whisky-íze volt, olyan tökéletesen férfias kombináció, amely arra csábította a lányt, hogy még hevesebben csókoljon. Csakhogy Galahad ehelyett visszahúzódott, nyalogatta, csipkedte a lány ajkát.

Caroline vakon simult a vámpírhoz, a testéhez szeretett volna tapadni, de csupán páncéljának hűvös, gravírozott acélját érinthette. A lány felnyögött, és megfordult a fejében, hogy hirtelen letépi a páncélt, csak hogy a vámpírhoz dörgölődzhessen.

Dominicnak egyórányi előjátékra volt szüksége, hogy Caroline-t így lázba hozza.

Galahad abbahagyta a csókolózást, és felemelte a fejét, kék szeme vadul izzott.

- Biztos, hogy nincs időnk többre?

Caroline vakon nézett fel a különlegesen férfias arcra, amint a vámpír páncéljához simult.

- Ó, rengeteg időnk van.

Agyarak villantak Galahad mosolyában.

- Tényleg?

- Mit vártál tőlem, mit mondjak? Hogy inkább megyek vámpírokkal harcolni, mint hogy összefeküdjem veled? Elment az eszed?

- Azt hiszem, ez megadta a választ a kérdésemre. - Galahad hátrább lépett, és megfogta Caroline vállát. Megfordította, és odahúzta magas, páncélos testéhez.

A lány megdermedt.

- Mit...?

- Nem bírok magammal. - Galahad lehelete forrón suhant el Caroline füle mellett. - Ha egymással szemben maradunk, nem biztos, hogy képes leszek ellenállni a kísértésnek. - Perzselő, nyitott szájú csókot nyomott a lány nyakán lüktető érre.

Caroline-nak elakadt a lélegzete.

- Fájni fog?

Galahad nyalogatta a nyakon megfeszülő eret.

- A legutóbb fájt?

Caroline idegességében tréfálkozni próbált.

- Nem tudom. Amikor megharapott, Merlin Ocsmány Tréfája úgy lángra lobbantott, mint lepkét a világító légyölő lámpa.

Galahad nevetett. Komisz és erotikus volt a kacagása.

- Ó... egy szűz. - Agyarai hegyének csúcsát csúfolódva húzta végig a nyaki ütőéren.

Caroline beleremegett az izgalomba és a félelembe.

- Galahad...

- Nem fog fájni - szakította félbe Galahad, és a két keze hirtelen becsúszott Caroline pólója alá, a keblét kereste. - No, hát... lehet, hogy mégis, de izgatottabb leszel, semhogy érdekelne.

A keze igen forró volt, ahogy megmarkolta a lány keblét a melltartó vékony csipkéjén át. A két mutatóujj ügyesen besiklott a kelme alá, és kiszabadította a két mellbimbót.

Caroline lenézett, hogy megfigyelje, hogyan találja meg Galahad okos keze a kemény kis bimbót. A vámpír ujjai sodortak, szorongattak, cirógattak. Az acél gatyapőc Caroline fenekét döfködte, mintegy gúnyolódva a kíváncsiságán, vajon milyen lehet Galahad dákója.

- Érzékeny kis mellbimbód van - súgta a lány fülébe Galahad. - Biztosan finom szopogatni. Megpödörte a kemény kis kinövéseket. - Mmm. Igaz, Caroline?

- *Engem* kérdezel? - Caroline pihegve vetette hátra a fejét, ott pihentette a vámpír kemény, páncéllal fedett vállán. Alig érzékelte Galahad magasságát. Az ember azt hitte volna, hogy alacsony, hiszen olyan régi korból származott, mégis egy fejjel magasabb volt Caroline-nál. Egy kép villant át a lány gondolatain - Galahad meztelenül, egy harcos kidolgozott izomzata tetőtől talpig. - Jaj, istenem! Galahad zihált.

- Ahhh. Már nedves vagy. Érzem a szagát. - Elengedte a lány keblét, a kezét lecsúsztatta a törzsén, megtalálta a sort gombját. Kinyitotta. Aztán a cipzár sziszegett.

Caroline megfeszült az erotikus vágyakozástól, amely remegő hullámokban futott végig a testén.

Galahad egyik keze becsúszott a nyitott sliccbe, be a finom selyembugyiba. Amikor megérintette a nemi szervét, Caroline tehetetlenül felnyögött. Két hosszú ujj hatolt be feszes szeméremajkai közé, mozgásukat elősegítette Caroline vágyának sűrű váladéka.

- Ó, igen. Nedves vagy. - Galahad a két ujja közé fogta Caroline csiklóját, és a lány levegő után kapkodva feszült hátra.

- Egy kicsit. - Valójában nagyon. Caroline még jobban széttárta a combját, hogyha Galahad a földre akarja teperni, és a magáévá akarja tenni, szívesen fogadja. Egyeden lélegzetnyire volt attól, hogy könyörögjön érte.

- Mmmmmm. Ez a legjobb része. - Galahad szűr netet tartott, hogy a nyelvét végighúzza Caroline fülének egyik kanyarulatán. - A várakozás. Eljuttatlak egészen a csúcsig. És akkor... - Lehajtotta a fejét, hogy megnyalja az ütőeret. - ... *harapok*. - Mintha erős ujjak futottak volna végig cirógatva Caroline testén belül is, amikor Galahad hüvelykujja a csiklóján dolgozott.

Caroline felnyögött. Galahad felfedezett egy finom kis idegcsomót közvetlenül a lány ütőere mellett. Azt ingerelte agyaraival, miközben a lánnyal játszott. Caroline érezte, hogy közel jár az orgazmushoz, elviselhetetlen magasságokba juttatták azok az okos ujjak. Hátrahajolva a vámpír testének feszült, miközben annak két ujja testének mélyén járt, a másik keze pedig gyengéd brutalitással szorongatta a mellbimbóját.

És beleharapott a lány megfeszülő nyakába, miközben ügyes hüvelykujja a csiklóra ugrott.

Caroline elfojtott jajdulása a gyönyör kiáltásába csapott át, amint orgazmusa elszabadult. Az első édes hullámot követte a második, majd a harmadik. Önfeledten vonaglott Galahad karjában, és hosszú, szédült hullámokban élvezett, amíg a vámpír ivott.

Caroline vére forróbb volt, mint a whisky, ahogy betöltötte Galahad száját nyers, mámorító ízével. Galahad még mohóbban markolta a lányt, és sajnálta, hogy nem meztelen, ezért nem élvezheti ki Caroline magas, hajlékony testének minden egyes selymes centiméterét.

Éhesen ivott, addig ivott, amíg eljött az ideje, hogy abbahagyja, addig, amíg belefájdult a fütyköse. Caroline azonban nem állt le. Valóban régen nem volt része ilyesmiben. Tovább akarta húzni, és Galahad örömmel teljesítette az óhaját.

Majdnem olyan örömmel, mintha behatolhatott volna a feszes, nedves húsba, amely úgy szorította az ujjait. A páncélja alatt kőkeményen állt a dákója.

De ennek nem most volt itt az ideje, Galahad csupán az ujjaival dolgozhatott, és újabb görcsösen rángatózó orgazmusig juttatta a lányt, miközben ivott. Caroline körmei csikorogtak a gravírozott páncélon, amint a vámpír táplálkozott.

Végül hosszú, élvezetes percek után, csökkent a nyomás. Galahad felemelte a fejét, és a karjában tartotta Caroline-t, mert tudta, hogy a gyilkosan magas vérnyomás hirtelen csökkenése után a lány szédülni fog.

- Köszönöm - súgta Caroline fülébe. A hangja rekedt volt, megköszörülte a torkát.

- Óóóó. - Caroline pihegve kapaszkodott a vámpír karjába. - Ez... fantasztikus volt.

Galahad elvigyorodott a lány feje fölött.

- Örvendek.

- Én még... - Szünetet kellett tartania, hogy nyeljen egyet. - Sosem mentem el így pusztán attól, hogy...

- Megharaptak?

- Attól se. - Kihúzta magát a vámpír karjában, mintha megpróbálná összeszedni magát. - Ez mindig ilyen?

Tényleg nagyon kellemes volt. Sokkal jobb, mint amikor Galahad utoljára... Nos, nem emlékezett az utolsó alkalomra, amikor ennyire tűzbe jött.

- Nagyobb szükséged volt rá, mint a legtöbbnek. - Ez eléggé jól hangzott. Galahad óvatosan maga felé fordította Caroline-t, a szemébe nézett. - Most hogy érzed magad?

Caroline pislogott, az arca még kicsit piros volt, a szeme szinte üveges.

- Lényegében jól. Jobban. Ami fura, mert arra számítottam, gyenge leszek, miután annyi vért vesztettem.

- Azért, mert tovább vártál a kelleténél. Ha még egy napig nem fejtek volna meg, elpattant volna benned valami, és belehaltál

volna. - Egyik tenyerét a lány orcájára tette, hogy visszaterelje el-elkóborló figyelmét. - Ne tedd soha többé, Caroline. Ezzel nem lehet viccelni. Amikor fájdalmat vagy gyengeséget érzel, ne tüntesd el varázslattal, hanem szólj valakinek.

- Jó, persze. - Caroline a vámpírnak tántorodott. - Hummm. Kellene egy szék.

Galahad egy székhez vezette a lányt, és próbálta elhessegetni azokat a gondolatokat, amelyeket azok a hosszú, meztelen lábak keltettek benne. Most sokkal fontosabb dolguk van.

Vérszívó vámpírokat ölni.

4

A következő félórában Galahad a látomásáról faggatta. Ennyit az utójátékról.

Nem mintha Caroline hibáztatta volna Galahadet. Egy vámpírfészket kellett kiirtaniuk. *Összpontosíts, Caroline.*

És nem csak azért, mert az őt faggató, ámulatosan káprázatos férfi csak az imént a vérét itta. Caroline tudta, hogy élete huszonnyolc éve alatt kellett lennie még erőteljesebb orgazmusnak is, de nem tudott rá visszaemlékezni.

Függetlenül attól, hogy Galahad ezerhatszáz éves volt *és* a Kerekasztal lovagja.

Mi a csuda történik vele? - töprengett Caroline. Tavaly ilyenkor mondatszerkezeteket próbált beleverni unatkozó középiskolások fejébe. Most azt várják tőle, hogy segítsen Sir Galahadnek kifüstölni a gonosz vámpírok egyik fészkét, és visszaszerezni a Szentségtelen

Grált. Hát úgy néz ki talán, mint Sarah Michelle Gellar?

Bár az ő lovagja bármikor veri a Buffyét.

Galahad szemlátomást megelégedett annyival, ameny-nyit Caroline fel tudott idézni, és a pultnak dőlve jegy-zetelgetni kezdett a noteszba, amelyet a lány varázsolt neki. Szép arca elkomorodott a koncentrálástól, amint hosszú, lendületes betűkkel írt.

Galahad szívta a vérét. És Caroline élvezte.

Caroline még mindig ezen rágódott, amikor Galahad végre felemelte a fejét, és selymes hajába túrt.

- Nyilvánvaló, hogy ki kell füstölnünk a fészket, amelyet láttál. Csak az a baj, hogy nem különösebben szeretek látomásból szerzett ismeretek alapján csatába menni.

- Igen, azt láttam, hogy nem lesz éppen ideális.

Galahad szexi volt, komor és elszánt. Caroline viszont úgy érezte magát, mint valami óriás rongybaba, amelyből kiszívták az összes tölteléket. *Összpontosíts, Caroline.*

- Enyhén szólva - mondta Galahad, és járkálni kezdett, tudomást sem véve Caroline ködös tekintetéről. - A látomások csak totálképet mutatnak, a csatában pedig a részletekben rejlik az ördög. Kutya legyek, ha úgy zsilipelek be holmi mágikus, föld alatti helyszínre, hogy nem tudom, hány rosszfiú fog ellenállni.

Ez a mentális kép önmagában elegendő volt ahhoz, hogy Caroline ne érezzen már semmit az előbbi gyönyörből, hanem görcsbe ránduljon a gyomra. Szórakozottan masszírozta.

- Szóval, szerinted hogy derítsük ki?

- Először is, nem egy nagy menetben csináljuk. Több támadásra lesz szükség, csak be és ki. Gyorsan.

Caroline bólintott. Okos. Annyira nem, hogy elmúljon tőle a hányingere, de okos.

- A legfontosabb megtalálnunk azt a Grált, amelyet láttál, és biztonságba helyeznünk, hogy Morgana tanulmányozhassa - folytatta Galahad. - Aztán hazazsilipelünk, hogy megtervezzük a következő lépésünket. Addig is megkérlek, hogy végezz mágikus felderítést, és számold össze a rosszfiúkat. Derítsd ki, hol vannak, és mit csinálnak. Képes vagy rá?

- Igyekezni fogok. - Caroline-nak izzadt a tenyere. - Aztán?

- A felderítésed alapján többször lecsapunk, hogy ritkítsuk a soraikat.

Így mondják költőien az *emberölést. Jóságos isten!*

- Jól hangzik. - Nagyobbat hazudni már nem is lehetett.

Caroline egész élete során összesen két verekedésben vett részt. Az elsőre tízéves korában került sor, amikor Jenny Peterson ostobának nevezte. A megjegyzés utáni verekedésből nem sokra emlékezett holmi hajcibáláson és azon kívül, hogy Jenny azt mondta, úgy verekszik, mint egy lány. No, igen, az eredetiség sosem volt Jenny erős oldala.

A másodikba mindössze néhány éve keveredett, amikor megpróbált szétválasztani két marakodó öreget. Valaki beletalált a szemébe könyökkel, és a következő két hétben úgy nézett ki, mint Sylvester Stallone a *Rocky* végén.

Most azt várják tőle, hogy gyilkos varázslókkal harcoljon, akik embereket áldoznak, és kelyhekből isszák a vért. Kezdett az egész holmi rossz valóságshow-ra emlékeztetni. *Survivor: vámpír vakáció.* De kérem!

De ha nem teszik meg, emberek fognak meghalni.

- Akkora a szemed, mint egy kistányér - tette Caroline vállára a kezét szinte atyaian Galahad. - Nézd, ennél az első alkalomnál az igazi verekedés az én dolgom lesz. Nem várok el tőled sokat; nem kaptál kiképzést.

Caroline megnyalta kiszáradt ajkát.

- És ha tényleg túlerőben vannak? Galahad vállat vont.

- Röpíts el néhány tűzgolyót, és próbálj engem nem eltalálni. Aztán zsilipelj ki minket onnan. - Szemlátomást érezte a lány rémült aggodalmát, hát biztatóan rámosolygott. - Róma eleste óta ezt csinálom, Caroline. Tudom, mit teszek. Most ölts páncélt, és menjünk.

- Páncél. Oké. - Caroline kissé bizonytalanul Galahad mellvértjére tette a kezét, becsukta a szemét, és hívta a varázst. Az jött is rögtön, mint mindig, szinte boldogan, csiklandozó, habzó hullámként áradt szét a lány testében. Elképzelte, mit akar, és az energia tömören és hűvösen simult a bőrére. Amikor ismét kinyitotta a szemét, pontosan ugyanolyan csillogó, mágikus páncélban volt, mint Galahad.

Istenem, a mágia olyan jó! A többi szar, de Caroline szeretett varázsolni.

Galahad lepillantott a lány mellvértjére, és elvigyorodott.

- Ugye tudod, hogy a rúnák az én nevem betűi? Caroline érezte, hogy elpirul, amint lepillantott a mellkasát díszítő, megfejthetetlen macskakaparásra. Elolvasni sem tudta a jeleket, nem hogy leírni velük a saját nevét.

- Ó. Hm... .

Galahad nevetve vette fel a sisakját és a páncélkesztyűjét.

- Ne izgasd magad rajta, Caroline. Csak teremts kaput a kehelyhez.

Galahad látta, hogy Caroline kihúzza magát. Olyan sápadt volt, mint valami kísértet, mégis komoran elszánt, hogy kifüstöljék a fészket. Ez csodálattal töltötte el Galahadet.

Ráadásul a lány igazán csinos volt Galahad páncéljának ebben az egyszerűsített változatában, a névvel meg mindennel együtt.

Caroline egy mozdulattal előhúzta a levegőből a kaput. Tűhegynyi szikrából egy pillanat alatt növekedett fénylő, ember alakú nyílássá. Nem rossz. Kezdő a kölyök, de van benne spiritusz.

Galahad közelebb lépett, hogy megnézze, mi van a túloldalon. Durva, vörös kőből faragott szökőkutat látott egy ugyanolyan vörös sziklából épült, kerek helyiség közepén. Egy karmos kéz nyúlt ki a szökőkút közepéből, és valami aranylót tartott.

Egy kehely.

Amelyből csorgott a...

- *Vér?* - kérdezte Caroline.

- Valószínűleg csak úgy néz ki. Geirolf népsége nem hagyna ennyit veszendőbe menni. Érzel ott valakit?

- Most éppen nem. Ami nem jelenti azt, hogy nem zsilipéinek be mögöttünk.

- Meg kell kockáztatnunk. - Miután nem Caroline volt az életében az első újonc, Galahad emlékeztette a lányt a tervre. -

Gyorsak leszünk. Megszerzem Geirolf Grálját, te pedig gyorsan megszámolod őket. Aztán visszaugrunk a kapun át, és eldöntjük, hogyan tisztítsuk meg tőlük a házat.

- Oké. - Caroline hangja remegett.

Galahad a lányra mosolygott, és leengedte a sisakrostélyát.

- Ügyes vagy, kölyök. Menni fog.

Amint le akarta csukni Caroline rostélyát, a lány erőltetetten rámosolygott.

- Ezt Custer mondta Little Big Horné előtt?

- Nem, ő azt mondta: „Indiánok? Miféle indiánok?"

Caroline kuncogott, amikor Galahad lecsukta a si-sakrostélyát.

Galahad elégedetten húzta ki a kardját, és belépett a kapuba. A mágia forró hullámban csiklandozta a bőrét, amint a kapu átszállította a Valóságos Földre. Egy szempillantás alatt odaát volt, kilépett a sima kőpadlóra.

Oldalra lépett, hogy átengedje Caroline-t, ahogy tervezte, és gyorsan körülnézett. Nem érezte csak nedves kő és víz szagát. A szobában csend volt, kivéve annak a gusztustalan szökőkútnak a makacs csobogását.

Caroline félrebillentette sisakos fejét, és hallgatott. Galahad érezte a lány körül növekvő varázst.

- Föld alatt vagyunk - mondta Caroline. - Valahol... Virginiában? Valami elhagyatott helyen... - Megdermedt, a hangját áthatotta az iszony. - Jaj, istenem! Négy embert öltek meg, hogy hasson a varázs! Pontosan a fejünk fölött áldozták fel őket. *Érzem* őket.

- Jól van, semmi baj. - Galahad megérintette a lány vállát, hogy kizökkentse. Amikor a tekintetük találkozott a sisakrostély nyílásán át, folytatta. - Ezek a szörnyetegek nem képesek használni a Mágiverzum energiáit, mint a Maják. A halál energiája kell hozzá, hogy a bubájuk működjön.

- És te milyen pompás energiaforrás leszel - szólalt meg egy idegen hang. Galahad egy pillanattal később fordult meg a kelleténél.

BUMMM!

A mágikus robbanás pont mellkason találta, átrepítette a szobán, neki a szemben lévő kőfalnak. Ha nem viselt volna elvarázsolt páncélt, azon nyomban ropogósra sült volna. Caroline a nevét sikoltotta.

A bűbáj sziszegése és recsegés-ropogása töltötte be a helyiséget, tűzgolyók repültek át a feje fölött. Megragadta a fegyverét, és amikor felpillantott, azt látta, hogy Caroline meg egy magas, őszülő, reverendának látszó csicsás lebernyeget viselő férfi tűzlabdákkal lövik egymást.

- Aljas, visszalövöldöző kurafi! - sziszegte Caroline, és újabb izzó energiagolyót varázsolt elő. A fénye alapján képes lett volna átégetni egy tank falát. A férfi felé repítette, ám a pap egy pajzs-varázsigével megállította. A válasz nyomán lángnyelvek nyaldosták Caroline páncélját.

A lány odébb táncolt, és úgy hajította el a következő tűzgömböt, mint egy első osztályú baseballjátékos. A pap elhárította, és körözni kezdett a lány körül, lehetőségre várva.

Galahad tudta, hogy Caroline végül ki fogja fárasztani a rohadékot, mert Geirolf vámpírjainak bubája kifogyott, amikor felhasználták a lopott életerőt. Ugyanakkor a Maják a Mágiverzum nyers energiájából merítették erejüket.

Sajnos Caroline-nak nem volt elegendő ideje. Galahad fogadni mert volna rá, hogy a rohadék erősítése már úton volt.

Neki kellett ezt befejeznie.

Galahad a papra vetette magát, csatakiáltást harsogva sújtott le a kardjával, teljes erejéből. A szektás megperdült, újabb mágikus pajzsot varázsolt magának. A penge megbicsaklott Galahad kezében, amint olyan erővel ütődött a fénylő, láthatatlan határvonalnak, hogy Galahad fogai is összekoccantak. Nem vett róla tudomást, szurkálni kezdett, el akarta távolítani a pajzsot, mielőtt a pap erősebb védekezési formát vet be.

Forróság perzselte a hátát. *A pokolba, máris itt egy másik.* Galahad alábukott, és megfordult, hogy megnézze újabb ellenségét.

- Hoppá! - kiáltotta Caroline, a kezében egy újabb tűzgolyóval.

- Vigyázz jobban! - morogta Galahad, és figyelmét ismét az ellenfelére összpontosította.

Csakhogy a vámpír kihasználta, hogy Galahad egy pillanatig másfelé figyelt, és addig kardot és páncélt varázsolt magának. A pap most fekete páncélt viselt, ügyes csuklómozdulatokkal forgatta a kardját. Geirolf nyilván mágikus úton tanította meg híveit a kardforgatásra; a legtöbb modern alig volt képes megkülönböztetni a kard markolatát a hegyétől.

Galahad nem aggódott. Semmiféle bűbáj nem ért fel az ő ezerhatszáz éve gyakorolt kardforgató művészetével.

Csak egyetlen kérdés volt: mennyi ideje van hátra, amíg a többi szektás megérkezik?

Caroline idegesen kereste a lehetőséget. A két vámpír annyira gyors volt, hogy a lány nem mert kilőni újabb tűzgömböt, nehogy ismét Galahadet találja el.

No meg Galahad nem úgy nézett ki, mint akinek segítségre van szüksége. A lovag úgy cikázott, mint valami olajozott, aranyló villám, felvillanó kardcsapásokkal csépelte ellenfelét.

Tessék! Most szétváltak.

Caroline karján csiklandozva-csípve futott végig a bűbáj, fehéren izzó gömbbé olvadt. A lány minden erejét összeszedve hajította el a golyót. A pap feljajdult, és a hangja felháborodott női sikollyal elegyedett.

- Ribanc!

Caroline hátának valamilyen súly csapódott, olyan erővel, hogy hasra esett. A megdöbbent, tájékozódni sem képes lány - ez meg honnan került ide? - érezte, hogy valaki letépi a sisakját. Megpördült, maga elé kapta a karját, éppen idejében, hogy elhárítsa a fejére lecsapni készülő öklöt.

Britney Spears ült a hátán.

Vagyis csak úgy nézett ki, mint Britney. Szőke volt, és olyan fiatal, hogy pomponlány lehetett volna Caroline egykori

tanítványai között. Ám az arca olyan torz volt, mint valami horrorfilm szereplőjéé, és nyitott szájából agyarak kunkorodtak ki.

- Bántottad apukámat! - sziszegte, és Caroline hajába markolt. - Felhasítom a kibaszott torkod, és a belőled nyert erővel megölöm a fiúdat! - Kitátott, agyaras szája Caroline csupasz torkához közeledett.

- Szállj le rólam! - Caroline erőt gyűjtött, megfordult, és az öklét a lány szájába dugta. Agyarak martak a kezébe, de nem vett róla tudomást, nyers energiát küldött végig a karján.

A robbanás felkapta a lányt, és úgy repítette keresztül a szobán, mint szalmaszál a forgószélben. Még fel sem jajdult, amikor tompa puffanással a kőpadlóra zuhant.

Caroline kalapáló szívvel tápászkodott fel. A lány nem mozdult.

Caroline nagyokat nyelve ment hozzá közelebb, aztán elborzadva hátrahőkölt. A kölyök feketére égett, a húsából faszén lett attól a pánik szülte robbanástól.

- Jézusom!

- Az elsőd? - kérdezte nyers együttérzéssel Galahad.

Caroline képtelen volt megszólalni, csak odafordult. Galahad őt nézte, kardjáról csöpögött a vér. A lábánál a pap kurta teste hevert. Caroline-nak percekbe telt, amíg felfogta, hogy ami a testtől pár méternyire feküdt, nem a fickó sisakja volt.

Hanem a feje.

Caroline hirtelen elviharzott, és kis híján rálépett az általa megölt lányra. A szája elé kapta mindkét kezét, hogy el ne hányja magát.

- A francba! - hallotta a háta mögött Galahad komor hangját. ..

Gépiesen hátat fordított a hullának, és kinyitotta a szemét. Galahad a szökőkutat bámulta.

Geirolf Grálja eltűnt.

5

- Mi a fene történt a kehellyel? - morogta Galahad, és a még mindig művért ontó, karmos kezet bámulta. - Tudom, hogy a papot ugyancsak elláttam tennivalóval, ő nem tehetett semmit.

- A lány transzportálhatta, mielőtt megtámadott - túrt remegő kézzel a hajába Caroline. Nagyon vigyázott, hogy egyik hullára se nézzen.

Galahad káromkodott egy olyan ismeretlen nyelven, amely kissé a latinra emlékeztetett.

- Elképzelhető, hogy még a komplexumban van? Caroline becsukta a szemét, és azt az enyhén olajos mentális benyomást kereste, amelyet a kehely keltett a tudatában. Tehetetlen dühében káromkodott, és kinyitotta a szemét.

- A kisasszony biztosan elküldte a vámpír haverjainak.

- Nem feltétlenül. Ismertem Majákat, akik olyan erős bűvös pajzsot tudtak teremteni, hogy az ember mellette állhatott, és nem tudta, hogy ott van. Gyorsan átkutatjuk a helyet. - A szobába nyíló két folyosó közül a közelebbi felé fordult. - És addig biztosnak kell lennünk benne, hogy más nem ólálkodik itt.

- Nem érzek senkit.

Galahad a hüvelykujjával a holttestekre bökött.

- Őket sem érezted, pedig nagyon is itt voltak.

Ez fájt.

- Sajnálom. Elkúrtam.

Galahad követte a lány tekintetét.

- A kiscsaj megölt volna, Caroline.

- Csak az apját próbálta megvédeni. - Erőltetetten vállat vont, mintha nem izgatná. - De egy gyilkos vámpírral kevesebb lett, igaz? Különben is, túlságosan emlékeztet a leghangosabb pomponlányaimra.

- Pomponlány? - Galahad a hüvelyébe tette a kardját. A penge megcsikordult befelé csusszanva a bőrön, a helyiség vészjóslóan visszhangzott tőle.

- Tanárnő vagyok. Tavaly a pomponlányok csapatának tanácsadója voltam. - Caroline tekintete a lány holtteste felé siklott, de elkapta. - Mondtam neked, hogy a suliban én voltam a vezérszurkoló, a pomponlányok vezetője? Egyszer az állami bajnokságot is megnyertük. Kegyetlenül tudom rázni.

Galahad hosszan, higgadtan nézte Caroline-t, mielőtt lehajolt a sisakjáért.

- Amikor először kényszerülsz ölni, nem könnyű, de a kiscsaj nem hagyott számodra más lehetőséget.

- Nem vetted be, mi?

- Nem. - Felnyitotta Caroline sisakjának a rostélyát, hogy a lány szemébe nézhessen. - Akár az apját védte, akár nem, nem volt ártatlan. Magad mondtad, hogy négy embert öltek meg azért, hogy felépítsék ezt a komplexumot. A kiscsaj benne volt. És abból ítélve, ahogyan fel akarta hasítani a torkodat, nem ártatlan szemlélő volt.

Caroline a fejét csóválta.

- Tudom, de...

- Emlékszel az idén lezajlott, kultikus sorozatgyilkosságokra? A mérgezésekre, a robbantásokra, a csonkításokra? ő és a szektatársai követték el őket, hogy ellássák Geirolfot annyi erővel, amennyivel kis híján kiirtotta a Mágusszerzeteket. Megérdemelte a sorsát.

- Az egyik diákom is lehetett volna, Galahad?

- Klebold és Harris is kölykök voltak, de ez nem akadályozta őket a gyilkolásban a Columbine középiskolában.

Caroline nagyot nyelt. Émelygett az égett hús szagától.

- Tudom, de ez mégis sokáig nyugtalanítani fog.

- Örökké nyugtalanítani fog. Az elsőt sosem fogod elfelejteni.

- Nem ezt reméltem hallani, Galahad.

- Mit mondhatnék? Olyan vagyok, mint Superman - mindig őszinte. - Elvigyorodott. - Kivéve, amikor hazudok.

Caroline önkéntelenül elmosolyodott. Galahad túlságosan elbűvölő volt a lelki békéje szempontjából.

- Ez megnyugtató.

- Tudom. - Galahad tapsolt páncélkesztyűs kezével. - Oké, vége a szünetnek. Meg kell találnunk a kelyhet, és ki kell innen zsilipelnünk hajnal előtt. Szerintem talán két óránk van napkeltéig.

- Föld alatt vagyunk. Mit számít? Nem fogsz lángra lobbanni. Dominic azt mondta, az csak mese, mint a kereszt vagy a fokhagyma.

- Néhány részletet kifelejtett. Nem, nem gyulladok meg, ha feljön a nap, de elveszítem az eszméletemet, és semmit sem tehetek ellene.

- Nos, ennek nagyjából annyi értelme van, mint panorámaajtónak a tengeralattjárón. Miért?

Galahad vállat vont.

- Azzal függ valahogy össze, hogy felszívjuk a Mágiverzum energiáit. A lényeg az, hogy nem akarok itt lenni, amikor megtörténik. Ha a kehely itt van, meg kell találnunk. Most.

Caroline sóhajtva csukta le a sisakrostélyát.

- Te vagy a főnök.

- Naná hogy én. És azt mondom, mozgás. - Ismét kivonta a kardját, és elindult a közelebbi folyosó felé. - Maradj mellettem.

A jó hír az volt, hogy az épületben több vámpírt nem találtak. A rossz meg az, hogy Geirolf Grálját sem találták. Galahad irányításával Caroline gondosan átvizsgálta a falakat meg a bútorokat a röntgen bűvös megfelelőjével. Nem talált mást, mint gyomorforgató fényképeket egy fiókban, amelyek nyilvánvalóan kultikus gyilkosságok emlékei voltak. Az egyik képen az a lány fogta a kést, aki Caroline-t megtámadta, csupa vér volt, és vigyorgott.

Caroline már nem sajnálta annyira, hogy megölte.

A komplexum egyetlen, barlangszerű központi szoba körül úgy helyezkedett el, mint a kerék küllői. A folyosók kisebb szobákban végződtek, ezek zöme hálószoba volt, bár az egyik valódi kéjlaknak bizonyult televízióval, zeneszekrénnyel és számtalan

pornókazettával, Galahad olyan jól játszotta el, hogy kéjsóváran nézi végig őket, hogy Caroline-nak nevetnie kellett.

De minden jókedv gyorsan elmúlt, amikor a központi szobába értek.

Galahad vámpírorra elpárolgott vér bűzét érezte a szoba közepén álló, pentagram alakú oltár felől. Éppen idejében fordult meg, hogy elkapja az összecsukló Caroline-t. A nyitott sisakrostélyon át látszott, hogy a lány arca halálsápadt.

- Halál. - Hatalmas, barna szeme egyenesen Galahad szemébe nézett. - Láttam ezt. Láttam ezt a szobát. És most látom... - Öklendezett. - Jaj, öregem, ez undorító. Mi van ezekkel az emberekkel?

- Seggfejek?

- Nem, ez sértés a világ minden seggfeje számára. - Caroline levette a sisakját. - Nézd, csak az időnket vesztegetjük. Geirolf Grálja nincs itt, és a vámpírok sem - hála istennek. Átvizsgáltam a komplexum minden egyes négyzetcentiméterét, és nincs semmi. Ráadásul, ha lenne itt valaki, már régen megtámadott volna minket. Galahad tehetetlen dühvel nézett körül.

- Akkor hol vannak? Alig egy óra van hátra napkeltéig. A szektások is nappal alszanak, ahogyan én.

- Ami azt jelenti, hogy bármelyik pillanatban itt lehetnek.

- Vagy azt, vagy pedig azt, hogy máshol húzzák meg magukat. Mindegy. Nem várom meg, hogy rajtunk üssenek. Mondd csak, tudsz olyan varázsigét, amelyik kívül tartja őket?

Caroline összevonta selymes szemöldökét.

- Ha megteszem, tudni fogják, hogy a nyomukban vagyunk.

- Úgyis rájönnek, amint meglátják a hullákat. Hacsak Tini Szuka nem küldte el nekik a kelyhet, és nem ; üzente meg telepatikusan, mi történt.

- De ha megtette, miért nem jöttek vissza, és robbantottak fel minket? Valami másról van itt szó. - A homlokát ráncolta, majd a nyitott rostélyon át megvakarta a fejét. - Gondolod, hogy úgy döntöttek, elhagyják a komplexumot, és másikat építenek?

- De a látomásban azt láttad, hogy egész sereg vámpírral harcoltunk itt. Szóval, vissza fognak jönni. - Páncélkesztyűs ujjaival dobolt a kard markolatán. - Mondj olyan igét, amely lehetővé teszi, hogy megtudd, mihelyt visszajönnek - anélkül, hogy riasztaná őket -, és szabaduljunk meg a holttestektől, és zsilipelj ki minket innen. Majd visszajövünk, ha erősítést kapunk. Vagy világosabban látjuk, mi a fene folyik itt.

- És közben mit csinálunk?

- Alszunk egy kicsit. Nem mintha nekem lenne más választásom.

A pap halott volt.

Marilyn Roth megállapította, hogy nem él, amikor felállt a rivális szektás mellől, akit az imént ölt meg. A szektavezető idegesítő jelenléte úgy tűnt el Marilyn tudatából, mint valami kínzó fogfájás. Marilyn lenyalta ajkáról a vért, és önfeledten, elégedetten elmosolyodott.

Alan Grange halott, megfosztották lopott hatalmától, már nem képes uralni vagy bántani Marilynt. Marilyn szabad. Szabadon irányíthatja szektáját, és élvezheti a vezetői rang nyújtotta előnyöket: a biztonságot, a hatalmat és az alatta lévők félelmét.

És Marilynnek nem állt szándékában lemondani a lehetőségről, amelyet Grange halála nyújtott neki.

Tekintetével végigpásztázott a csatatéren, ahol Alan helyettese éppen azon munkálkodott, hogy megerőszakolja az ökoterroristák vezérét. Steve nyilván még nem jött rá, hogy a pap halott.

Helyes.

Marilyn kihúzta a pengét áldozata szívéből, és Steve felé indult, kikerülve a vámpírok dulakodó tömegét. Csak addig nézte őket, amíg meg nem bizonyosodott, hogy az övéi állnak győzelemre. Akkor továbbment.

Ennyit az önjelölt Grál-tolvajokról.

Alan az előző este jelentette be, hogy látomása volt egy másik szektáról, és megtudta, hogy náluk az egyik kehely. Valamennyien tisztában voltak vele, mit jelent

Háborút.

Csak a múlt hónapban egyesült az összes szekta Geirolf vezetése alatt. Ennek vége lett, amikor a démonisten meghalt, és Geirolf helyettese erőszakkal szétszórta az összes vámpírt.

Nem sokáig maradtak szétszórva. A szektavezérek hamarosan keresni kezdték eredeti híveiket. Az egyikük Alan volt, aki a lopott Grállal felfegyverkezve próbált újoncokat teremteni.

Sajnos nem ő volt az egyetlen ambiciózus pap, akinek ez az ötlete támadt. Akinek volt Grálja, igyekezett megőrizni, azok a csoportok pedig, amelyeknek nem volt, erővel próbáltak szerezni egyet.

Mindez ideig Alan szektája sikeresen védte a Grálját egy másik sátánista meg egy a fehérek felsőbbrendűségét valló szekta ellen. Aztán jöttek ezek az ökoőrültek, akik úgy gondolták, a Föld egyszerűen tökéletes lenne emberek nélkül.

Alannek az a döntése, hogy támadják meg leendő ellenségeiket, először győzelmet hozott, de közben sok harcost veszítettek. Marilyn úgy vélte, gondoskodnia kell újoncokról, mihelyt elintézte Alan helyettesét.

Persze, ha végzett Steve Jonesszal, még el kell bánnia a követőivel, nem is beszélve arról, aki megölte magát a papot. Az utóbbi gondot okozhat, mert Alan motyogott valamit a Grálról, mielőtt elzsilipelte magát a lányával együtt.

De csak sorjában.

Marilyn Jones mögé lépett, aki szorgosan dolgozott áldozata combja között. Megérintette a vállát, a kést rejtve tartotta az oldala mellett.

- Jaj, Steve - dorombolta -, nem szívesen szakítalak félbe, de...

6

- Jó, hogy nincs térszonyom. - Caroline kilépett Galahad hálószobájának a peremére, és nézte a holdfényben fürdő hegyeket. Azután zsilipelte magukat oda, hogy Galahad mentálisan megmutatta neki, hová akar menni.

Avalon villáihoz, kastélyaihoz és palotáihoz képest Galahad otthona a minimalizmus példaképe volt. A félkör alakú szoba egy függőleges szikláról nyúlt ki, alátámasztás nélkül, szédítő magasságban a földtől. A sziklákon kívül nem voltak falai - egyébként mennyezete sem volt.

Csakhogy ez illúzió volt. Caroline érezte a bűvös határokat, amelyeket a sziklába vésett rúnák sugároztak. Semmi nem juthatott be, ha Galahad nem akarta.

Caroline-nak el kellett ismernie, hogy a szoba illik Galahadhez. A gránitfal Galahad meg nem alkuvó erejét tükrözte, ahogy a fehér selyemmel borított, kerek ágy az érzékiségét.

Tömör diófa szekrény állt az ágy egyik oldalán, a pompás fát ugyanolyan faragott rúnák díszítették. Caroline azon töprengett, vajon miféle bűbájt sugároznak - tisztaságvarázslatot? Ránctalanító mágiát? Valószínűleg, mert ha jól sejtette, Galahad nem mosott és nem vasalt.

Amint meghallotta a halk, dallamos csobogást, Caroline körülnézett, és a szikla egy nyílásából előtörő kis vízesést látott. Végigfolyt a köveken, el az ágy mellett egy parányi medencébe, amelyet a szikla réseiben fejlődő növények és szőlőtőkék fogtak körül. További nyílásokból valamiféle varázslatos fény áradt, amely a szobát lágy félhomályba borította.

A sziklafal két felén egy-egy ajtó volt. Caroline odalépett az egyikhez, és egy lefelé vezető lépcsőt látott.

- Ez hová visz?

Galahad lehuppant az ágyra, megfordult, és benyúlt a kőfal egyik résébe. Egy palackot és poharakat vett elő.

- Még két szint van alattunk. Egy uszoda meg egy könyvtár.

Caroline megfordult, és a vámpírra nézett.

- Ennyi? Az egész házban?

Galahad vállat vont, és a palack tartalmát a poharakba töltötte.

- Miért? Mire lenne még szükségem? Nem esze semmi olyat, ami nem található meg ebben a mosogatóval ellátott bárban. Minden olyan látogató, akim laktatóbbra van szüksége, feltehetően Maja, ők pedig azt varázsolnak maguknak, amit akarnak.

- Igazad van. - Caroline ismét a peremhez ment, és lenézett. A sziklából úgy tízméternyivel lejjebb egy másik, félkör alakú terasz nyúlt ki. A közepén medence csillogott, a felszíne fodrozódott, amint a vízesés belecsobbant az egyik végén. - El kell ismernem, impozáns.

- Morgana építette nekem. - Odament a lányhoz, átadta neki a poharat.

Caroline elvette.

- Hogy vetted rá?

- Egy időben szeretők voltunk.

- Dugtad a sárkány úrnőt? Merész vagy.

- Ezt mondták lovag testvéreim is. - Galahad kissé szárazon elmosolyodott, és ivott egy kortyot. - Egy teljes évtizedet töltöttünk együtt, mielőtt felbosszantottam. Még mindig én vagyok a rekorder, akinek a leghosszabb kapcsolata volt Morgana Le Fayjel.

- Még mindig jobb, mint az én kapcsolatom Dominickal. - Caroline ivott, megborzongott az íztől, és az italt Pepsivé változtatta. - Mindig így iszol?

Galahad a lányra pillantott.

- Vámpír vagyok, Caroline. Az ivás nem okoz gondot, csak az, hogy szombat éjszakára legyen csajom.

- Aranyszájú romantikus, te.

Galahad gonoszul vigyorgott.

- Nem hallottalak panaszkodni.

Caroline nézte, hogyan megy vissza Galahad a hosszú lábával, kecses lépteivel. A francba! A pasi még úgy is jól néz ki, hogy több fémet visel, mint dobozban a szardínia.

Valószínűleg ennyi volt, mert már közel a hajnal, gondolta Caroline. Az eddigi szerelmi eredményei alapján egyébként sem lenne okos dolog engedni Galahad erőteljes csábításának.

Galahad leült az ágyra, fáradtnak látszott.

- Segítenél levenni a páncélt? Nem hiszem, hogy elegendő időm lenne rá, mielőtt feljön a nap.

- Persze. Hová tegyem?

Galahad bizonytalanul egy pontra mutatott.

- Ott jó lesz.

Caroline gyors varázsigét mondott, és a páncél eltűnt Galahad testéről, és takaros halomba rendeződött. Nemsokára követte Caroline páncélja is.

Galahad lepillantott a selyem pizsamanadrágra, amelyet a lány rávarázsolt.

- Csinos. Kösz. - Szórakozottan dörzsölte a mellkasát. - És tiszta is vagyok. Igazán hatékonyan dolgozol.

Caroline vállat vont, és megigazította a maga pamutpizsamájának a szegélyét.

- Ez a jó a mágiában. Sok időt takarít meg.

Ahogy Galahad felült, hogy felhajtsa a takarót, Caroline hirtelen rájött, hogy csak egy ágy van. De mielőtt igazán megijedhetett volna, jól megnézte a vámpír hátát, és mindenről megfeledkezett. Sebek és véraláfutások éktelenkedtek Galahad hátán a szivárvány minden színében.

- Mi történt veled?

Galahad felnézett a lányra, és bebújt a takaró alá.

- Ma, egy korábbi időpontban, összeverekedtem egy pedofillal. A rohadéknak bárdja volt. A páncéltól nem tudott kettéhasítani, de alaposan összevert. - Fájdalmasan felnyögött, ahogy lefeküdt.

Caroline aggodalmasan ment oda hozzá, és megállt mellette.

- Akarod, hogy meggyógyítsalak?

Galahad vállat vont.

- A testem gondoskodik róla napnyugtáig. Ez egyike annak a kevéske bűbájnak, amellyel én is rendelkezem.

- De most fájdalmaid vannak. Hadd hozzalak rendbe. - A lány látta a fájdalmat a vámpír szemében, és ez nem hagyta nyugodni.

Kinyújtotta a kezét, megérintette Galahad arcát, és hívta a varázstudományát. Óvatosan és ugyanolyan gyengéden bocsátotta a bűbájt a vámpír testébe, ahogyan a saját fájdalmait szokta kezelni, megkereste a sérüléseket, és meggyógyította őket. A zúzódások a szeme láttára zsugorodtak össze, és tűntek el.

Galahad felsóhajtott, ellazult.

- Kösz.

Caroline vállat vont, és szégyellősen leengedte a kezét.

- Ez a legkevesebb, miután segítettél nekem Agyar Atyával és Tini Szukával szemben.

- Szívesen, többé-kevésbé. - Galahad a párna halomnak döntötte a hátát. - Tudod, itt bőven van hely két személynek is.

- Szivi, abban az ágyban elférne egy egész baseballcsapat.

- Látod, ez igazán kellemetlen kép. Caroline komisz vigyorral felelt.

- Ez csak nézőpont kérdése.

Egye fene. Különben is, túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy odavarázsoljon még egy ágyat. Az ágy túloldalára ment, felhajtotta a takarót, és befeküdt a finom selyemlepedők közé. Istenien hűvösen és lágyan fogták körül fáradt testét.

Kéjes sóhajjal fészkelte be magát, és nézte, amint a láthatár vörösödni kezd a hegyek fölött.

- Miért nem laksz Avalonban, mint mindenki más? Egy kastélyban tudnálak elképzelni, vagy ilyesmiben.

- Sosem helyeseltem a tékozló fogyasztást. Egyébként néha nem szeretek mások közelében lenni. - Elhallgatott, és valami sötét suhant át a szemén. - Túlságosan sokukat ölöm meg.

Caroline az ajkába harapott. Eszébe jutott a lány, akivel végzett.

- Aha. Azt hiszem, megértelek.

- Kellemes kijönni ide, nézni a csillagokat meg a sárkányokat.

Caroline felült.

- Vannak sárkányok? Itt? Hülyéskedsz?

- Nem. Avalonba nemigen járnak. Túlságosan sok az ember. - Izmos karjával egy szárnyas valamire mutatott, amely lustán körözött a hegyek fölött. - Ott van egy. .

Caroline látta, hogy a lény hosszú, csipkézett lángnyelvet fúj ki.

- Azta! Ezt miért csinálta?

- Valószínűleg csak gyakorolja a célzást. - Egyik karjával átölelte a lányt.

Caroline a vámpír vállán nyugtatta a fejét, úgy nézte a sárkányt.

- Mi lesz, ha feljön a nap?

- A bűvös fal kiszűri a fény nagy részét. - Galahad halántékát a lányéhoz támasztotta. Éjszaka kinőtt borostája Caroline haját dörzsölte, és furán érzékien hatott. - Néha, ha figyelek, képes vagyok megpillantani a hajnal első sugarait.

Elhallgattak, amint a hegyek mögött rózsaszínűvé vált a látóhatár. Egy másik sárkány jött elő, hogy üldözze az elsőt, a mágia hullámain lovagolva. Egy fénylő korong aprócska szelete araszolt felfelé.

- Nézd - mondta halkan Galahad. - Ott a...

De amikor Caroline felemelte a fejét, a vámpír szeme már csukva volt. Elterült az ágyon keresztben, izmos karja széttárva, fekete haja kócosan vette körül fáradt arcát. Caroline-nak elakadt a lélegzete a vámpír nyers, férfias szépségétől. A mellkasában szorító, fájó csomóvá húzódott össze valami.

Ördög vigyen, Caroline, ne merészelj belezúgni. Talán mégis oda kellene varázsolnia még egy ágyat.

A sárkány állt a levegőben, és őt nézte, nagy szárnyával lustán csapkodott. A felkelő nap zöld meg kék pikkelyeken csillant, a sugarak táncoltak a lény kígyózó farkán. A feje hosszú, elegáns és

furán finom volt az izmos testhez képest. Tekintete találkozott Caroline tekintetével, izzott a hajnali fényben, intelligens és idegen volt. Aztán a sárkány megfordult, és elrepült.

Caroline sóhajtva engedte vissza a fejét Galahad mellkasára, úgy nézte.

Geirolf Gráljának tompa fényű aranyából meztelen emberalakok domborodtak ki, egymásba fonódva, akár egy fészekalja párzó kígyó. Minden elképzelhető perverzió szerepelt rajta. És a zömük gyilkolta egymást.

Marilyn lelkesen forgatta tenyerében a kelyhet, tanulmányozta, és várta a napkeltét. A kelyhet Steve testén találta, miután megölte, rajta egy cédulát a pap lányától.

Terri Grange szemlátomást bele volt esve az apja helyettesébe, ezért is transzportálta a kelyhet Steve-nek, arra az esetre, ha a vámpírnak kifogyna a varázsereje. A cédulán az állt, azért nem figyelmeztette Steve-et, hogy küldi, mert nem akarta elterelni a figyelmét a harcról.

Mindennek a kulcsa tehát ott lógott az alvezér derekán, és ő nem is tudott róla. Marilyn értékelni tudta az iróniát.

Most Steve meg a hívei halottak voltak. És Marilynnek azt súgta a varázslat, hogy halott a pap meg a kis szuka, Terri is.

A szekta maradék tagjait gyorsan meg lehetett győzni. Mind tudták, hogy Marilynnek van egy bizonyos varázslata. És Steve legyilkolása meg a többi ölés között feltöltődött, tehát igen csúnya igézéshez is van ereje.

Ami nem azt jelentette, hogy rá akarna támadni a boszorkányra meg a vámpírlovagra, akiket Terri a bűvös levélkéjében leírt. Legalábbis még nem. Először is, a szekta főhadiszállása Virginiában volt, két időzónával odébb a texasi tanyaháznál, ahol most tartózkodtak. A nap ott már felkelt, tehát nem lett volna jó ötlet átzsilipelni oda.

Ráadásul a szektának csupán tizenöt tagja maradt életben. Marilyn úgy határozott, jobb eséllyel néz szembe Mágusszerzet

ellenségeikkel, ha a legyőzött ellenségeik főhadiszállásán töltik az éjszakát.

Szerencsére több izgató börtöncellát talált a felső szinten, telistele bosszús foglyokkal. Marilyn tapasztalt szeme a tíz férfiban meglátta a jövendőbeli erős harcosokat. Az ökoterroristák nyilván mágikus úton akarták őket beszervezni, ha megkaparintották volna a kelyhet.

Marilynnek ez ötletet adott. Egy kis agymosás, egy korty a kehelyből, egy-két gyilkosság az erőért meg a vérért, és hatalmas meglepetést szereznek Arthur bolondjainak. Alig várta.

A bűz hullámokban tört elő a sötétben. Galahadet félelem fogta el, gyomorforgató és hideg, de tudta a kötelességét. Mély lélegzetet vett, lenyúlt, megfogta a csapóajtó kötélfogantyúját, és megrántotta. Nyikorogva nyílt fel, rothadó hús szagát árasztva.

Mentálisan összeszedte magát, a kesztyűjén lévő mágikus ékkövet a lyukra irányította, és egy elsuttogott igével működésbe hozta. Fehér fény áradt ki belőle.

A kis holttestek meztelenül hevertek, egymásra dobva, mint a játék babák, amelyeket szadista gyermek hajított el.

- Jaj, Merlin Grálja - suttogta rekedten. - Nem... Ahogy tehetetlenül nézte őket, az egyik holttest megmozdult. Galahad szíve egy pillanatra kihagyott, azt hitte, talán a gyermek túlélte.

Aztán felnézett rá immár egy semmi elevenhez nem tartozó arc.

- Miért nem jöttél idejében?

Torkából rekedt sikoly tört fel, és Galahad felébredt.

7

- Galahad?

Galahad megpördült, izmai ütésre készen megfeszültek. Caroline tágra nyílt, rémült szemmel bámult rá.

Galahad álomittas agya megkönnyebbülten regisztrálta a helyzetet.

Álom volt. Csak álom volt.

Kikecmergett az ágyból, a lépcső felé sietett, alig érzékelve, hogy a lány követi.

- Galahad? Mi baj?

Nem bízott magában, hogy válaszolni tud. A félelem és a kudarc ragacsos súlya úgy lógott a vállán, mint valami rothadó gyászlepel.

Mihelyt az edzőterembe ért, Galahad ledobta a nadrágját, és az olyan ember mohóságával vetette magát a medencébe, mint aki le akarja mosni magáról a démonait.

A hideg víztől teljesen magához tért, és erőteljes csapásokkal úszni kezdett, megpróbálta erővel elűzni nem múló depresszióját.

Néha átkozottul gyűlölte a munkáját. Akárhány csatát nyert is meg, a háború sosem ért véget. Mindig másik harc várt rá, újra meg újra, végtelen világ: nácik, kommunisták, terroristák, sorozatgyilkosok, mindenfajta pszichopaták.

És bármennyi rosszfiút ölt is meg, mindig lekésett róla, hogy megmentsen néhány ártatlant. Az álmaiban látott gödörnek nem volt feneke. Fogát csikorgatva úszott még gyorsabban.

Végül abbahagyta, a hátára fordulva lebegett a vízen, izmai rángatóztak a korábban követelt erőfeszítéstől.

- Nem akarod elmondani, mi bánt? - kérdezte Caroline.

Galahad a lányra nézett. Caroline a medence szélén állt, és őt bámulta. A selymes, barackszínű pizsama még jobban hangsúlyozta hosszú lábát és keblének szép, duzzadó ívét. Galahadet hirtelen vad éhség kerítette hatalmába. Próbáld küzdeni ellene. A lány még félénk amiatt a seggfej Dominic miatt.

- Gyűlölöm a nappali alvást - kiáltotta végül túl a vízesést. - Olyan rémálmaim vannak, hogy nem hiszed el, mégsem ébredek fel.

Caroline sötét, szép szemében együttérzés látszott.

- Tudom, mire gondolsz. Magam is eléggé cudar dolgokat álmodtam. Négy-öt óránál nem alhattam többet. - Sóhajtott, ettől az a buja kebel megemelkedett, majd visszasüllyedt. Feszes kis mellbimbói szinte átdöfték a kelmét.

Galahad emlékezett, hogyan keményedtek meg a tenyerében. Emlékezett Caroline hüvelyének nedves és erős szorítására, amikor beledugta az ujját. Csodás érzés lenne az immár kőkeményen álló, sajgó fütyköse körül.

Szentséges ég, mennyire kívánja! Kívánja a teste nyújtotta feledést. Ez a lány olyan átkozottul tiszta. Annyira szűz mindattól a szartól, amelyen neki naponta kell átgázolnia. Galahad szenvedélyt szeretett volna látni azon a szép arcon. El akarta felejteni az összes ártatlant, akiket nem sikerült megmentenie, az összes embert, akit megölt. Úgy akarta belevetni magát a lányba, ahogyan előbb a medencébe, és csak felejteni akart. A dákója felívelt a hasa fölé, amint a hátán fekve lebegett.

- Caroline. - Galahad hangja nyersebben tört elő, mint akarta, inkább a vad vágy érződött belőle, mint a csábítás lágysága.

A lány óvatosan hátrább lépett.

- Bármennyire imponál is szépen meredező pallosod, emlékeztetnélek, hogy vámpírokat kell ölnünk.

A francba! Igaza van.

- Feltételezem, már visszatértek a fészkükbe.

- Nem. Még nem.

Galahad bicskázott, így már állni tudott a hűvös, vállig érő vízben. A farka a hőmérséklet és a helyzet ellenére sem vette az üzenetet. Galahad nem vett róla tudomást.

- Van valami ötleted, hol lehetnek?

- Nincs. - Caroline vállat vont, ami csodákat tett azokkal a szép, szabadon mozgó keblekkel. - Egész délután egy lokátor-varázslatot próbáltam összehozni. Nem sikerült. De a látomás szerint, amellyel ez az egész kalamajka kezdődött, visszajönnek.

- Szóval várunk. - Galahad a legszebb farkasvigyorával nézett a lányra. - Van pár ötletem, hogyan múlassuk az időt.

Caroline még egy kicsit hátrált.

- Römi?

- Mit szólnál egy jó kis bújj-bújj, palloshoz?

A bájos, rózsaszín nyelvecske végigszaladt az ajkon.

- Ne tedd velem ezt, Galahad. Még nem hevertem ki Dominicot.

- Jól seggbe kéne őt rúgni - morogta dühösen Galahad. - Apám udvari csábító volt, mielőtt megismerte az új feleségét. Az a dolguk, hogy könnyedén vegyék, ne higgye azt a lány, hogy szerelmes.

- Aha. Dominic kis híján megkérte a kezem.

- Akarod, hogy elpáholjam?

Galahad vicsorított, komolyan gondolta.

Caroline nevetett. Rekedten és őrjítően erotikusan.

- Csábító ajánlat.

Galahad csak bámulta a lányt.

- Szükségem van rád, Caroline. - A szavak meztelenebbül buktak ki, mint ahogy Galahad akarta, de nem szívta vissza őket. - Segíts elfeledni ezt. Csak egy órára. Csak ennyire van szükségem.

A lány a vámpírra nézett. Bármit látott is rajta, megenyhült.

- Jól van.

Fény villant, és a pizsama a minimálisnál is mini-málisabb bikinivé változott, ettől Galahad durungja ismét kőkemény lett. Mielőtt alaposabban szemrevételezhette volna a csábító domborulatokat, Caroline beugrott a vízbe.

Galahad elvigyorodott, felderült a szíve a gondolattól, hogy Caroline az övé lesz. Egyszeriben kedve támadt játszadozni.

Amikor Caroline felszínre bukkant, a lámpák nem égtek, a helyiséget csak a Mágiverzum égboltja meg a vízen tükröződő holdfény világította meg. Galahadet nem látta sehol - amúgy sem sokat látott.

Mit forgathat a fejében? Caroline szíve kalapálni kezdett, számított rá, hogy a vámpír bármelyik pillanatban vagy karcsapásnál felszínre jöhet. A víz felülete annyira tükröződött, hogy alatta semmit nem látott. Automatikusan megpróbált világosságot varázsolni.

Nem történt semmi.

- Ha nem akarom, hogy varázsolj a házamban, akkor nem tudsz varázsolni a házamban - érezte a fülén Caroline hátulról Galahad meleg leheletét.

Caroline ijedten pördült meg, de már csak a fodrozódást látta, ahogy a vámpír alámerült.

- Gyere vissza, te nagy marha! - Caroline megpróbálta a vámpírt lebegtetve fölemelni, de Galahad eltűnt. Az idegen bűbájt kitiltó varázslat lehet a házba beépítve, amelyet Galahad tetszése szerint kapcsol ki és be. Vagyis Caroline tehetetlen volt.

Kettesben a házban, a felgerjedt Galahaddel. Komisz kis borzongás futott végig Caroline gerincén.

Ez jó szórakozás lesz.

Ami nem jelenti azt, hogy megkönnyíti. Megvan a maga büszkesége. Caroline mély levegőt vett, víz alá bukott, és hosszú, erőteljes csapásokkal úszni kezdett a medence másik vége felé. Amint átsuhant a vízen, férfiujjak érintették a bokáját, de nem tudták megragadni.

Erre nem számított! Kicseleztem.!

De nem tartott sokáig. Erős karok fogták át a derekát, húzták őt felfelé. A feje a víz fölé ért. Amint levegőt akart venni, Galahad szája szenvedélyes csókban tapadt az övére. A vámpír szorosan magához húzta, egyik kezével a fenekét markolta, a másikkal a keblét cirógatta, majd ujjai érintésére Caroline mellbimbója fájdalmasan megmerevedett. A lány mohó nyögéssel engedte el magát. Galahad győzedelmes mosollyal emelte fel a fejét, és elengedte a lányt.

És már ott sem volt.

Támaszték nélkül, Caroline elsüllyedt. Alig maradt ideje becsukni a száját, mielőtt megtelt volna vízzel. Kétségbeesetten nézett körül. A víz alatti sötétben nem látott semmit, csak villanásokat a felszínen.

Miért is látnak a vámpírok a sötétben? A fene egye meg!

Oké, tehát Galahadnek előnye van. Majd meglátjuk, meddig tart. Caroline két rúgással a felszínre emelkedett, nagy levegőt vett, és ismét lebukott.

Ujjak tapogatták a mellbimbóját a felsőrész vékony anyagán át. Az illékony gyönyörtől kis híján elakadt a lélegzete. Miközben a szíve az atavisztikus félelem és a nemi izgalom keverékétől kalapált, Caroline nagyot rúgott, hogy egy kicsit megnehezítse Galahad komisz kezének a tapogatást.

De, amikor ismét a felszínre emelkedett, a vámpír megragadta felsőrészének pántjait. Egyetlen könyörtelen mozdulattal letépte a megkötőt. Mielőtt Caroline megfordulhatott volna, Galahad a lány nyakán is kibontotta a csomót, és levette róla a bikini felsőt.

Mire Caroline megfordult, a felsőrésze eltűnt a víz alatt a vámpírral.

- Kezdesz feldühíteni, Galahad!

Caroline combja közt lüktetett az izgatott vágy. Megnyalta az ajkát, és mindazokra a dolgokra gondolt, amelyeket Galahaddel tenni fog, ha elkapja.

Aztán arra, amiket a vámpír tehet vele, és a vágya tovább fokozódott.

Közvetlenül a háta mögött szólalt meg a suttogó hang.

- Szeretek játszani a lakomámmal. - Hosszú ujjak fonódtak Caroline csípőjére, hátrafelé húzták.

És a lány ismét Galahadhez tapadt, a háta a vámpír izmos mellkasához, akinek kemény farka Caroline oldalához préselődött. A vámpír kardforgatástól kérges keze felkúszott a lány csupasz kebleire, mindkét mellbimbót a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta. Caroline testét átjárta a gyönyör, amint azoknak az ujjaknak az érintésétől mellbimbói feszesen felálltak.

- Reggeli - dorombolta a vámpír.

Caroline pihegett, amint a gyönyör forró kis hullámai átjárták az idegeit.

- Nem vagy te kicsit bolond, Galahad?

- De igen. - A lány bikinialsójának megkötőjéért nyúlt. Meglazította, és kezdte eltávolítani a parányi textildarabkát, de ujjai közben az érzékeny húst is markolták. Caroline lélegzete elakadt a hirtelen jött gyönyörtől, amelyet a vámpír keze okozott, az pedig nevetett, és a hangja mély volt, és erotikus. - Most megkötözlek a tulajdon bikiniddel.

Caroline a vámpír vizes, izmos vállára ejtette a fejét. Hihetetlen izgalomban volt.

- Tényleg bolond vagy.

- Jaj, drágám, nem is tudod, mennyire. Még nem. - Az erős karok hirtelen elengedték Caroline-t. Szélsebesen fordult meg, de Galahad eltűnt. Megint.

- Incselkedő!

Caroline érezte, hogy a hüvelye szinte duzzad, úgy lüktet. Úgy látszik, nem csupán Galahad volt kissé bolond. Mintha *A cápa* erotikus változatában lettek volna. És immár nem arról volt szó, hogy legyőzze a nagy fehér vámpírt.

Caroline tényleg meg akarta markolni a vámpír szigonyát.

A medence oldala felé úszott. Ha ki tudja Galahadet csábítani a vízből, egyenlőbb pályán lesznek.

Már amennyire egyenlő lehet egy olyan fickóval, aki puszta kézzel össze tud préselni egy Cadillacet.

Amikor a medence széléhez ért, megfogta a hűvös gránitszegélyt, és ki akart mászni.

- Mit képzelsz? Hová mész? - Galahad visszahúzta csodás karjába, egyik keze birtokba vette a kemény mellbimbót, a másik a combok közé csúszott.

Egy hosszú, vastag ujj mélyen, lélegzetelállítón kúszott be Caroline hüvelyébe. Caroline levegő után kapkodott, feneke a sziklakemény hímvesszőnek feszült.

- Majd megmondom, hogy hívják az ilyen pasikat! Galahad nevetett, mélyen, csábítón.

- Az ilyen pasiknak sokféle elnevezésük van. Melyikre gondolsz?

Caroline vonaglott a kéjesen különleges póztól, ahogyan a vámpír a hüvelyét próbálgatta.

- Incselkedő!

- Nem, nem az vagyok. Az incselkedők sosem mennek végig az úton. - A lány csiklóját két ujjával izgatta, agyarait pedig végighúzta a vénáján. - Én igen.

- De mikor? - pihegte a lány.

- Most. - Megfordította a karjában a lányt, és kiemelte a vízből. És Caroline máris a hátán feküdt a medence végénél, combjai a vámpír vállán. Galahad még a vízben állt, és fejét a lány combja közé temette.

- Jaj, istenem! - Caroline félig lecsúszott a kőpadlóról, amint Galahad széttárta a szeméremajkait, és lakomázni kezdett - nyalt, szopott, csábítón körözve táncoltatta a nyelvét az érzékeny húson. Két keze ismét ott volt a lány keblén, simogatta a lágy húst, sodorgatta a mellbimbót. Lélegzetelállító sebességgel kergette Caroline-t az őrületbe, és a lány már vonaglott a kövön, minden újabb érintéstől és simogatástól azért esedezve, hogy hozza el végre az orgazmust.

De még nem volt elég.

Caroline áhította a vaskos fütyköst, vágyott mélyre hatoló, erőteljes döféseire, égett a vágytól, hogy magán érezze a vámpír testének súlyát, hogy a nagy test rátapadjon.

- Galahad! - A név kétségbeesett, esdeklő kiáltás volt.

A vámpír csupán egy mordulással válaszolt.

- Kérlek!

A vámpír felemelte a fejét, a szeme vörösen izzott a sötétben.

- Istennő, imádom hallani, ahogy kérsz. - A vigyorában agyarak villantak.

Caroline nyöszörgött, pihegett.

- Idióta!

- így kell beszélni egy olyan emberrel, aki oda rak, ahová ő akarja? - Izmai megfeszültek, ahogy csobbanva kiemelkedett a

vízből. A lány felnyögött az érzéstől, amikor a nedves test betakarta az övét. A vámpír farka kőkeményen nyomta a hasát.

- Igen! Most! - kiáltotta Caroline a vágytól felhevültén, és két lábával próbálta körbefonni a vámpír hátát.

- Ne olyan gyorsan. - Galahad átkarolta a lányt, lovagló ülésben magára ültette, nagy kezével széttárva a combjait, kissé megemelve őt, hogy behatolhasson nedves, duzzadt magjába.

- Óóóó! Galahad! - Caroline szeme már ettől nagyra kerekedett.

A vámpír a fülébe nevetett.

- Így?

- Jézusom! - A vámpír olyan hatalmas volt.

- Ezt igennek tekintem. - Egyik kezével megmarkolta Caroline fenekét, hogy a helyén maradjon, amikor hozzákezd igazából - kemény, mélyre hatoló lökésekkel, amelyek gyönyört fakasztottak a lány húsából. A vámpír a másik kezével Caroline hajába markolt, és hátrahúzta a fejét. A lány feljajdult a tehetetlen várakozástól.

Az agyarak izzó behatolása arra késztette, hogy az izgalom és az erotikus kín együttes hatására ismét felnyögjön. Ösztönösen próbált elhúzódni, de a vámpír nem hagyta. Caroline mozdulni sem tudott, természetfölöttien erős kezek fogták, amíg Galahad a magáévá tette.

Aztán a gyönyör egyre fokozódott, fehéren izzó lett, mindent elsöprő, és a menekülési vágy is elillant. Caroline szinte vakon kapaszkodott abba az izmos vállba, amint a hímvessző ki-be mozgott hüvelyében, a száj pedig a torkára tapadt forrón.

Az érzékek vihara egyre csak tartott, úgy tombolt a lány tudatában, hogy másnak már nem is maradt ott hely. Aztán úgy csapott le az orgazmus, mint a bársonykalapács, és Caroline felsikoltott.

- Galahad!

A hang egybeolvadt a vámpír csípőjének könyörtelen csattanásaival a lány csípőjén. Mintha Caroline orgazmusa

váltotta volna ki az övét, a vámpír az állati gyönyör fojtott hörgésével megmerevedett.

Caroline tehetetlenül, elveszetten hevert Galahad karjában, amint az egyre mélyebbre lövellte belé a magját, és táplálkozott.

8

Caroline Galahad karjában feküdt, amíg a szívverése normálisra nem lassult, és hallgatta a vízesés csobogását. Izmai még rángatóztak és reszkettek a vámpír tüzes szenvedélyétől, a torka égett. Gyengén kapaszkodott a vámpírba, és csukott szemhéja alatt lassan mozgott a szemgolyója.

- Cachamuri tojásaira! Galahad, megint megrontottál egy szüzet?

Caroline rémülten kapta fel a fejét a vámpír mellkasáról.

Egy jókora pikkelyes fej, legalább akkora, mint az ő egész teste, bámult rájuk mindössze ötméteres távolságból.

Caroline ijedt sikollyal próbált legurulni Galahadról - meneküljön-e, vagy próbálkozzon bűbájjal, maga sem tudta. De a vámpír nevetve ölelte.

- Csillapodj, Caroline. Ez csak Sorén. Nem bánt. - A sárkányhoz fordulva még hozzátette. - Látod, mit csinálsz, te nagyra nőtt gekkó - megijesztetted!

A sárkány viharosat sóhajtott, amint ott kapaszkodott a sziklán, és belesett a mágikus határvonalon túlról.

- Nem is bánom, hogy már nem szűz. Nekem úgyis túlságosan ideges. Na jó. Beengednél, lennél szíves? Fáraszt, hogy idekinn kell lógnom.

- Ha ragaszkodsz hozzá - mondta Galahad. - Csak ne rémítsd halálra a csajomat. Pajzs le.

Mielőtt Caroline feldolgozhatta volna, hogy Galahad azt mondta rá, „a csajom", a sárkány bedugta nagy fejét. Caroline tágra nyílt szemmel bámulta, ahogy a lény a nyíláson át manőverezi be hatalmas felsőtestét. A test további része nyilvánvalóan nem fért volna be.

- Állandóan szűz lány áldozatokat ígér - panaszolta visszhangzó basszus hangon a sárkány. - De mire megérkeznek, már nem szüzek. Igazán bosszantó.

- Ez az izé tényleg nőket *fal?* - sziszegte Galahadnek rémülten Caroline.

A sárkány elvigyorodott. Fogai hosszabbak voltak Galahad nagy kardjánál.

- Amikor csak lehet. - Bűbáj áradt izzó szeméből, amely végigmosta a testét, és bántóan vakított. Amikor elhalványult, magas, lélegzetelállítóan jóképű férfi állt a sárkány helyén. - De nem rágom meg őket. És szemlátomást nincs ellene kifogásuk.

- Nem - mondta erőtlenül Caroline. - Nem hinném.

A sárkányember a középkori udvaroncok öltözékét viselte, kék bársonyzekét, impozáns, ékköves gatyapőcöt, és harisnyanadrágja kiemelte hosszú, formás lábát. Arca is hosszú csontú volt, fenséges orral és érzéki szájjal, a feje pedig tökéletesen simára volt borotválva, csak a bőr alatt látszott enyhén kékes árnyék.

- Nagyon szép. - Tekintete forró és elismerő volt, ahogy Caroline-t mustrálta, mielőtt felvont szemöldökkel Galahadhez fordult. - Gondolom, nem osztozol.

- Nem. - Galahad figyelmeztető pillantást vetett a sárkányra, majd megmagyarázta Caroline-nak. - Ruhák, drágám. Ahogy Sorent ismerem, holmi zsákvászon kacat.

Sorén érzéki szájával csücsörített, és sürgősen farmert és pólót varázsolt mindkettejükre.

- Önző emlős. Tudod, mennyire imádok Majákat elcsábítani.

Galahad felállt, és száraz pillantást vetett a barátjára.

- Több lehetőséged volna, ha nem mész bele Morganával abba a kecskekalandba.

- Csodálkoznál. Mindenesetre te jobban mulattál, mint én, te álszent tojásbaszó.

Galahad vigyorgott.

- Nem mondtam, hogy nem volt mulatságos. - Caroline kérdő tekintetét látva a fejét rázta. - Hidd el, nem akarod tudni. Először is, ha elmondanám neked, Morganának meg kellene ölnie téged.

- Akkor hagyj boldog tudatlanságban.

- Okos kislány. - Galahad figyelme újra egzotikus vendégükre terelődött. - Ha már ügyes varázslatokról beszélünk, hajlandó lennél segíteni nekünk ebben a csúf kis vámpírügyben?

Leírta a helyzetet, időnként Caroline is kiegészítette, ha úgy érezte, Galahad kihagyott valamit. Sorén végighallgatta, de azután megrázta a fejét.

- Galahad, tudod, hogy nem avatkozhatom közvetlenül emlősügyletekbe.

Galahad sóhajtott.

- Tudom, de azt gondoltam, megér egy...

- Tudok azonban egy varázsigét, amely hasznos lehet. - A lovag csodálkozó pillantására vállat vont. - Sosem állhattam Geirolfot meg az élősködőit. Ezek a vámpírok sem jobbak.

- Finoman szólva. Mit kell tennünk?

- Neked semmit. - Sorén Caroline-ra emelte sugárzó tekintetét. - Te gyere ide. Ez bonyolult varázslat; közvetlenül neked kell átadnom.

A szívét némi félelem szorította össze, de Caroline odament. Közelről Sorén még lélegzetelállítóbb volt, Caroline nagyot nyelt, ahogy felnézett rá.

- Pontosan hogy akarod csinálni?

Sorén arcán gonosz kis mosoly villant, lehajolt, és megcsókolta a lányt.

Caroline-nak alig volt ideje megállapítani, hogy Sorén csókja nem olyan szédítően erotikus, mint Galahadé, amikor habzó áradatként zúdult át rajta a bűbáj, annyira, hogy hátratántorodott.

A féltékenység, amelyet érzett, amikor Sorén megcsókolta Caroline-t, igencsak meglepte Galahadet. És továbbnőtt, amikor a lány aléltan omlott a sárkány karjába. Galahad tudta, hogy Caroline reakciója a varázsigének tulajdonítható, amelyet Sorén

átadott neki, de a bensejében megbúvó Neander-völgyi felmordult. Csupán annyit tehetett, hogy nem rohant oda, és nem csinált gyíkpástétomot a barátjából.

Ami, tekintetbe véve Sorén valódi formáját, elárulta, valójában milyen ostoba is volt az a Neander-völgyi Galahad belsejében.

Morganára sosem volt ennyire féltékeny.

De mielőtt Galahad józan esze végleg elszállt volna, Sorén felemelte a fejét, és talpra állította Caroline-t. A lány kábultnak látszott, ez azonban csak olaj volt a tűzre. A sárkány fogát kivillantva a lányra mosolygott.

- Szerencsés emlős.

- Mi a fene volt ez? - robbant ki Galahad. Tudta, hogy hülyét csinál magából, de nem érdekelte.

Sorén megvonta széles vállát.

- Ez volt az egyetlen lehetőségem, hogy megcsókoljam a menyasszonyt.

- Te... - Galahad agya késve dolgozta csak fel, amit a barátja mondott. - Merlin nevére, miről beszélsz?

Szemlátomást élvezve Galahad reakcióját, a sárkány karba fonta a kezét.

- Ugye tudod, hogy Igazfüggni fogtok ezzel a lánnyal?

Galahad felhorkant.

- Túlságosan magasan repültél. Sorén. Oxigénhiányos lett az a hüllő agyad.

Caroline megborzongott, mintha próbálná lerázni, bármit tett is vele Sorén.

- Igazfüggni? Mi az az Igazfüggés?

- A házasság Mágusszerzet változata. - Rettenetesen leegyszerűsítve a dolgot, de egyelőre megteszi.

Caroline-nak leesett az álla. Még ez is jól állt neki.

- Nevetséges. Még huszonnégy órája sem ismerjük egymást!

- Igazfüggésnél ez nem számít. - A sárkány irizáló szeme huncutul nevetett. - Érzékelni fogjátok egymás emlékeit, érzéseit,

gondolatait. Jobban fogjátok ismerni egymást, mintha egy évszázada házasok volnátok.

- A tudatok összeolvadása - magyarázta Galahad, és dühösen nézett a barátjára. Undorította még a gondolat is, hogy Caroline ragyogó ártatlanságát bemocskolja az ő ezerhatszáz évének romlottsága. Elpusztítaná. A pokolba, néha úgy érezte, őt is elpusztítja. - És nincs az a hatalom, hogy megtegyük.

A sárkány nem vett tudomást Galahadról, Caroline szemébe nézett.

- Ő lesz a csatornád, Caroline. Megszabadítjátok egymást.

- Mondtam, hogy felejtsd el! - csattant fel Galahad. - Nem tudom, miféle látomásod volt, nem fog megtörténni.

A sárkány a maga dühítő módján nézett a vámpírra: bölcsen, mulatva rajta, tolerálva a nyomorult emlős hóbortosságát.

- Persze hogy nem. - Caroline-ra mosolygott. - Élvezet volt találkozni veled, édesem.

Azzal Sorén sarkon fordult, és elindult a szikla pereme felé, de Caroline utána szólt:

- Várj. Az az Igazfüggés. Mit láttál még?

A sárkány gonoszul vigyorgott.

- Ezt meg azt.

Mielőtt a lány még egyszer megállíthatta volna, sarkon fordult, és erőteljesen elrugaszkodott a peremről. Caroline-nak elakadt a lélegzete, amikor eltűnt, de egy pillanat múlva Sorén már sárkány alakban repült fel az ég felé, erős szárnyával csapkodva.

Caroline dühösen fordult Galahadhez.

- Muszáj volt ilyen hülyének lenned? Többet is kiszedtem volna belőle, ha nem rohanod le.

Galahad felhorkant.

- Senki nem szed ki Sorenból semmit, amit nem akar elmondani.

Caroline a peremhez ment, és úgy nézett felfelé, mintha fontolgatná, hogy a sárkány után repül.

- Mégis szeretném tőle megkérdezni, mikor csináljuk ezt az Igazfüggés-dolgot.

- Nem Igazfüggünk - csikorgatta a fogát Galahad. - Nem tudod, mivel jár, és hidd el nekem, nem is akarod megtudni.

- Nos, nekem úgy hangzott, mintha nemigen lenne más választásunk.

- Először is köztudomású, hogy a látomások sokszor tévesek. Másodszor, Sorén nem átall hazudni, amikor erre van szükség a játszmájához. Harmadszor, tudomásom szerint nem fogunk Igazfüggni még jó pár száz évig. Vagyis egyhamar nem kerül rá sor.

Caroline csúnyán nézett a vámpírra. Galahad még a mostani dühében is érzékelte, hogy a lány megbántódott.

- Nekem így is jó. Nem is ismerlek. - És felrohant a lépcsőn a hálószoba felé.

Galahad nézte, ahogy elszalad, és nagyon bosszús lett. De egészséges félelmet is érzett.

A sárkány igazat mondott volna?

Merlin kelyhére, reméli, hogy nem. Eléggé sok mindent megélt már, hogy tudja, valami jónak a kezdetén vannak, valami másnak, amit sosem tapasztalt a Maják elcsábításával töltött évszázadok alatt. Caroline-ban volt valami melegség, amit ritkán látott Mágusszerzet nőkben, valami becsületesség, és teljesen hiányzott belőle a számítás. No, és persze volt benne ártatlan érzékiség.

A Maják túlságosan gyakran barikádozták el magukat unalom, körültekintés vagy cinizmus mögé, úgy, hogy bármit tett is, nem ért el hozzájuk. Ám Caroline oly édesen nyílt volt, gátlástalan reakciói éppúgy felizgatták a vámpírt, mint a szép teste.

Több időt szeretett volna a lánnyal tölteni. Táplálni és óvni akarta a kettejük közt létrejött törékeny kapcsolatot, szerette volna látni, hogyan fejlődik. Csodálatos lesz.

De csak ha Caroline-t nem pusztítja el az Igazfüggés. Nos, a dolog meglehetősen világos volt. Galahad nem óhajt vele

semmiféle állandó kapcsolatot. Nyomta a dumát, hogy nem olyan, mint Dominic, mégis ugyanabból a fából faragták.

Most az a feladat, hogy megmaradjanak szigorúan a munkakapcsolatnál, amíg fel nem számolják Geirolf kis szektáját. Távolságot fog tartani, nem bújik a vámpír ágyába, és...

- Caroline - szólalt meg a háta mögött Galahad. A lány kihúzta magát, arcáról letörölte a sértődöttséget, és eltökélte, hogy végig ilyen könnyedén fog viselkedni.

- Mit tehetek...?

Galahad a karjába kapta, és mohón, emésztően csókolni kezdte. Caroline ösztönösen megmerevedett, de a vámpír nem engedte el.

Jaj, gondolta a lány, *nagyon macerás lesz vele.*

9

A következő három napban rájött, mennyire igaza volt. Nem derült ki, hogy lehet-e egyáltalán Galahadnek „nemet" mondani, a vámpír lehetetlenné tette, hogy kiejtse a száján ezt a szót.

Sok száz éve alatt megtanulta, miket lehet tenni egy női testtel, és Caroline úgy megvilágosodott, mint az Eiffel-torony szilveszter éjjelén. A vámpír olyan komisz varázslatokat művelt a szájával meg a nyelvével meg a nagy, kemény kezével, amelyek mellett Caroline minden trükkje elbújhatott. Galahad bársonyos fenyegetéseket suttogott, amelyektől a lányból kiszaladt az erő, aztán egytől egyig meg is valósította őket - arra kényszerítette Caroline-t, hogy kétrét görnyedjen, hogy teljesen kitárulkozzon, vagy a legközelebbi falhoz szorította. Mindezt azért, hogy vaskos fütykösét lassan belefúrhassa a lány feszes húsába, agyarait a torkába mélyeszthesse. És magáévá tegye újra meg újra.

Azok az átkozott vámpírok nem segítettek. Caroline amolyan mágikus riasztórendszert hagyott a komplexumban, amely egyedül őt értesítette volna, ha működésbe lép. Csakhogy nem érkezett riasztás, a vámpírok nem mentek vissza. A lány rendszeresen ellenőrizte, de a helyet csupán önnön kísértetei lakták.

Galahad otthona viszont a vámpírral volt tele.

Caroline tudta, hogy a vámpír akar valamit. Az egész amolyan állati udvarlásnak tetszett, mintha Galahad újra meg újra azt fejezné ki, hogy igényt tart rá.

Birtokba veszi.

De hát korábban azt állította, csak úgy kell neki, hogy az nem enged teret semmiféle romantikus illúziónak. Akkor miféle pokoli játékot űz vele? És mit tehetne ellene ő?

Mert Galahad kétségtelenül kezdte meghódítani Caroline-t - és nem csak az imponáló szexszel. Bármenynyire tüzes volt is, csak azzal nem bontotta volna le a lány mentális határait.

Nem, amit Caroline a legjobban szeretett, az a lustán múló idő volt közvetlenül azután, hogy Galahad a magáévá tette, és közvetlenül azelőtt, hogy felkelt a nap, amikor együtt hevertek az ágyban, és nézték a játszadozó sárkányokat. Ilyenkor mesélt Galahad a helyekről, ahol járt, a korokról, amelyekben élt, a döbbenetes dolgokról, amelyeknek tanúja volt. Caroline nem tudott betelni a legenda mögött megbújó valósággal. Kisvártatva már nem is emlékezett rá, miért is kellene távolságot tartania.

A negyedik napon alkonyatkor is a szokásos menetrendet követték. Caroline az ágyon ülve éppen egy jókora reggeli marhasültet fogyasztott Galahad éber szeme előtt - a vámpír azt mondta, a lánynak szüksége van fehérjére -, miközben Galahad az esti kardgyakorlatait végezte.

Caroline falta a bűnösen puha vesepecsenye-szeletet, és nézte, hogyan vív Galahad a láthatatlan ellenfelekkel, a kardja villog, nagy, meztelen teste egy táncos kecsességével mozgott.

Riasztójának mentális vijjogásától Caroline kezében megállt a villa, és úgy zuhant rá a látomás, mint valami üllő.

Négyen tartottak egy meztelen lányt az oltárra terítve. Fölöttük egy szőke nő állt, az egyik kezében kígyó alakú késsel, a másikban a Grállal. A szőke arcát barbár várakozás torzította el, összhangban a követői szemében izzó fekete mohósággal. Caroline érezte, mennyire várják a kiontott vért. Megdermedt, a

torkából sikoly akart volna kitörni, de mozdulni sem tudott, amint a mérgező képek elárasztották az elméjét.

Aztán vége lett, a látomás szorítása szétpattant. Caroline olyan gyorsan ugrott ki az ágyból, hogy elesett.

- Galahad! - Gyomorforgató iszonyat kerítette hatalmába, amint feltápászkodott, de most nem volt idő érzelmekre. - Visszajöttek!

A vámpír megállt, leengedte a kardját.

- A szektások?

- Igen. Elkaptak egy lányt. Most készülnek feláldozni azon az átkozott oltáron.

Galahad szép arca elkomorodott.

- Páncélt fel, és nyiss kaput. Lássuk, mi folyik ott. Egy mozdulattal a testükre varázsolta a páncéljukat.

Aztán Caroline óvatosan csak akkorka kaput nyitott, hogy belássanak az áldozati szobába.

Ahogy a vízióban látta. Négy szektás tartotta a lányt az oltáron, amint a szőke papnő felemelte a kést. Galahad halkan káromkodott.

- Nem tetszik ez nekem, de nem úgy fest, mintha lenne időnk biztosra menni.

- Nincs szükségem sok időre - emlékeztette Carol-line. - Sorén átadta nekem azt a varázsigét, emlékszel? Akadályozd meg, hogy megöljék a lányt, a többit elvégzem. Legfeljebb egy perc, amíg elmondom az igézést.

- Innen is menni fog?

Caroline habozott, le nem vette a szemét a küzdeni próbáló lányról.

- Nem hinném, hogy a kapu megbirkózna az energiaáramlással.

- Gondoltam. - Galahad kihúzta a kardját, ugrani készült. - Hatvan másodperced van, Caroline. Ha nem sikerül, mind ránk fognak támadni.

Caroline mély lélegzetet vett, és teljes méretűvé tágította a kaput.

A lány felsikoltott és megvonaglott fogva tartói kezében, ahogy a szőke papnő végighúzta a mellkasán a kést úgy, hogy alig serkent ki a vére.

- Menj - mordult fel Galahad.

Caroline nagy, kétségbeesett lélegzetet vett, és átrontott a kapun. Ugrás közben is érzékelte, hogy Galahad a nyomában van.

Szélsebesen futva érkezett a Valóságos Földre, a sar- kában Galahad harci kiáltása harsant. A vámpírok feléjük kapkodtak. Caroline kizárólag a Grálra koncentrált, és kántálni kezdte Sorén varázsigéjének első szavait.

Fekete diadal ült ki a papnő arcára. i

- Igen!

A szőke vicsorgott, félredobta a kést, tűzgolyót varázsolt elő.

A francba! A szektások várták őket. Caroline-nak abba kellett hagynia a varázsigét, hogy pajzsot bűvöljön elő.

De amikor a papnő tűzlabdája lepattant a láthatatlan akadályról, valami mágikusan nagy csapást mért hátulról Caroline fejére, és fájdalom hasított a koponyájába.

Galahad felüvöltött.

Caroline megpördült, hogy védekezzen, de Galahad már nekiesett a három páncélos vámpírnak, akik a lányt hátba támadták. Caroline tűzgolyót indított volna a legközelebbi felé, de újabb hatalmas ütés érte a fejét. Forgott körülötte a világ, ahogy repült.

A foga is összekoccant, amikor földet ért. Ahogy megpróbált felállni, látta, hogy egyre szorosabbra zárul körülötte a vámpírok gyűrűje. A kezük bűbájtól parázslott és füstölt. Caroline kétségbeesetten fordult a Grál felé. Ha el tudná találni...

De amikor megpillantotta az arany csillogását a papnő kezében, a szektások tüzet nyitottak.

Galahad látta, hogy Caroline eltűnik a robbanások között, és teli torokból ordította, hogy „Nem!" A vámpírharcosok körülfogták, nem tehetett semmit, hogy megmentse. Lángoló marokkal szorította össze mellkasát a félelem. Kardjának egyeden

lendítésével lecsapta a hozzá legközelebb álló gazfickó fejét, és Caroline felé lendült. Érezve, hogy még valami közeledik, védekezőn emelte fel a kardját. Dühétől még erősebb lett, félreütötte a vámpír kardját, aztán olyan mélyre döfte a magáét a szörnyeteg mellébe, hogy annak egész teste a levegőbe emelkedett. Kiszabadítva a kardját, lebukott, hogy elkerülje egy másik vámpír erőteljes csapását.

Csakhogy átkozottul sokan voltak, Galahad tudta. Legalább harminc páncélos vámpír-harcos zsilipéit be a nyomukban, mihelyt Caroline belépett. Még Galahad sem volt elég jó, hogy mindet leterítse.

Alaposan lépre csalták őket.

Valaki a lábát akarta elkapni. Galahad félreugrott, de egy másik harcos akkorát csapott a csípőjére, hogy elterült a földön. Megpróbált odébb gurulni, izgett-mozgott, rúgott, de ketten rávetették magukat.

- Nesze neked, seggfej, véged! - gúnyolódott valaki.

- Kitépem a szívetek, kurafi szörnyszülöttek! - harsogta Galahad, de még többen vetették rá magukat, kiszorították a tüdejéből a levegőt. Brutális ujjak kapaszkodtak a kardjába, mások a bal csuklóját ragadták meg. Érezte, hogy lehúzzák a sisakját, de semmit sem tehetett. Az acélperem kegyetlenül végigkarmolta az arcát. Kibuggyant a forró vére. Sikerült lélegzetet vennie. A levegőnek állott vér- és hullaszaga volt.

Egy női kéz nyúlt felé, és eltakarta az arcát. Mielőtt a tenyerébe mélyeszthette volna az agyarát, a nőstény tűzgolyót röpített a fejébe. Láng futott végig az idegein, és a világ eltűnt.

Galahad meztelenül, a levegőben lógva tért magához. Caroline káromkodott, egyfolytában, rondán. Galahaden egy pillanatig öröm futott át, amiért a lány még élt.

Aztán kinyitotta a szemét, és elakadt a lélegzete.

Az oltáron Caroline feküdt a lány helyén. Megfosztották a páncéljától - és szemlátomást a hatalmától is, mert az egyik rohadék a mellét fogdosta, és Caroline nem sütötte meg.

De nagyon is akarta volna. Ez érezhető volt a hangjából sütő dühből és undorból.

- Vedd le rólam a mocskos kezed!

- Jaj, nem hinném, hogy megteszi. - A szőke nő gúnyosan nézett le Caroline-ra, a többi vámpír nevetett. A szőke egyik kezében Geirolf Grálja volt, a másikban tőr. - Szép csöcsöd van, boszorkány. - A kezében lóbálta a tőrt. - Legalábbis egyelőre.

Galahad dühösen küzdött az őt lenyűgöző bűbáj ellen, de képtelen volt mozdulni. Tudta, csak azért hagyták életben, hogy elfoglalja Caroline helyét az oltáron, ha vele már végeztek.

Az eredeti áldozat összekötözve, kipeckelt szájjal hevert a földön az egyik falnál. Őt nyilván meghagyták desszertnek.

A papnő Caroline fölé hajolt a tőrrel, obszcén fenyegetéseket búgva úgy, ahogyan más nő gyönyört ígér a kedvesének.

Galahad kétségbeesett, keserű pillantása a Grálra esett. Olyan közel jártak hozzá. Ha Caroline képes lett volna befejezni Sorén varázsigéjét. A pokolba, ha ő is tudna varázsolni...

Ő lesz a csatornád!

Galahad feszegette a láthatatlan kötelékeit, mert eszébe jutott Sorén jóslata, hogy Caroline-nal Igazfüggésbe lépnek. *Ez az!* Szívét átjárta a remény.

A szektások tudták, hogy a Mágusok nem képesek varázsolni, így aztán, logikusan, Galahadre nem bocsátottak bűbáj-megsemmisítő rontást. Ha Igazfüggésre lép

Caroline-nal, a lány képes lesz az ő közvetítésével varázsolni.

Összejöhet. Sorén arra utalt, hogy sikerülni fog.

De... kilelte a hideg, ha arra gondolt, mit tehet az elméje Caroline-nal. Éppoly tökéletesen megsemmisítheti, mint annak a némbernek a pengéje.

No de volt-e más választása? Ha bármilyen lehetőség adódott, élnie kellett vele. Egyszerűen meg kell védenie valahogy Caroline-t.

Feltéve, ha egyáltalán létre tudják hozni a *függést.* Könnyebb lenne, ha Galahad változtatta volna a lányt Majává, de mivel nem így történt, másként kell őt elérnie.

Galahad becsukta a szemét, és magába fordulva kereste, hagyott-e benne nyomot Caroline.

- Hrrr! Szuka! - sikoltotta Caroline.

Galahad összerándult. *Fogy az idő...*

Ne gondolj rá.

Caroline. Caroline megfeszülő teste az ő teste alatt, a szeme elhomályosul a közelgő orgazmustól. Az illata, tiszta nőiessége, szájának íze, az öle. Gonoszkodó humora. Sápadt arcának rémült hősiessége, ahogy készül átugrani a kapun.

Caroline.

Ott volt - finom, kísérteties jelenlét a tudatában. Törékeny kötés, amely akkor jött létre, amikor szeretkeztek.

Talán ennyi elegendő lesz.

Galahad erősen koncentrálva kibocsátotta tudatát, kétségbeesetten nyúlt a lány után. Nekiütközött valamiféle ellenállásnak - a Caroline-t a varázserejétől megfosztó bűbájnak -, de áthatolt rajta.

Kapcsolat.

Amikor kinyitotta a szemét, agyaras pofák gyűrűje nézett le rá, a szemükben buja kéjvágy. Émelygő rémület fogta el Galahadet, egy nő tehetetlen esendőségével keveredve. Érezte a vágások okozta fájdalmat Caroline érzékeny keblén. *Meg fognak ölni,* gondolta Caroline kétségbeesve, csüggedten. *Halálra kínoznak, és megölnek...*

Galahad elküldte gondolatait a lányt lenyűgöző, kavargó rémületébe. *Caroline!*

Galahad! Hogy tudtál...? Mit csinálsz?

Igazfüggésbe kell lépnünk, Caroline. Ha létrejön, rajtam keresztül elküldheted a varázsigét.

Nem vagyok rá képes! Elvették a varázstudományomat. Galahad meg fognak ölni!

Bár maga is félt, Galahad higgadt tekintélyt sugárzott a lányba. *Nem, nem, figyelj A varázstudományodat senki sem veheti el, csak elfojtó bűbájt bocsátottak rád. De engem nem köt ilyen. Ha Igazfüggünk...*

Rajtad át küldhetem az igét! Jaj istenem. Meg kell tennünk! Caroline lélegzete elakadt, mert a tőr ismét a húsához ért. A seb nem volt mély, de a szúrás komisz és ijesztő volt. *Jézusom, Galahad!*

Nyújtsd ki a lelked felém, Caroline!

A kapcsolat szinte hallható kattanással ugrott a helyére. Galahad tudatának az érintése olyan volt, mint a Niagara-vízesés peremén állni - nagy, lüktető mentális jelenlét, ősrégi és mélységesen idegen. *Jöjj ide hozzám,* suttogta Galahad Caroline gondolataiban. *Magában az Igazfüggés nem elegendő. Benne kell lenned a tudatomban, hogy a varázslat működjön.*

A szektásoktól való félelme ellenére Caroline a még szörnyűbb rettegés pillanatát élte át. Galahad tudatának a súlya darabokra tépheti. Semmiképpen nem élheti túl.

Éles fájdalom hasított a bordáiba, és Caroline összerándult fogva tartói kemény kezei közt.

- Kezdek éhes lenni, Marilyn - mondta az egyik szektás Caroline feje fölött. - Ne játszadozz már azzal a tőrrel, hanem döfd bele. Táplálkozunk, amíg meghal.

- Türelem, Roger - dorombolta a papnő. - Ez a legjobb része.

És amint vele végeztek, Galahad lesz a következő. Caroline tudta, hogy ő az egyeden esély mindkettőjük számára. Az iszonyat mentális kiáltásával belevetette magát az Igazfüggésbe és Galahad tudatába.

Képek bombázták olyan sebesen, hogy nem tudta feldolgozni őket - arcok, amelyeket nem ismert fel, és úgy suhantak el, akár falevelek a hurrikánban; egy penge, amint mélyen behatol egy férfi nyakába; egy körülötte lángoló kastély; felcsapó, lobogó lángok, miközben a hőség perzseli a bőrét; egy női nyak a szája alatt, amint a hús megadja magát agyarainak; valakinek a hüvelye a hímvesszőjére simul; Morgana buja utasításokat adó hangja; a saját nevetése...

Fuldokolva, vakon, Caroline felsikoltott.

- Halljátok a gyáva kis ribancot? - nevetett Marilyn. - Még el sem kezdtem. Maja. Várj csak.

De Caroline tudta, hogy egy pillanat múlva úgysem fog számítani. Galahad elpusztítja.

Caroline! Galahad hangja a tudatában szólt. A lány érezte, hogy Galahad azért küzd, hogy megóvja, hogy blokkolja az emlékeket, hogy elrekessze őt a tudatába zúduló sötét képektől. Gyengéden, megnyugtatón, erősen ölelte át a vámpír tudata. *Mindez részlet csupán. Nem számít. Érints meg.*

A csend burka fogta körül őket, akár a hurrikán szeme. Kettesben voltak. Még a szektások is eltűntek.

Galahad egyszeriben nem holmi ősi ragadozónak látszott, hanem embernek. Embernek, aki küszködik hálátlan, pokoli munkájával, aki harc közben is csügged. Embernek, akit Caroline ölelt, és érintett, és szeretett. Olyan esendő és magányos embernek, mint ő maga.

Ó, mondta egy hangocska Caroline tudatában. *Ez vagy te.*

Igen.

Caroline kinyitotta Galahad szemét, és a termen át az oltárra pillantott, ahol a vámpírok mozdulni sem engedték a testét. Benne volt Galahadben. A gát, amely elzárta tőle varázstudományát, leomlott.

- *Isc aff argia t'ri ke per* - mondta Galahad mély hangján. A vámpírok döbbenten néztek körül.

Marilyn jött rá először, mi történik.

- Vazze! - Felemelte a tőrt, hogy döfjön.

De miközben szúrt, Caroline és Galahad együtt harsogta:

-*Ka avilTA!*

Lángolva, fortyogva robbant ki belőlük a bűbáj, kiütötte a tőrt a papnő kezéből. Marilyn felsikoltott, amikor az ige elérte Geirolf Grálját. Megpróbálta eldobni a kelyhet, de elkésett. A Grál feketén fellángolt, és felrobbant, mindent elsöprő mágikus lökéshullámot keltve.

A mágikus robbanás először Marilynt és vámpír asszisztenseit érte, nyomban el is párologtak tőle.

A jelenetet szemlélő vámpír-harcosok felüvöltöttek, és menekülni akartak, csakhogy, amint a lökéshullám elérte őket, eltűntek ők is. És áradt tovább. Caroline visszafojtotta a lélegzetét, amint a hullám átcsapott Galahaden, és egyenesen a komplexum falának csapódott.

A Galahadet lenyűgöző bűbáj megtört. A férfi elégedett nyögéssel ért földet.

Caroline kinyitotta a szemét, és felnézett a plafonra, aztán óvatosan felemelte a fejét.

Galahad jött felé meztelenül. Caroline legördült az oltárról, és a megkönnyebbülés örömteli sikolyával vetette magát Galahad karjába.

De amikor a férfi lehajtotta a fejét, hogy megcsókolja, halk nyöszörgést hallottak. Megdermedtek, és óvakodva néztek körül.

- Mi a fene volt ez? - morogta Galahad.

A lány, akit megmenteni jöttek, ott feküdt a földön, és őket bámulta, a szeme tágra nyílt Caroline trükkjétől.

- Hoppá - mormolta Caroline. - Elfelejtettem. - Kelletlenül szétrebbentek, és odamentek a lányhoz, hogy kiszabadítsák.

10

Caroline a hátán feküdt Galahad ágyában. A fenségesen meztelen férfi az egyik könyökére támaszkodva egy szem epret forgatott meg a tejszínhabban.

- Tudod, azt hiszem, megkedveltem ezt az Igazfüg- gést. Nyisd ki.

Caroline lustán engedelmeskedett. Galahad a szájába tette a gyümölcsöt. A lány becsukta a száját, és gyengéden szopogatta a bogyót, tudva, hogy a látvány - meg a mentális kép, hogy mit szopogatna szívesebben - megőrjíti a férfit.

- Átejtettél, vagy valóban teljesítetted a küldetésed? - kérdezte az ágy lábánál állva Morgana.

Caroline felsikoltott, és felült. Csak késve varázsolt farmert és pólót mindkettőjükre.

- Nem szoktál kopogni?

- Nem. - A boszorkány kissé hátradőlt tűsarkú szandáljában, hűvösen és elegánsan a fehér kosztümben, amely pompás ellentéte volt szénfekete hajának. - Ügyes kis varázslat. Máskor bűvölj ide inkább riasztókat, akkor nem tudom ezt megtenni.

Bestia, gondolta Caroline.

Ezzel nagyjából megmondtál mindent, gondolta közös csatornájukon keresztül Galahad. Hangosan még hozzátette.

- Miért tolakodtál be hozzánk, Morgana?

- Szükségetek van még segítségre a kis fészketeknél? Caroline elégedetlenül húzta maga alá a lábát, hogy felüljön.

- Nem, elintéztük. A túlélő áldozatot visszavittük a családjához, a rendőrség pedig azt hiszi, hogy az őt elrabló szekta tűzvészben pusztult el.

Kiderült, hogy a sátánistáknak volt egy házuk a komplexum fölött. Caroline égett romhalmazzá változtatta, odabűvölt néhány csontot is, mintegy magyarázatképpen.

Maga az áldozat semmire sem emlékezett, hála Caroline-nak, aki megváltoztatta az emlékeit.

- Gratulálok - mondta türelmetlenül Morgana. - Hol a kelyhem?

Hoppá.

- Hát... elpusztítottuk.

- *Micsoda?*

A magyarázat után a Maják Úrnőjének arcára kiülő töprengő gyönyörűségtől Galahad kissé kényelmetlenül érezte magát.

- Ez tehát megmagyarázza. - Látva Galahad kérdő tekintetét, folytatta: - Emlékszel arra a vámpírfészekre Peruban, amelyikről beszéltem? Egyáltalán nem ment jól, amikor a mágia hulláma söpört végig a csatatéren. Becslésem szerint az ellenségnek legalább az egyharmada eltűnt. Elpárolgott. Ugyanez történt az Arthur és Lancelot ellen harcolókkal.

Caroline-nak leesett az álla.

- Az egyharmaduk? - Az arcán gonosz mosoly villant, ahogy végiggondolta, mit jelent ez. - És három kehely volt. A varázsigém nyilván eltüntette mindazokat a vámpírokat, akik abból a kehelyből ittak, úgy változtak át.

- Nyilván. Még megvan az a varázsigéd, gondolom.

- Persze. - Caroline megborzongott, amikor eszébe jutott, hogyan adta át neki az igét Sorén. - Én... leírom neked. - Gyorsan elővarázsolt egy cédulát a varázsigével, és átnyújtotta. Hogy a sárkány miért nem ezt tette az 6 esetében, már más kérdés.

Morgana örömteli mosollyal vette át.

- Most már csak a másik két kelyhet kell megtalálnunk. Elpusztítani őket sokkal könnyebb lesz, mint egyenként leöldösni a szektásokat.

- Ne igyál előre a medve bőrére, Morgana - figyelmeztette Galahad. - Harc nélkül nem fogják odaadni a kelyheket.

A boszorkány csúnyán rávigyorgott.

- Kár. - Megfordult, és a varázsigét olvasgatva, szórakozottan elindult a szoba közepén megjelent kapu felé. Mielőtt kilépett volna rajta, visszanézett Caroline-ra, több mint elégedetten. - Tudtam, hogy szükségünk van rád.

Amikor a boszorkány távozott, Caroline hitetlenkedve nézett Galahadre.

- Egy évtizedet töltöttél *vele?* - Aztán, olvasva Galahad tudatában annak a nagyon is eleven emlékét, hogy mit talált olyan vonzónak, felkapott egy párnát, és ütni kezdte vele a férfit. - Te kutya!

- Ez sértő. - Galahad kikapta a lány kezéből a párnát. - Tudnod kell, hogy inkább farkas vagyok, semmint kutya.

- Majd meglátjuk, amikor pitizni fogsz.

De mielőtt hozzáláthatott volna bosszújához, mély, dörgő hang töltötte be a szobát.

- Mielőtt elkezditek a nászszertartást...úgy látom, bevált a varázsige.

- Igen, Sorén, köszönjük - mondta Galahad, miközben lecsapott Caroline-ra, és a hátára döntötte.

- Igen, kösz. Galahad, hagyd abba!

Ahogy hemperegtek és cibálták egymást, mint a kiskutyák, a szikla oldalába kapaszkodó sárkány megcsóválta ormótlan fejét.

- Emlősök. - Amint megpillantotta a sziklán fölötte álló, csábító alakot. Sorén mászni kezdett felfelé, a nőhöz. - De nem rossz ötlet. Hé, te, gyere ide.

Caroline vonaglott, amint Galahad a két csuklóját a markába fogta, és leszorította a feje fölött az ágyra.

- És most - dorombolta Galahad - megszabadulsz ettől az ingtől, vagy egyem le rólad?

Caroline haragot mímelt, de eltüntette a ruhadarabot. Galahad a ragadozó érdeklődésével nézte a lány kemény mellbimbóját.

- Így már jobb.

Caroline nyelt egyet, és megnyalta az ajkát, amikor Galahad lehajtotta a fejét. Amikor a férfi forró nyelve először ért az érzékeny domborulathoz, a lány megvo-naglott. Az Igazfüggés segítségével észlelte annak a visszhangját, hogy hogyan érzékeli őt Galahad: enyhén sós, kívánatosan nőies, páratlanul Caroline.

Mindezt Galahad imádta.

Így hát élvezkedett, szopott, nyalt, birizgált. Lassan, élvezve az Igazfüggésen át a lány érzéseit. *Nem csodálom, hogy szereted ezt.*

Caroline egyetértően felnyögött, a férfinak feszült, aztán levegőért kapkodott, amint megérezte magán Galahad kemény, izmos súlyát, az pedig élvezte a lány karcsú, bársonyos lágyságát.

- Engedj el. Meg akarlak érinteni.

- Nem hinném. - Galahad még erősebben szorította a lány két csuklóját. - Én éppen így szeretem.

- Mmmmm. - Tényleg finom volt. - De nem versz át. Félsz, hogy nem bírod tovább. - Szándékosan lassan és kígyózva mozgatta a hasát a férfi álló hímvesszője alatt, és Galahad felnyögött.

Szóval így akarsz játszani, mondta a köteléken keresztül Galahad. *Majd meglátjuk, ki bírja tovább. Hoppá. Taktikai hiba.*

Már késő. Galahad a lányról a hátára fordult. A fütyköse ismét állt, vidáman meredt az álla felé. *Kihívlak egy hatvankilencesre. Aki előbb elmegy... Nem nevezhető kifejezetten vesztesnek.*

Én is ezt gondoltam.

Tudom. Galahad a feje fölé nyújtotta két karját, és a hátán fekve nyújtózkodott. Caroline szájában összefutott a nyál a lepedőn heverő nagy test láttán.

- Mire vársz? Szállj fel. - Galahad azt hitte, hogy másfél évezredes, őrületes tapasztalatával tökéletesen le tudja győzni Caroline-t.

Caroline sértett büszkeséggel pillantott a férfira.

- Rögtön, Sir Agyaras. - Caroline átvetette a lábát a férfi mellkasán úgy, hogy a hátsója fordult annak az arca felé, és szemügyre vette a szerszámát.

Galahad egyszerűen megragadta Caroline csípőjét, és olyan lélegzetelállító erővel rántotta a szájához, hogy a lány feljajdult. De az első, erőteljes nyalintástól már a lélegzete is elállt.

Caroline érezte Galahad önelégültségét. *Mire vársz? Láss munkához*

Egy pillanat. Caroline méregette a fütykös hosszát, és nagyot nyelt. *Próbálom eltervezni a támadásomat.*

Ha!

Hé, neked csak nyalakodnod kell. De nekem el kell nyelnem ezt a telefonpóznát.

Galahad annyira értékelte a leírást, hogy nyelvének hosszú és heves mozdulatával jutalmazta a lányt. *Nézd, ha sok neked örömmel kikötlek, és keresek másik helyet, ahová dughatom.*

Perverz

Nem én! ízlelgette, szopogatta a finom húst. *Csak egy szolid angoltanárnő vagy.*

Már nem. Hogy bizonyítsa, Caroline fél kézzel megragadta a vastag dákot, felfelé fordította, és bekapta a végét. Körülfogta az ajkával, és szopni kezdte. Galahadnek tetszett a dolog.

Caroline-nak is. Annyira élvezte a nedves forróság meghökkentő érzését, hogy abbahagyta a szopást, csupán a szájában tartotta a hímvesszőt. Ez is jó volt.

Galahad az egyik hosszú ujját bedugta Caroline hüvelyébe, és szájával a csiklójára tapadt. Ahogy szopni kezdte, a lány gerincén édes tűzvihar futott végig. A dákó megrándult a lány szájában, saját kéje édes visszhangjaként.

Tudod, gondolta a heves érzés elmúltával Galahad, *azt hiszem, én győzök. Hová is tettem azt a kötelet?*

Nem említenék kötelet olyasvalakinek, aki úgy oda tud láncolni ehhez az ágyhoz, hogy az agyarad is kihullik. Caroline eltökélten szopni kezdte újra a bársonyos bunkót, és próbált nem tudomást venni az Igazfüggésen keresztül érkező kéjes érzésekről.

A férfi nyalt. A lány még egy hüvelyknyit beljebb nyomta a szájába a furulyát. A férfi körülnyalta a lány csiklóját. A lány a szabad kezébe vette gyengéden a férfi golyóit, miközben a feje fel-le járt.

Egy második ujj is becsusszant a kéjbarlangba. Az ujjak lassan mozogtak. A lány szívta az édesgyökér végét, miközben cirógatta a szárát.

És mindkettőjük minden egyes simogatása kéjes hullámokkal borította el mindkettőjüket, megkétszerezve, megháromszorozva a gyönyört.

Az orgazmus a semmiből tört fel, olyan tüzesen és észvesztőn, hogy a férfi ordítása egybeolvadt a lány döbbent sikolyával.

Amikor a hullám véget ért, a lány csak kábultan hevert a férfin, homályosan emlékezve az ízére. *Ó. Ó.* .

A lány hátrafordította a fejét, és visszavigyorgott a férfira. *No csak! Sir Galahad, az ismert világegyetem legnagyobb szoknyapecére tényleg azt mondta: „Ó"?*

A férfi kissé elpirult. *Az te voltál*

Nem igaz! Hazudós vámpír! A lány legördült a férfiról, felkapott egy párnát. Mielőtt a férfihoz vághatta volna, az elkapta, és maga alá gyűrte őt.

Vigyorogva ült a lányon.

- Szó sincs róla. Te vesztettél. Kérem a nyereményemet.

- Hé, te élveztél előbb! Attól mentem el én!

- Nem hinném. - Lehajolt, és megcsókolta a lányt, lassan, alaposan. A lány sóhajtásszerű kis nyögéssel nyílt meg neki.

Amikor a csók véget ért, a lány a férfi nyakára fonta a karját.

- Te mentél el először.

- Én nem. - Szétnyitotta a lány lábait.

- De igen.

- Tulajdonképpen az egész nagyon is vitás, mert *én* vagyok a nagy, erős vámpír, és úgy megkupakollak, hogy a füled is kettéáll.

- Én pedig a boszorkány vagyok, és azt mondom... - A férfi mélyre nyomta a lőcsöt. - Ó.

Galahad vigyorogva mozgatta a csípőjét. - A kedvedben akarok járni.

- Óóóó. Nem sokáig tart, amíg újra harcképes leszel, mi?

- Nem. - Újabb lélegzetelállító döfés.

A kettős gyönyörtől a lány teste megfeszült. Mohó vágy kerítette hatalmába, oly hirtelen és forrón, hogy már nem volt kedve a gúnyolódáshoz. Lábát a férfi feneke köré fonta, megragadta a vállát, körmeit a húsába mélyesztette.

Tüzesen megdolgozták egymást, minden egyes lökéstől fokozódott a szinte már elviselhetetlen gyönyör. Felgerjedve, nekivadultan, még egy és még egy... Robbanás.

Forró, édes hullámok borították el őket, égetőn és kéjesen, aztán kimerülten, izzadtan hevertek ott.

Hosszú percekbe telt, amíg Caroline képes lett megszólalni.

- A mindenit! Mindig ilyen lesz?

- Remélem, nem. Éhen halnék. - Annyira magáévá akarta tenni a lányt, hogy annyi időre sem óhajtott megállni, ameddig táplálkozhatott volna.

Caroline nevetett.

- Romantikus vagy. *Szeretlek.*

A semmiből jövő gondolattól a lány összerezzent. Aztán még egyszer, amikor megértette, hogy a férfi komolyan gondolja.

Mi több, ő is szerette ezt a férfit. Caroline érezte az erre a gondolatra a férfiból áradó elégedettséget.

De hát ez nem lehetséges, tiltakozott a lány. *Nem ismerjük egymást csak... az Igazfüggés.*

Galahad legördült a lányról, és a keblére vonta. *Mindenképpen beléd szerettem volna.* Füstös-kék szeme komiszul csillogott.

- Szeretnivaló vagy.

- De csak középiskolai tanárnő vagyok, te pedig *te* vagy. Én... - Elhallgatott, mert rájött, hogy ebben már ő sem hisz. Ha közönséges lány lenne...

- Nem élted volna túl az Igazfüggést velem. El sem jöttél volna értem, kezdjük ott. Elbújtál volna a házikódban, és azt mímelted volna, hogy nem láttál semmit. - Elkomorodott. - Azok a mocskos vámpírok pedig végeztek volna Arthurral, Morganával és Lancelottal.

- Ó - mondta erőtlenül Caroline. Aztán hangosab-ban. - Szeretlek, Galahad.

- Szeretlek, Caroline. - Közelebb húzódott a lányhoz, nagyon komolyan nézett a szemébe. - Légy a feleségem.

- Igen. Ó, igen. - És mohón megcsókolta a férfit.

Egyikük sem látta, amint Sorén elrepült a láthatatlan védőfal előtt. A fejét hátrafordítva Morganára vigyorgott, aki a nyakán lovagolt.

- Jó munkát végzek.

- Jó munkát *végzünk.* - Átpillantott a láthatatlan határvonalon a szenvedélyben összefonódó párra, aztán gonoszkásan a sárkányra mosolygott. - Volna kedved még egy kis munkához?

A sárkány szeme felizzott.

- Ó, igen. De most *te* válts alakot. Morgana sóhajtott.

- Jól van. Pedig olyan csinos férfi vagy. - Lebucskázott a sárkány nyakáról, átváltozott, csapdosott nagy szárnyaival.

Sorén megcsodálta a nőstény csillogó, fekete pikkelyeit.

- Te sem nézel ki rosszul. Gyere ide.

A nőstény fogsorát mutatva sárkánymosolyt villantott rá, és csábos farkcsóválással magasba szárnyalt.

- Csak ha el tudsz kapni.

- Jaj, de szeretem, ha egy nő kéreti magát... - És elrepült a nőstény után a vörösen fénylő Mágiverzum-éjszakában.

Vickie Taylor

VÉRSZOMJ

ELŐHANG

Az ezüst orrvédő felvillant az éles laboratóriumi világításban, ahogy a fekete kígyóbőr cowboycsizma az arca felé süvített. Dániel Hart megpróbált kitérni előle, de addigra a hegyes fém már felhasította a bőrét. A nyaka hátrabicsaklott, vér spriccelt széles ívben a levegőbe, és bíboresőként záporozott a laborköpenyére, ahogy odébb gurult a mozaiklapos padlón.

Összetörten, kábultan, miközben az egy órával korábban az asztalánál elfogyasztott pizza maradványai a gyomrából visszavándoroltak a torkába, a hasára fordult, a tenyerére támaszkodott, belélegezve a tisztítószerek és a vér összekeveredő szagát, míg erőt gyűjtött, hogy felnyomja magát.

Mielőtt azonban megmozdulhatott volna, egy újabb rúgás hátraröpítette. Felnyögött, de máris kapta a következőt, amelytől megpördült. Aztán még egyet.

A világ összefolyt a szeme előtt, míg a padlón rozsdamentes acélasztalok csattantak, üveg főzőpoharak törtek ripityára, műszerek repültek szerteszét az erőszak és fájdalom forgószelének rombolásában, de neki csak egy-valami járt az eszében, a munka, amelynek az élete utolsó három évét szentelte. A pótolhatatlan teszteredmények tönkrementek, az értékes adatok elvesztek.

Azaz, majdnem ez volt minden, ami az eszében járt. Mert akadt még néhány olyan jelentéktelen apróság, mint pár törött borda, horzsolások, zúzódások és feltehetően némi belső vérzés, ami lefoglalta agya egy parányi szegletét, ám mindez nagyon távolinak tűnt, mmt-ha másvalakivel történne, mintha mást vernének laposra éppen, nem őt.

Egy újabb kegyeden rúgástól a túlsó falnak vágódott, kikötött a kémiai képletekkel teleirt alumíniumkeretes tábla alatt, és felhúzta a térdét, hogy védje a hasát. Ekkor valami mintha elszakadt volna

benne. Úgy érezte, mintha egy kéz összeszorítaná és kifacsarná a beleit, mint valami mosogatórongyot, és a lélegzete sípolóvá vált.

- Miért csinálja ezt? - dadogta, a szájába gyűlt vértől nehezen forgó nyelvvel. - Mi a franc baja van?

- Hogy mi bajom? - Garth LaGrange néhány centiméterre Daniel arcától megállt. Fekete köpenyének alja megzizzent, ahogy a csizmáját súrolta. A férfi kitárta a karját, és felvihogott, mint egy elmebeteg. - Hogy mi *bajom?* Az égvilágon semmi bajom nincs! Évszázadok óta először csodásan érzem magam!

Évszázadok óta? Daniel azóta tudta, hogy Garth hóbortos alak, amióta hat hónappal ezelőtt megismerkedtek. A fickó előszeretettel viselt feketét, és ragaszkodott a késő éjszakai üzleti tárgyalásokhoz, de minthogy ő volt az egyetlen, aki hajlandónak mutatkozott finanszírozni a kutatásait, nagylelkűen átsiklott a... furcsaságai fölött. Most hirtelen azt kívánta, bár vette volna a fáradságot, hogy gondosabban ellenőrizze a pártfogóját és a hátterét, akkor valószínűleg korábban rájött volna, hogy Garth elmebeteg.

Fájdalom nyilallt belé, egy villámcsapás, amely a köldökétől a gerincéig átjárta. Daniel megragadta és görcsösen szorongatta a fejéhez legközelebb eső asztallábat, és megpróbálta átvészelni.

- Miért csinálja ezt? - kérdezte újra. - Mit akar? Dühítette, hogy itt fekszik tehetetlenül, miközben ez az alak úgy tör-zúz a laborjában, mint egy hisztis kölyök, aki az építőjátékán tölti ki a haragját. De a csaknem kétméteres Garth vagy tizenhat centivel magasabb volt nála, és ki gondolta volna, hogy valaki, aki úgy fest, mint egy alultáplált égimeszelő, ilyen bivalyerős lehet?

Daniel nyolcvanhat kilót nyomott, szóval nem lehetett pehelysúlyúnak nevezni, Garth azonban úgy rugdosta őt körbe a helyiségen - többször is -, hogy még csak bele sem izzadt.

- Hogy mit akarok? - Garth leguggolt melléje, és gonoszul elvigyorodott. - Mindent. Azt, hogy az egész világ a lábaim előtt heverjen!

- Maga bolond! - Daniel, a fejét rázva, oldalvást odább vonszolta magát a fal mellett. - Elment az esze, ember!

Garth arca elsötétült. Ajkát gúnyos vicsorra húzta, miközben tekintete követte Daniel keserves kúszását az ajtó felé, aztán leengedte a karját, tett egy kimért lépést előre, majd még egyet.

- Igaza van. Bolond vagyok.

Lehajolt, mígnem puffadt, tésztaszínű arca ott lebegett Daniel fölött. Bűzös leheletétől a férfit újra a hányinger kerülgette.

- Miután hat hónapon keresztül hallgattam a vég nélküli, őrjítő, orvosi-tudományos hablatyolását, egy KICSESZETT, DÜHÖNGŐ ŐRÜLT VAGYOK!

Daniel az utóbbi megállapítással mélységesen egyetértett, az indoklásával azonban kevésbé. A karját a bordájára szorítva várta az újabb ütést, de Garth már felegyenesedett, és elfordult, hátracsapva hosszú kabátja szárnyait.

- *Ó, Daniel, maga olyan okos* - ismételte meg gúnyosan fuvolázva a dicséretet, amellyel a múltban oly gyakran elhalmozta őt. - *Ó, Daniel, maga annyira elkötelezett!*

A labor közepén megint megpördült.

- Hízelegtem magának, agyonkényeztettem, babusgattam. Holott, amit valójában tenni akartam...

Az arca eltorzult a haragtól, ahogy a két kezéből kört formált, mintha egy láthatatlan valakit fojtogatna. Daniel csak most vette észre, milyen hosszúak a hüvelykujjkörmei; vastagok és sárgák, legalább öt centivel túlnyúlnak az ujjai végén, és tűhegyesre reszelték őket.

Pfuj, de undorító, gondolta, ám nem ért rá Garth személyi higiéniáján töprengeni, mert végre rájött valamire, amit rég tudnia kellett volna. Garth sosem hitt a kutatásában. Sosem töltötte el olyan lelkesedéssel, mint őt, a lehetőség, hogy segíthet az embereken, hogy a közjót szolgálhatja.

Kezdettől fogva csak kihasználta őt.

- A véremet akarja.

Garth megnyalta az ajkát. :

- Fogalma sincs, mennyire!

- A formulát.

- Azt akarom, amit elnyerhetek vele. Hatalmat. Befolyást. Egy bizonyos... - Garth hetykén felszegte az állát. Himlőhelyes arca beesettebbnek tűnt, mint valaha, a bőre fakóbbnak, de mélyen ülő szemében tompa fény csillant, amelynek láttán Danielt kirázta a hideg. - Egy bizonyos népszerűséget a nőknél.

- Ez nem Viagra, ember! Ez vér. Szintetikus vér.

- Ez a szabadság. Az *élet!*

- Nem lehet a magáé.

- Már az enyém. - Garth a kabátzsebéből előhúzott egy CD-tokot, és óvatosan, szinte áhítatosan kinyitotta. - Ez itt az egyetlen másolat. Újraformáztam a számítógépe merevlemezét, és megsemmisítettem az összes biztonsági másolatot.

Daniel most először kezdett igazán pánikba esni. Az, hogy egy ronda körmű elmebeteg agyba-főbe verte, egy dolog. De ha elveszíti a munkája eredményét, amellyel talán több ezer ember életét meg lehetne menteni...

Igaz, újra meg tudja alkotni az első, nem szerves, emberivér-helyettesítő formuláját, de ez időbe telik.

Megismételni a teszteket és összeállítani a dokumentációt, amit a gyógyszer gyártók látni akarnának, mielőtt az anyagi eszközeikkel a projekt mellé állnának, még tovább tartana. Hónapokig, és pénz kellene hozzá, amije nincs.

Végre sikerült annyira összeszednie magát, hogy felüljön.

- Szüksége van rám. És az orvosi-tudományos hablatyolásomra is. Nélkülem sosem szerzi meg egy nagyobb gyógyszergyártó cég támogatását. Még a főbejáratukon sem jut be - érvelt.

- Nem áll szándékomban megpróbálni bejutni semmilyen fő- vagy hátsó bejáraton.

- Még maga sem olyan gazdag, hogy egy ilyen terméket egyedül a piacra dobhasson. Milliókba kerülne magában véve az is, hogy elfogadtassa az Élelmiszer- és Gyógyszer-engedélyezési Hivatallal. Több tízmillióba.

- A piac, amelyet megcélzók, nem ragaszkodik a hivatal engedélyéhez.

- Milyen piac az, a fekete? Afrika? Latin-Amerika? Ahol az emberek túl szegények, hogy meg merjék kérdezni, honnan jönnek a gyógyszereik, vagy túlságosan szenvednek ahhoz, hogy törődjenek vele?

Garth megint felvihogott.

- Milyen humanitárius! De túlbecsüli az ambíciómat. Én egy sokkal közelebbi fogyasztócsoportra gondoltam, amelynek nem számít a pénz.

Daniel mindebből egy kukkot sem értett, de hát a történtek után az agya kissé lassan forgott, így csak azt tudta, hogy a férfi, aki vállalta, hogy finanszírozza a kutatásait, megpróbálja ellopni a munkája eredményét, mert jobban érdekli a saját haszna, minthogy segítsen az emberiségen egy nagy, orvosi áttöréssel.

A szintetikus vér életek ezreit mentené meg. Ellentétben azokkal a szerekkel, amelyet a legtöbb gyógyszergyártó kifejlesztett, Daniel szellemi termékéhez nem kellettek biológiai összetevők. Könnyen lehetne igény szerinti mennyiségben előállítani egyszerű vegyszerekből, a minőségét korlátlan ideig megőrzi, és az alkalmazásakor nem kellene félni az olyan, vér útján terjedő betegségektől, mint a hepatitisz és az AIDS. El kell érnie a piacot, a legálisát.

Daniel a fémpolcokba kapaszkodva feltápászkodott.

- Rohadék! Nem teheti ezt! Nem engedem! Garth kajánul vigyorgott. Daniel agyán átvillant, hogy egy vadász mosolyogna így Bambira, közvetlenül azelőtt, hogy lelövi.

- *Ó, próbáljon* csak megállítani. *Kérem!* Daniel leszegett fejjel a fickóra rontott, de egy láthatatlan kéz hátrataszította. Olyan erővel vágódott a falnak, hogy behorpasztotta; ember nagyságú lyukat ütött a gipszkartonba, mielőtt lecsúszott a padlóra.

Ezt meg hogy csinálta Garth?, hüledezett. Hiszen hozzá sem ért!

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, a falnak feszítette a hátát, és felállt, majd újra előrevetette magát. Ezúttal hátulról találta el egy erős ütés, amitől hasra esett.

Csak éppen senki sem volt mögötte. Rajta és Garthon kívül senki más nem tartózkodott a szobában.

Oké, ez kezdett ijesztővé válni.

Daniel égő, bedagadt szemét hunyorogva a pártfogójából lett nemezisére szegezte.

- Magának befellegzett. Semmije sem maradt - fröcsögte Garth. - Az enyém a formula, az enyém a labor, az enyém a háza.

Daniel felnyögött. A szerződés, amelyet aláírt a kutatás finanszírozásához! A garancia, amelyet felajánlott, beleértve a házat is, amely majdnem százötven éve a családja birtokában volt...

- Az enyém a kocsija. Az a szánalmas kis takarékbetétje, amit a spórolt pénzecskéjének nevez.

Garth a laborajtó felé nyújtotta a karját, és az a kevéske levegő, amit Daniel képes volt beszívni sajgó mellkasába, megrekedt a férfi torkában.

Egy másik fekete ruhás alak libbent be a szobába. Bőrnadrágja meg-megnyikordult, ahogy a fenekét riszálva közeledett. Telt, kilencvenes méretű keble kibuggyant szexi bőrfűzőjéből.

- Sue Ellen? - Daniel feltérdelt, de annyira szédült, hogy majdnem megint elterült a földön. Sue Ellen úgy lépkedett el mellette, mintha nem is látná. Mi baja lehet? Miért öltözött így?

Garth mosolygott, ahogy a nő a karjába sétált, és macskásán hozzádörgölődzött.

- Még a nője is az enyém.

- Sue Ellen, menekülj! - kiáltotta Daniel, de a nőnek, a jelek szerint semmi kedve nem volt elfutni. Ehelyett hosszú hüvelykujjkörmével felhasította Garth nyakát, felfogott egy vércseppet, és álmodozó, szinte kéjes arckifejezéssel lenyalta az ujjáról.

Egek, mit művelt vele ez a gazember? Miféle gonosz varázslatot bocsátott rá?

Daniel a rémülettől kővé meredve figyelte, ahogy Garth a két keze közé fogja Sue Ellen nyakát, megcirógatja az állát, aztán fojtogatni kezdi a nőt. Erősen.

Sue Ellennek küzdenie kellett volna, vagy legalább védekeznie. A fickó biztos fájdalmat okozott neki, de ő mintha nem is törődött volna ezzel. Sőt láthatóan élvezte a helyzetet. A szeme elhomályosult a gyönyörtől, a fejét hátrahajtotta, mintha Garth gyengéden simogatná, nem pedig fojtogatná.

Daniel valahogy talpra vergődött.

- Mi az ördögöt csinál?

Garth a két hüvelykujját végighúzta a nő nyakán, megnyalta az ajkát, aztán hegyes körmeit Sue Ellen húsába mélyesztette.

Daniel felmordult, és megint rá akarta vetni magát. És a láthatatlan kéz most is megállította, de ezúttal felkapta, mint egy kutyakölyköt, a grabancánál fogva, míg végül már csak a lábujjhegye érintette a padlót, aztán az sem.

A két sebből, amelyet Garth Sue Ellen nyakán ejtett, élénkpiros vér buggyant ki.

Daniel kétségbeesetten rúgkapált.

- Eressze el, maga disznó! Eressze el! Ezért megölöm! Isten engem úgy segéljen, ezért kinyírom!

Garth közönyös pillantást lövellt feléje.

- Maga nem bánthat engem, és az istenének sincs fölöttem hatalma.

Grimaszolt, mintha valami erős fájdalmat érezne, aztán lehajtotta a fejét, és ajka a nő nyakára tapadt. Ahogy ivott, a szája sarkából vékony patakocskában szivárgott a vér - Sue Ellen vére - a földre.

1

Egy sarokasztalnál a bontásra ítélt raktárépületben, amelyet bárrá alakítottak át, legalábbis az éjszakára, Déadre Rue a tonikja fölött gubbasztva, szomjasan figyelte a táncparketten a heavy metál zenére vonagló izzadt, részeg tömeget.

Vérszomjasan.

Olykor a kín, a vágy, a soha szűnni nem akaró, bensőjét acélagyarokkal tépő, borotvaéles karmokkal marcangoló vérszomj olyan erős volt, hogy azt hitte, belepusztul.

Na, és akkor mi van? Egyszer már meghalt, és az nem is volt olyan szörnyű. Ami azt illeti, sokkal jobb volt, mint visszatérni az élők közé. Na, igen. Feltámadni élőhalottként, hát, az durva volt.

Nem mintha élőhalottként *élni,* jobb szó híján, kellemesebb lett volna... kiszáradt torokkal róni az utcákat szomjas éjszakákon át, látni a könnyen becserkészhető zsákmányt minden sarkon, és tudni, hogy tabu a számára.

Déadre remegő kézzel felemelte a poharát, de a hideg, áttetsző folyadék nem oltotta el a torkában égő tüzet, amely ma éjjel kiűzte a koporsójából, és idecsalta erre a félhomályos, csípőriszáló, fenékrázó, vad bulira. Vonzotta a lükető zene, a vékony emberi bőr alatt áramló vér édes illata.

És pénzre volt szüksége, valami jelképes fizetségre a felettesének, hogy engedélyt kapjon, hogy elvehesse, amire szüksége van.

Az ördögbe a Főnök asszonnyal, amiért ilyen szűk kosztra fogta őket! Csak, mert az idén Atlanta utcáin túl sok kivéreztetett holttest bukkant fel. Csak mert a halandók suttogni kezdtek, és egyre idegesebbek lettek! A Főnök asszony és a Végrehajtója a város vámpírjait arra kényszerítette, hogy koplaljanak, a büntetéstől való féltükben. És ami még rosszabb, a Főnök asszony azt akarta, hogy lopjanak, és árulják magukat, hogy minden hónapban több és szebb ajándékot vigyenek eléje abban a reményben, hogy elnyerik a kegyeit, és nagyobb adag vérhez jutnak. Olyanok voltak, mint azok a fiúk abban a Dickens-

regényben, akik tolvajkodással keresték meg az eltartásuk költségeit.

Déadre megdörzsölte a jobb vállát, amely magán viselte a büntetés nyomait, amit azért kapott, mert inni merészelt egy részeg alak csuklójából, akibe úgy három hónappal ezelőtt, egy késő éjszakai sétája során botlott bele.

Aznap éjjel megtanulta a leckét; azóta nem kóstolt vért.

Ez nem igazság! Az öregek, mint a Főnök asszony, évekig, szükség esetén akár évtizedekig is kibírják táplálkozás nélkül, de ő csak 1934 óta volt élőhalott. Mint egy kismacskának, gyakran kellett innia, legalább kéthetente egyszer. Nem halhat meg a vérhiánytól, de elgyengülhet, émelyeghet, szenvedhet.

A tagjai már most is ólmosan nehéznek tűntek, és még annyi nyála sem volt, hogy megnedvesítse az ajkát. Szédült a vágytól, ahogy beszívta a klubban összepréselődött testekből áradó, felforrósodott vér illatát. A szíve, ha dobogni tudott volna, száguldott volna, a pulzusa, ha lett volna, gyengén, de szaporán vert volna.

Ahogy egy szőke nőt figyelt, akinek áttetsző bőre alatt tisztán kirajzolódtak az erek, amikor a zene ritmusára rázva magát hátrahajtotta a fejét, a hüvelykujjkörmei megnyúltak, megvastagodtak, tűhegyes csúcsokká váltak, amelyek tökéletesen alkalmasak voltak arra, hogy feltépjék a nyaki vénát.

Déadre behunyta a szemét, és lélekben együtt ringott a lánnyal. Megnyalta kicserepesedett ajkát, amint elképzelte, hogy végigsimít a nyakán, kitapintja a lüktető ütőeret, keresve a megfelelő pontot...

- Szomjasnak tűnik.

Déadre szemhéja felpattant, a keze villámgyorsan eltűnt az asztal alatt, a hüvelykujját az öklébe zárta.

Amíg ő itt álmodozott, az együttes abbahagyta a játékot, hogy rövid pihenőt tartson, a táncosok eltűntek, és most egy férfi tornyosult föléje. Magas volt, és szikár, átlagos barna haját ragacsos tüskékbe zselézte. Bőrnadrágot viselt, motorosdzsekit,

szegekkel kivert nyakörvet, és a mellkasa meztelen volt. Bal arcán csinos kis sebhely húzódott átlósan.

A férfi rávillantott egy könnyed mosolyt.

- Meghívhatom egy italra?

Déadre habozott; fontolóra vette az ajánlatot. Szüksége volt egy palimadárra, és minden jel szerint ezt az alakot könnyű lenne kicsalni és elválasztani a pénztárcájától. Csak annyit kellene tennie, hogy viszonozza a mosolyát, előredől, és hagyja, hogy bepillantson a dekoltázsába. A fickó utána bárhová követné. De az ösztöne elővigyázatosságra intette.

Az idegen látszólag nem különbözött a többi bulizó góttól és punktól, de túl egyenes testtartása és túlságosan óvatos tekintete arról árulkodott, hogy valójában nem tartozik ide.

Nos, bármiben sántikáljon is, ő nem kért belőle, még ha az elzavarásával elveszíti is az esélyt, hogy gyarapítsa a siralmas kis adományt, amit összegyűjtött a Főnök asszonynak ebben a hónapban.

Meg aztán közel kerülni egy ilyen erős, élettől duzzadó testhez, a jelenlegi állapotában egyáltalán nem tűnt jó ötletnek. Még a végén megfeledkezik a Főnök asszonyról és az átkozott fejadagjairól, és kiszívja a pasas összes vérét.

Így aztán, bár ehhez minden akaraterejére szüksége volt, elfordult.

- Nem - felelte, unott képpel tovább bámészkodva, de ügyelve rá, nehogy a férfira pillantson, vagy a meglepően széles, meztelen mellkasára.

Nem nézhetett erre a mellkasra, anélkül nem, hogy ne gondolna az odabenn dobogó szívre, hogy ne hallaná a vér zubogását a kamrákban és pitvarokban, hogy ne érezné az ízét a szájában.

A férfi kihúzta a mellette álló műanyag széket. Az ülőke lábai megcsikordultak a cementpadlón, és a zajt a lány ugyanolyan idegborzolónak találta, mint a fickó mosolyát.

- Még egy Bloody Maryre sem?

Déadre felszisszent. A gyomra megkordult, ahogy a tekintetük összefonódott. *Ó, milyen jólesne most egy Bloody Mary!,* gondolta. *Vagy egy Bloody Tom, vagy Henry, vagy Heather...*

Annyira elködösítette az agyát az éhség, hogy beletelt egy pillanatba, amíg ráébredt, hogy a férfi nem szó szerint értette az ajánlatot.

Hát persze hogy nem! Elvégre halandó.

Ám ahogy belenézett a békés, zöld szempárba, esküdni mert volna rá, hogy a szóválasztása nem a véletlen műve volt.

- Kicsoda maga? - mormolta.

- Daniel Hart - nyújtott kezet a férfi. -

- És mit akar?

- Legelőször is megismerni magát.

- Miért?

- Mert érdekes embernek tűnik.

Ő pedig első pillantásra elég őszintének tűnt, a megnyerő mosolyával, szabályos fehér fogaival. Még a sebhelye sem csökkentette a természetes vonzerejét. De ahogy Déadre tovább vizsgálgatta az arcát, észrevette az íriszét behálózó vékony, vörös ereket, a feszültségráncot telt ajka sarkában.

- Sajnálom. Ezt inkább kihagyom - motyogta, hátralökve a székét, és az ajtóhoz indult. A lánc, amelyet öv helyett viselt, minden lépésére megcsörrent.

Daniel a bajsza alatt elkáromkodta magát. Nőket bárokban felcsípni... hát, ez sosem tartozott az erősségei közé, és felcsípni egy vámpírt még nehezebbnek bizonyult. Hetekig kutatta a fajtáját, és Déadre Rue ideális alanynak tűnt. Azért esett rá a választása, mert magányos volt, fiatal és valószínűleg sebezhető egy férfival szemben, aki némi figyelmet tanúsít iránta, legalábbis Daniel ezt remélte.

Nos, a nő nem bizonyult annyira sebezhetőnek, mint várta és szerette volna, de akkor sem hagyhatta futni.

Azokban a napokban, amelyeket a kórházban töltött, miután Garth megverte, majd később, a hetekig tartó lábadozása során,

megszállottan kereste a módot, hogyan végezhetne a férfival - a szörnyeteggel -, aki megölte Sue Ellent, és a hatalmába kerítette élőhalott testét. Sokat olvasott és sokat tanult. Amikor felépült, elkezdte az utcákat járni, és a maradék pénzéből információkat vásárolt.

Tudta, hogy Garth LaGrange *micsoda,* és azt is, hogy halandóként nem szállhat vele szembe. Egyetlen módon győzheti le, és mentheti meg Sue Ellen halhatatlan lelkét, és minden attól függött, hogy képes-e együttműködésre bírni Déadre Rue-t.

Ha az A terv nem vált be, jöjjön a B terv!

Daniel megvárta, amíg a lány átfurakodik a tömegen és elhagyja a bárt, aztán követte, hogy a parkolóban négyszemközt beszéljen vele.

Legalábbis azt hitte, ott találja.

Odalépve az utolsó sorban terpeszkedő piros Jeep Wranglerhez, ellenőrizte a rendszámtáblát. Igen, ez Déadre kocsija. Daniel körülnézett, a sötétséget fürkészte, azokat a helyeket, ahová nem ért el az elszórtan álló utcai lámpák fényköre.

- Déadre?

Finom léghuzatot érzett, a szeme sarkából elmosódott mozgást látott, és a következő pillanatban hátrarepült. A teste a terepjáró mellett parkoló Corvette-nek csapódott, és ráfeszült a kocsiszekrény hátsó részére.

Déadre a combjai között állt, a dzsekije gallérjánál fogva a karosszériához szegezte. Fehér bőre élesen elütött sötét hajától, úgy világított, mint telihold az éjszakai égbolton. Csak a hold általában nem fintorog ilyen harciasan.

- Honnan tudja a nevemet? - kérdezte.

Mivel a keze veszélyesen közel volt a torkához, Daniel okosabbnak látta bevallani az igazat.

- Figyeltem magát.

- Miért? - A nő keze összébb szorult a gallérján. - A Végrehajtó küldte, hogy kémkedjen utánam?

- Nem. Úgy értem, nem tudom. Ki az a Végrehajtó?
- Ha nem neki dolgozik, miért követett?
- Szükségem van a segítségére.
- Miért?
- Hogy... - Daniel nem akarta ilyen hamar közölni a szándékát, de úgy tűnt, nincs más választása. - Hogy olyan legyek, mint maguk.

Déadre megdermedt. *A férfi tudja, hogy ő micsoda.* És nem visít rémületében, és nem próbál elmenekülni.

Daniel testmelege átszivárgott belé, csípőjének feszülő izmos combja enyhítette kis időre a vérszomját, és megmozdított benne egy régóta szunnyadó vágyat egy másfajta kielégülés után.

Déadre felszisszent, és odébb pördült, eltávolodva a férfitól. Az undortól ordítani szeretett volna.

Hébe-hóba előfordult az ilyesmi. Halandók, gyógyíthatatlan betegek úgy döntöttek, hogy örökké akarnak élni. Néhány punk vagy gót nem érte be azzal, hogy csak eljátssza az éjszaka teremtményeit. Megkerestek egy vámpírt, és megkérték, hogy változtassa át őket.

Egyes vámpírok boldogan kötélnek álltak, már ami a folyamat első részét illeti - kiszívták a vérüket -, de a másodikat, ami az átváltozást előidézte, többnyire kihagyták: nem adtak vissza a vérből.

Aztán másnap reggel a bolondok rothadó holtteste előkerült valamelyik csatornából.

Mármint régebben, az adagolás előtt így volt. Manapság... manapság a vámpír lenne a bolond, ha a Végrehajtó felhatalmazása nélkül embervért inna.

Déadre megfordult, és gúnyosan a férfira mosolygott, aki időközben ellökte magát a kocsitól, és most óvatosan dörzsölgette a nyakát.

- Eredj haza, szánalmas kis halandó! Addig, amíg még megteheted - tanácsolta.

- Nincs többé otthonom. Sem kocsim, sem munkám, vagy bármi másom, ami azt illeti.

- Hűha, és azt akarod, hogy sajnáljalak?

- Azt akarom, hogy tégy vámpírrá, hogy megölhessem a csirkefogót, aki mindent elrabolt tőlem.

Eltelt egy hosszú pillanat.

Piti bosszúvágy! Ez a férfi lemondana a dobogó szívéről, a melegről, a napfényről, hogy az élőhalottak egyike legyen, csakhogy visszavághasson valakinek, aki nagyobb, vagy erősebb, vagy okosabb volt nála!

Nem kellett volna ilyen csalódottnak lennie. Nem is ismeri ezt a fickót, miért várt hát többet tőle?

De azt tette.

Déadre furcsa módon letörtnek érezte magát, ahogy elfordult, és a zsebébe nyúlt a kocsi kulcsaiért. Annyira lekötötte a kiábrándultsága, hogy nem hallotta, amikor a férfi megmozdult, és csak akkor jött rá, hogy mögötte áll, amikor megérezte a tűszúrást a vállában.

2

Pitypangbóbita-szőrök táncoltak a hold ezüst fénykévéin.

Daniel egy füves domboldalon ült, egyóránnyira északra a várostól. Mellette feküdt Déadre, akit magához bilincselt. A távolban Atlanta fényei úgy ragyogtak, mint egy csillagokkal telehímzett takaró. A hold egyre lejjebb vándorolt az ég alján.

Daniel szabad kezével végiggereblyézett tusi haján. Hamarosan hajnalodik, és a nő még mindig nem tért magához, gondolta, ahogy - már vagy ezredszer - ellenőrizte az életjeleit.

Déadre nem lélegzett. Nem volt pulzusa. De hát nem is kellett, hogy legyen, igaz?

Daniel ebben nem volt teljesen biztos. Rengeteg anyagot gyűjtött a vámpírokról, de még mindig nem tudott semmit sem a biológiájukról. És a jelek szerint más sem, minthogy, amennyire megítélhette, a rájuk vonatkozó irodalom nagy része inkább

találgatásokon, hiedelmeken és félelmen, semmint tényeken alapult.

Lepillantott az eszméletlen nőre - legalábbis remélte, hogy Déadre *csak* eszméletlen. *Egy vámpír.* Még mindig nehezére esett elhinni. Ó, nem azt, hogy léteznek! Ezt mindenki tudta, csak nem említették a fajtájukat a művelt társaságban, ahogy a nemi betegségeket sem.

Amit nem ért fel ésszel, az volt, hogy ez a nő közéjük tartozhat, és mégis ilyen gyönyörű.

Déadre ajka finom volt, és szépen ívelt, mint egy kisbabáé, szív alakú arcát sötét gesztenyebarna haj keretezte, amely dús volt, és fényes, és selyemként siklott át az ujjai között. Nem volt magas termetű, kövér vagy sovány, a teste csupa ingerlő gömbölyűségből és hajlatból állt.

Az a fajta nő volt, akihez mindig vonzódott, mielőtt találkozott a nyúlánk, hosszú lábú Sue Ellennel, és i aki még ma is elbűvölte, mégha emiatt minden *egyes* alkalommal bűntudata támadt is. Csak éppen ez a nő egy vámpír volt.

Jézusom, ugye nem ölte meg? Kutatásai szerint csak a napfény, a szívbe döfött karó, a lefejezés, az elhamvasztás végez a fajtájával, vagy ha egy másik vámpír az utolsó cseppig kiszívja a vérüket.

Remélte, hogy helytállók az értesülései.

A nő sápadt bőre márványként ragyogott. Hűs szellő fodrozta a frufruját, és Daniel hátrasimította a haját, aztán megint megpróbálta magához téríteni.

Megkönnyebbülésére a nő szemhéja végre megrebbent, és a torkából halk nyögés tört fel.

- Jól vagy? - kérdezte a férfi, amikor a szeme kinyílt.

- Mi... mi volt ez? - hebegte Déadre.

- Szenteltvíz. - Daniel elengedte a vállát, amikor a nő megmerevedett. - Csak néhány centiliternyit fecskendeztem beléd. Arra számítottam, hogy elgyengít, nem arra, hogy teljesen kiüt.

Déadre fintorogva begörbítette a hátát, és körözött néhányat a vállával, amelybe a férfi az injekciós tűt döfte.

- Éget.

- Éget? És égetnie kell?

- Óóó.

- Rendben, rendben. Éget. Mit tehetek?

Déadre az alsó ajkába harapott.

- Mmmmmmm.

- Oké! - Daniel a megbilincselt bal karját a háta, a másikat a térde alá csúsztatva felnyalábolta. - A domb lábánál van víz, rendes víz - tette hozzá, amikor a nő riadtan felnézett rá.

Igen, Déadre most már határozottan lélegzett, de fájdalmasan, zihálva, ami enyhe lelkiismeret-furdalással töltötte el a férfit. Talán a vámpírok csak akkor nem lélegeznek, amikor alszanak? Honnan a pokolból tudhatná?

De jelenleg ez a kérdés nem is nagyon izgatta. Most csak az érdekelte, hogy minél gyorsabban megszüntesse a fájdalmat, amely mély redőket vésett Déadre elefántcsont sima homlokára és a szája köré.

Leültette a nőt a patakpartra, háttal a víznek. A bőrdzsekijét a bilincs miatt nem vehette le róla, ezért csak lehámozta az egyik válláról és lehúzta a másik karján a csuklójára, aztán felrántotta a pólóját, és átbújtatta rajta a fejét.

A nő sziszegett, és megpróbálta összefonni a karját a mellén, pedig, meglepő módon nem a keble volt az, amire Daniel kiguvadt szeme tapadt, hanem a vállán éktelenkedő, marcangolt szélű seb.

Jóságos ég, csak nem ő okozta ezt?

- Ezt hogy szerezted? - nyúlt önkéntelenül a kereszt alakú, bíborvörös heg felé, ám mielőtt az ujjai a duzzadt húshoz értek volna, a nő összerándult.

- Kérlek, ne! - motyogta.

Daniel kutató pillantást vetett rá, de Déadre sötét szemében nem talált választ a kérdéseire, és mivel nem bírta tovább nézni a

szenvedését, hátradöntötte a lányt a patak fölé, és hideg vizet mert a hátára és a felsőkarjára.

- Jobb? - kérdezte.

A nő haja a víz színén lebegett. Az arcizmai lassanként ellazultak.

- Jobb.

Déadre kíváncsian körülpillantott. Kabócák adtak szerenádot neki a fákról, egy varangy kuruttyolt feljebb, folyásirányban.

- Hol vagyunk?

- Cherokee megyében.

A nő összeráncolta a homlokát, és megrázta a csuklóját, mintha csak most vette volna észre a bilincset.

- Miért?

Daniel megint vizet csurgatott a lapockájába égett keresztre.

- Mert itt senki sem zavarhat meg bennünket - felelte, kerülve a tekintetét.

A nő megmoccant.

- Azért hoztál ide, hogy megölj?

- Nem.

- Akkor mit akarsz?

- Megmondtam - mormolta a férfi. - Olyan akarok lenni, mint te.

- Nem, nem akarsz. Hidd el, hogy nem. - Déadre a nyakát nyújtogatta, kelet felé lesett. - Hamarosan hajnalodik. Tudod, hogy nem lehetek idekinn, amikor feljön a nap?

- Tudom.

- Déadre végigpásztázott a domboldalon.

- Kocsival hoztál ide? Itt parkoltál le valahol a közelben?

- Igen, valahol a közelben - biccentett Daniel, és mivel fennállt a lehetőség, hogy Déadre úgy dönt, meggyilkolja, aztán egyedül elhajt, hozzáfűzte: - De a kulcsokat eldugtam.

- Itt akarsz tartani? - A lány felült, és megpróbált a fenekén odébb csúszni, de nem jutott messzire. Ekkor megrángatta a

bilincseiket összekötő rövid láncot, és a hangja egy oktávval feljebb kúszott. - Azt mondtad, nem fogsz megölni!

- Nem is foglak. Te ölsz meg engem. - Déadre megint feljebb araszolt a domboldalon, és Daniel, belefáradva a játékba, magához rántotta. A lánynak nem volt ereje küzdeni vele. Még nem. - Megölsz, aztán visszahozol... átváltoztatsz. Akkor elmegyek a kulcsokért, és eltűzünk innen, mielőtt felkel a nap.

Ha majd ő is olyan erős és gyors lesz, mint egy vámpír, egyenrangú ellenfélként léphet Garth elé. Kinyírja a fickót, és megszabadítja Sue Ellent az ördögi befolyásától. Azt, amire utána készült, azért, hogy a saját lelkét is megmentse, nem akarta szavakba foglalni.

Még nem.

A vámpírok számára a hajnal előtti pillanatok a legsötétebbek, a legcsendesebbek, a legbékésebbek. Ezekből merített Déadre vigaszt és erőt, valahányszor úgy érezte.

Beleőrül az éhségbe, és képtelen még egy éjszaka elviselni a vérszívó létét. Mindig azt remélte, hogy a földi létezése egy ilyen percben fog véget érni.

Fázósan beburkolódzott Daniel dzsekijébe. Miután a férfi hideg patakvizet locsolt a vállára - és mivel oly régóta nélkülözte a friss vért, amely átmelegítette volna -, didergett. Daniel kifordította a dzsekijét, és a vállára terítette. Az egyszerű, kedves gesztus megindította a lányt, és összezavarta.

- Tudod, mi történik egy vámpírral a napon? - kérdezte, anélkül, hogy a férfira nézett volna. A szellő fenyő-, tulipánfa és jázminillatot sodort feléje.

- Van egy homályos elképzelésem - válaszolta Daniel.

- Először a látásunkat veszítjük el. A szemünk annyira érzékeny a fényre, hogy pillanatok alatt megvakulunk.

Bár az állán megfeszült egy izom, Daniel nem szólt semmit, csak letépett egy fűszálat, és az ujjai között morzsolgatta.

- Aztán a bőrünk felhólyagosodik, és lepereg. A hajunk lángra lobban, és a belső szerveink megolvadnak - folytatta Déadre.

- Nem kell megvárnunk a napkeltét. Teljesítsd a kérésemet, és elmegyünk.

- Utálom, ha kihasználnak - szögezte le a lány. Daniel feléje fordult. Zöld szeme a sötétben matt feketének hatott.

- Hogy mondhatod, hogy kihasználnak, amikor arra kérlek, hogy tedd meg azt, ami a fajtádbeliek számára olyan természetes?

- Viszonylag fiatalnak számítok a legtöbb fajtám bélihez képest - mondta Déadre -, de elég régóta vagyok vámpír, hogy tudjam, nem szeretek az lenni. A vámpírélet szívás, és én nem fogok egy másik emberi lényt erre a sorsra kárhoztatni.

- Inkább meghalsz?

- Rég meghaltam, Daniel. - Déadre az ég felé emelte az arcát.

A hold eltűnt, és keleten halványvörös csíkok színezték a horizontot, ahogy az éj feketeségét lilás derengés váltotta fel.

A lány úgy érezte, mintha hangyák futkároznának a bőrén, és tudta, hogy soha szűnni nem akaró szomjúsága helyébe hamarosan forróság lép, ez lesz a nyomorúsága fő forrása.

- De inkább nem égnék el. Vannak... kellemesebb halálnemek is.

A férfi arca ráncokba gyűrődött, ahogy felfogta, mire céloz.

- Azt akarod, hogy öljelek meg?

- Már most is azt teszed. Én csak arra kérlek, hogy könyörületesebb módot válassz.

- Jézusom! - Daniel a hajába akart túrni, aztán amikor a bilincs lánca megfeszült, elfintorodott.

Azt hitte, minden eshetőségre felkészült: még a Wranglert és a kulcsokat is elrejtette, hogy a nő ne lóghasson meg nélküle, hogy szüksége legyen rá az életben maradáshoz. Honnan sejthette volna, hogy Déadre nem akar élni?

Az összes atlantai vámpír közül épp azt az egyet kellett kiszúrnia, akinek halálvágya van!

Még közelebb húzta magához a lányt, olyan közel, hogy az orruk hegye majdnem összeért. Képzelődött, vagy Déadre arca máris pirosodni kezdett?

- Csak meg kell harapnod vagy karmolnod, a lényeg, hogy hozzáférj a véremhez.

A nő némán átbámult a válla fölött a lassan világosodó égre.

Daniel a hátára lökte, és lovagló ülésben ráült. Nem nehezedett rá a teljes súlyával, csak leszorította a talajra, és a zsebéből kivett egy bicskát.

- Tessék, segítek. - Kipattintotta a pengét, és pillanatnyi habozás után a csuklójába szúrt. Vér folyt a tenyerébe, vékony sugárban.

- Rajta, igyál! - Egy csepp a lány szája sarkába pottyant. Déadre összeszorította az ajkát, és azért sem nyalta le.

- Igyál, az ördög bújjon beléd! Tudom, hogy ezt akarod! - kiáltotta a férfi.

Még több vércsepp hullott a lány állára, arcára. Déadre nyöszörgött, felrántotta a karját, de nem azért, hogy az övét félrelökje, hanem hogy a szemét védje.

Daniel átpillantott a válla fölött. A látóhatáron felcsillant az első arany napsugár.

A lány megvonaglott alatta, próbált elfordulni. A férfi legurult róla, és Déadre azonnal összegömbölyödött, háttal a napnak. Remegés rázta meg, aztán még egy, ezúttal sokkal erősebb.

Az arcát eltakarta a kezével, odarántva a férfiét is, és Daniel érezte, hogy az ujjpercei forrók és repedezettek, aztán észrevette, hogy az egyik szabadon álló, finom kis fülkagylója égővörösen izzik.

Jóságos ég!

Daniel rávetette magát a lányra, és a mellkasára vonta a fejét.

- Minden rendben! Oké. Eltűnünk innen - próbálta megnyugtatni.

Csak egy másodpercet vesztegetett arra, hogy mély lélegzetet vegyen, aztán a bőrdzsekijét Déadre fejére borította, felnyalábolta a lányt, és feltápászkodott. Miközben a kocsihoz sietett, igyekezett a testével fedezni.

Mintha minden lépés egy örökkévalóságig tartott volna. Mire a szederbokrok mögött elrejtett Wrangler-hez ért, a nap már felkelt; érezte a hevét a hátán. Előkotorta a kulcsokat a rejtekhelyükről, egy szikla alól, kinyitotta a bilincset, és a kocsi padlójára fektette a lányt, még jobban bebugyolálta a dzsekijébe, majd eszeveszett tempóban tovaszáguldott a kőzúzalékos úton. A mögöttük felszálló por- és kavicsfelhő a levegőben egyfajta szivárványhíddá sűrűsödött.

De hová vigye?, tépelődött a férfi. Évekkel ezelőtt itt volt a nagyszülei farmja, de a ház és a pajta már rég összedőlt. A közelben egy árva lélek sem lakik, és még ha lakna is...

- Tarts ki! - kiáltotta, bár nem volt benne biztos, hogy Déadre egyáltalán hallja a szavait. És ha hallja, felfogja-e az értelmüket.

A régi dűlőútnál, amely hajdan egy csipkés tetőszegélyes, kétszintes, favázas épülethez vezetett, olyan hirtelen rántotta félre a kormányt, hogy a kocsi csikorgó gumikkal megfarolt. Daniel gázt adott, és ráfordult a kocsi feljáróra, mert eszébe jutott, hogy ha a ház romba dőlt is, volt itt egy menedék, egy dohos, sötét betonpince, amelyet gyerekkorában iszonyúan félelmetes helynek talált. Annak idején meg is mondta a nagymamájának, hogy inkább ragadja magával a tornádó, mintsem hogy lemásszon abba a kriptába.

Végül lefékezett egy omladozó kéménynél - mindössze ennyi maradt meg a nagyszülei életéből. Balra, úgy tizennyolc-húsz méternyire tőle, ott állt a kettéhasadt törzsű tölgy, amelyre oly sokszor felmászott, vagyis a pincének itt kell lennie...

És már meg is találta, bár a cementbejáratot és a faajtót majdnem teljesen benőtte a gaz.

A dzsip utas ülés felőli oldalához szaladt, kiráncigálta Déadre-t, és nekiiramodott. A nő teste úgy tüzelt, hogy még a bőrdzsekin keresztül is érezte a forróságát. Daniel egy rúgással kinyitotta az ajtót, és szinte lebukfencezett a lépcsőn. Odalenn lefektette a lányt a legsötétebb sarokba, és melléje kuporodott.

Déadre levegő után kapkodott, a mellkasa görcsösen megemelkedett.

- Az ajtó - nyögte. - Csukd be az ajtót!

Daniel káromkodva felugrott, és megrántotta a húzókötelet. Az ajtó becsapódott, és a pince sötétségbe borult.

A férfi odatapogatózott a lányhoz, és magához vonta. Bár nem látta, érezte a reszketését, izmai görcsös rángatódzását, és orrát betöltötte a megperzselődött haj és megpörkölődött hús szaga.

A szíve vadul zakatolt. A füle zúgott a vére lüktetésétől, bűntudata üvöltésétől.

Mit tett? Jóságos ég, mit tett ezzel a nővel?

- Déadre? Maradj velem, kislány! Maradj velem - ringatta gyengéden. Nem merte túl erősen szorítani, nehogy még több fájdalmat okozzon neki. - Mondd meg, mit csináljak! Hogyan segíthetek? Hallasz engem?

A nő öntudatlanul belekapaszkodott, gyakorlatilag felmászott a testén, a körmei felszántották a vállát és a mellkasát. Aztán rávetette magát, zihálva visszalökte a könyökére, égő arca a meztelen bőréhez simult.

Végül kidugta a nyelvét, és megérintette az egyik kisebb sebet, amit rajta ejtett. Az érintéstől mintha lángra lobbant volna a férfi vére. A hőátvitel hihetetlen volt, minden sejtje sistergett!

Déadre megint megkarmolta, és újra megnyalta a sebet. Danielnek végre sikerült két értelmes gondolatot összefűznie.

- Vér? Vér kell? Az meggyógyít?

Déadre nem válaszolt. Más kötötte le a figyelmét. A keze éppolyan gyorsnak bizonyult, mint a nyelve: felderítette Daniel testét, ide-oda siklott, karmolt és csipkedett. Gyönyör és fájdalom között elmosódott a határ.

Igen, a nőnek erre volt szüksége. Daniel máris érezte, hogy erősebbé válik, agresszívabbá. A saját teste pedig megtelt elektromos feszültséggel, összerándult és elernyedt, meg-megvonaglott az impulzusoktól, amelyeket Déadre bocsátott ki, és amikor a nő a csípőjével megpróbálta leszorítani, ösztönösen

igyekezett még közelebb férkőzni hozzá - mintha csak Déadre feljebb csavarta volna a feszültséget.

A lányért nyúlt, hogy közelebb húzza, vagy hogy félretaszítsa? - maga sem tudta. A vére úgy dübörgött, hogy azt hitte, az erei nyomban szétpattannak, az agya mindjárt szétrobban.

Déadre a duzzadt hímvesszőjének nyomta a medencecsontját. Daniel felnyögött, és előrelökte magát, mintha nem is választaná el az ágyékukat két réteg pamut és bőr. A következő pillanatban keze a lány pólója alá csusszant, tenyere ráborult a mellére, ujjai a ceruzahegyként meredező bimbókat csipkedték, csavargatták.

- Déadre, abba kell hagynunk! - nyögte, de már túljutottak azon a ponton, amikor még meg tudtak volna állni. Réges-rég túljutottak.

Danielt egy halk hangocska arra intette, hogy nem helyes, amit tesznek, hogy elárulja Sue Ellent, önmagát, az ígéretét. És elárulja Déadre-t is, visszaél azzal, hogy a lány magánkívül van a kíntól és az éhségtől.

De a figyelmeztetés süket fülekre talált.

Daniel megemelte a csípőjét, és Déadre egyre vadabbul lovagolt rajta. Az öléből forróság áradt, lávaként ömlött szét a férfi ágyékán, falánk ajka tüzes ösvényt szántott az állán. Daniel megdermedt, amikor a szája a nyakára siklott, és megpihent a vénája fölött, de nyomban ellazult, amint Déadre nyelve továbbvándorolt, lefelé a karján. A lány végül felemelte a kezét, és nyalogatni kezdte a csuklóját.

A *véres* csuklóját.

A szája rátapadt a nyílt sebre. Olyan mohón szopott, mint egy újszülött. Közben hozzádörzsölte magát, halk, nyávogásszerű hangokat hallatva.

Daniel tiltakozni akart, de uralkodott magán. Déadre-nak szüksége van erre, miután majdnem megölte. Meg aztán amúgy is ezt akarta, nem? Csak ha vámpírrá válik, intézheti el Garth LaGrange-t és mentheti meg Sue Ellent.

De most, hogy eljött a döntő pillanat, egyre jobban elhatalmasodott fölötte a pánik. Érezte, ahogy lány apránként kiszívja az életerejét. Szédült, mint egy iszákos, aki egy elvonókúra után háromnapos tivornyázáson vesz részt. A vérveszteségtől le kellett volna kókadnia a péniszének, ám az egyre keményebb és vastagabb lett. Még sosem volt ennyire felajzott, és átvillant az agyán, hogy talán az állóképessége annak a bűbájnak a következménye, amelyről a téma úgynevezett szakértői annyi találgatásba bocsátkoztak, a szexuális izgalomé, amellyel a vámpírok elködösítik az áldozataik agyát, megzavarják az érzékeiket, hogy a szerencsétlenek csak akkor ébrednek rá, hogy táplálkoznak belőlük, amikor már túl késő...

Ha igen, megértette, miért nevezik ezeket a lényeket az erotika mestereinek.

Kiérdemelték ezt a címet.

Daniel tagjai megbénultak. A szíve megállt, újra indult, majd megint akadozni kezdett, mint egy autó motorja, amikor kifogyott a benzin. Haldoklott, és nem törődött vele. Már majdnem a csúcsra ért.

Ahogyan a lány is, legalábbis a combjai remegéséből ítélve.

Déadre felemelte a fejét, ivott még egy utolsó, hosszú kortyot a férfi csuklójából, aztán elejtette a petyhüdt végtagot. Vérfoltos állal és arccal, szétnyíló ajakkal, az eksztázistól üveges szemmel előrelökte a medencéjét, csapdába ejtve Daniel dákóját a teste természetes vájatában. Ekkor egy hosszú pillanatra megmerevedett, aztán előredőlt, kéjes sóhajtással megcsókolta a férfi ajkát, és Daniel végre elengedte magát.

Az utolsó, amit a világból, a valóságból, az életből érzékelt, a beteljesülés gyönyöre volt, Déadre neve, amely feltört a torkából és a saját vére íze a lány ajkán.

De még sikerült három szót belemotyognia a nő síkos szájába.

- Hozz vissza, kérlek! - Bár nem volt benne biztos, hogy Déadre, a jelenlegi lázas állapotában, hallotta, amit mondott.

Végül egy végső, bizonytalan dobbanással a szíve megállt, és a teste elernyedt.

3

Déadre arra ébredt, hogy a feje kóvályog, és a száját mintha vattacsomókkal tömték volna tele. Azt sem értette, miért van egyáltalán ébren. Nappal volt, még a sötétben is érezte a levegő melegét, a nyugvóhelye száraz forróságát.

Csak éppen ez nem a nyugvóhelye! Ez a hely tágasabb, mélyebben van a föld alatt, és ő nem a szülőföldje frissen felhányt földjén fekszik, hanem keresztben, egy széles férfimellkason.

Egy merev, hideg, széles férfimellkason.

Egyszerre megrohanták az emlékek, a fájdalom, hőség, felajzottság.

Daniel.

- Daniel? - ült fel hirtelen.

Remek éjszakai látásának hála észrevette, hogy a férfi bőre szürkés árnyalatot öltött. Az ajka nyitva volt, de nem hallotta a lélegzetvételét, sem a szívverését, vagy az ereiben a vér hömpölygését.

Rémület nyilallt belé.

- Daniel? - rázta meg a férfi vállát, de nem kapott választ.

Megölte.

Nem, nem, nem, nem, nem! *De igen.*

Daniel meghalt. Önkívületében addig szívta a vérét, míg már nem maradt semmi tartaléka, annyi sem, amennyi az életben maradáshoz szükséges lett volna.

Meggyilkolta a férfit.

Déadre négykézláb elhátrált a testtől, és amikor a válla nekikoccant a durva betonfalnak, az öklét a szájába gyömöszölte. Nem ölt halandót 1934 óta. Akkor változtatta át őt az idős úriember, a szomszédból, akinek hetente kétszer tejet és tojást adott el.

Egyik héten a tejtermékek már nem elégítették ki az öregúr étvágyát. A vérét vette, és bevezette őt az élőhalotti lét rejtelmeibe.

Miután megerősödött, megtanította vadászni és táplálkozni. Olyan áldozatokat választott a számára, akik gyengék voltak, ezért nem jelentettek fenyegetést rá nézve, mert, mint hitte, az öreg Jonathan Rue szerette őt a maga módján, és nem akarta, hogy baja essen.

Egyik nap azonban tapasztalatlanságában Déadre túl sokat ivott egy nagymamából, Jonathan egyik szomszédjából. Nem tudta, hogy az öregasszony sokat betegeskedett, és hogy már azelőtt is gyenge volt, mielőtt megcsapolta. Nem vette észre, hogy megöli, csak amikor már késő volt.

Jonathan próbálta megvigasztalni; azt mondta, eleinte mindenki követ el hibákat, de Déadre azóta sem felejtette el az asszony rémült arcát, néma sikolyra nyílt száját, üveges szemét, amely éppoly élettelen volt, mint most Danielé.

De ebbe a szempárba visszahozhatná az életet, vagy valami ahhoz hasonlót.

Nem! Még sosem teremtett vámpírt. Nem volt benne biztos, hogy tudja, hogyan kell.

De ez volt az, amit Daniel akart. Ezért halt meg.

Daniel, akinek a teste felvenné a versenyt bármely görög szoborral. Gyönyörű Daniel, akinek a teste most hideg és szürke, mint a kő.

Nem. De igen. Meg kell tennie. Meg kell próbálnia.

A férfi megmentette az életét. Táplálta őt.

És bántotta. Majdnem megölte.

De közelebb járt hozzá, hogy szeretkezzen vele, mint bárki mással évtizedek óta, azóta, hogy a megvadult csőcselék '46-ban karót döfött Jonathan szívébe.

Nem hagyhatja Danielt itt megrothadni. Lehet, hogy máris elkésett. Mennyi idő telhetett el a férfi halála óta? Meddig aludt? Fogalma sem volt róla.

- Add, hogy ne legyen túl késő! - küldött egy fohászt csak úgy az ég felé, és előremászott. Az ölébe vette Daniel fejét, kimeresztette a hüvelykujja körmét, és a mutatóujjába döfött, aztán a férfi nyelvére csorgatott egy csepp vért, majd még egyet. - Gyerünk, Daniel, ezt akartad! Meg tudod csinálni! - suttogta, ahogy össze-zárta a férfi száját, és gyengéden masszírozta a torkát, Amikor háromszor is hiába ismételte meg az egész folyamatot, pofon vágta a férfit.

- Ne add fel, az ördög vigyen el! Te kezdted az egészet! Ne merészelj most itt hagyni!

Felhasította a tenyerét, és egy teljes percig a férfi torkába engedte a vérét, majd megint becsukta a száját, és a nyakát simogatta.

Könnyek gyűltek a szemébe, ahogy a mellkasát dögönyözte, az öklével püfölte, fenyegetődzött, rimánkodott és könyörgött, hogy mozduljon meg, amíg a férfi bal keze meg nem rándult.

Déadre megdermedt, figyelve, reménykedve.

Daniel ütemesen markolászta a levegőt. A szeme fehéren forgott az üregében, aztán visszaváltozott homályos zölddé, ahogy a mellkasa behorpadt. Felsőteste felemelkedett a földről, mintha újraélesztették volna, és Déadre hallotta a sziszegő zajt, ahogy mély lélegzetet vett.

Minthogy még túl tisztán emlékezett a zavarodottságra, a fájdalomra, a megmagyarázhatatlan dühre és vérszomjra, ami annak idején elfogta, amikor visszanyerte az eszméletét, és amit minden bizonnyal a férfi is érezni fog, Déadre odébb húzódott. A következő pillanatok a halálnál is, ezer halálnál is rosszabbak lesznek Daniel számára, de ezen nem változtathatott. Semmit sem tehetett, hogy enyhítse a férfi kínjait, amíg a haragja nem enyhül kicsit.

Daniel tágra nyílt szemmel, vicsorogva feltérdelt, rogyadozva talpra állt, és úgy rontott neki a betonfalnak, mintha az egy démon lenne, amely a lelkét akarja elrabolni. Vadul dörömbölt rajta az

öklével. A húsa felszakadt, a csontjai összetörtek, de nem vérzett. Nem maradt vére.

Déadre gyűlölte látni, hogy fájdalmat okoz magának, bár tudta, hogy az átalakulás gyötrelme mellett eltörpülnek az olyan apróságok, mint néhány törött csont, és a vámpírok gyorsan gyógyulnak.

Végül a férfi dühe lecsillapult annyira, hogy a tudatára ébredt a jelenlétének. Ekkor félrebillentette a fejét, és rábámult, buta, állatias tekintettel.

Déadre hívogató kézmozdulatot tett.

- Gyere - mormolta.

Daniel felmordult, és ugrásra készen lábujjhegyre állt.

- Gyere!

A férfi összegörnyedt. Az egyik lábát előrecsúsztatta, mintha túl kimerült lenne ahhoz, hogy felemelje.

- Ez az. Gyere ide szépen. Hamarosan jobban leszel. Tőlem megkapod, amire szükséged van.

Daniel előrebotladozott, és a karjába esett. Déadre gyengéden leengedte a betonpadlóra, a falnak támaszkodott, felhúzta a pólóját, a hüvelykujja egyeden mozdulatával felhasította a melle oldalát, odahúzta a férfi fejét, és a haját simogatta, amíg táplálkozott.

Daniel csak homályosan érzékelte az idő múlását. Azt nem tudta volna megmondani, mennyi telt el, mert az idő most valahogy rugalmasnak tűnt. Órák repültek el egy szempillantás alatt. A napok összefolytak, és mindössze néhány zavaros álomra, meleg, fémes ízű italokra és puha kezekre emlékezett belőlük. ; Azok a puha kezek most éppen valami hideg, nedves holmit szorítottak a homlokára. A férfi kinyitotta a szemét, és felnézett a fölébe hajló nőre, aki figyelmesen tanulmányozta az arcát.

- Daniel? Itt vagy?

A férfi remegő karral felnyomta magát, és a könyökére támaszkodott.

- Persze hogy itt vagyok. Hol másutt lennék?

Déadre odább ment, kicsavarta a rongyot, és ráterítette a műanyag vizes palackra, amelyet Daniel utoljára a Wranglerben látott.

- Álomországban? Vagy bárhol másutt, ahol az elmúlt három napban jártál.

- Három nap? - Daniel nagy keservesen felült, és a falnak vetette a hátát. - Jézusom, én... - kezdte, és összerándult a kíntól, mert ekkor mintha egy petárda robbant volna fel a fejében. - Krisztusom! - nyögte, a szeméhez nyomva az öklét.

Bumm, bumm, bumm! A szemhéja mögött vakító, fehér fénycsóvák süvítettek a magasba.

- Jobb lesz, ha ezentúl mellőzöd a vallásos kifejezéseket - tanácsolta Déadre. - A vámpírok és Ő, mondjuk úgy, nem egy csapatban játszanak.

- A vámpírok? Úgy érted...? - Daniel elvette a kezét az arcáról, és lenézett a mellkasára. Mindig ilyen fakó volt a bőre? És... hogy láthatja a színét ebben a sötétben?

A tekintete a lány arcára röppent. .

- Te... Én...?

Déadre az ajkát harapdálva bólintott.

- Nem érzek semmi változást.

Déadre odaballagott hozzá, felemelte a kezét, és a tenyerét a mellkasa bal oldalára fektette.

- Érzed?

- Nem.

- Pontosan!

Daniel ide-oda csúsztatta a kezét.

- Nem ver a szívem!

- Később majd megtanulod, hogyan érheted el, hogy dobogjon, ha ezt akarod. Jól jön az ilyesmi a halandók között. Egyébként... sajnálom.

- Mit sajnálsz?

Déadre lesütötte a szemét.

- Hogy megöltelek. Nem akartam... De elvesztettem az önuralmamat.

Daniel felugrott, megragadta a lány felsőkarját, így kényszerítve Déadre-t, hogy ránézzen.

- Azt tetted, amire megkértelek.

A lány szeme gyanúsan fénylett, és a férfi úgy érezte, mintha megpattanna benne valami. Elképesztő! Hogy fájhat ennyire a szíve, amikor halott?

Déadre puha szája megremegett, és Daniel nem bírta elviselni a látványt; a leghatásosabbnak vélt gyógymódot választotta: megcsókolta a lányt. Déadre először megdermedt, aztán halk nyikkanással a férfihoz simult. Daniel a szája meleg barlangjába csúsztatta a nyelvét, és felnyögött. Aztán kicibálta a lány pólóját a bőrnadrágból, és aládugta a kezét.

Lehet, hogy Déadre az éjszaka teremtménye volt, de amikor a keble megtöltötte a tenyerét, Daniel inkább angyalnak nevezte volna. A testével a falhoz szögezte a lányt, míg a másik kezével egyre feljebb araszolt meztelen bőrén.

Ennek a vámpírdolognak voltak olyan előnyei is, amelyekre korábban sosem gondolt, mint például az, hogy nem kellett levegőt vennie, így bármeddig csókolózhatott, miközben a keze bebarangolta a lány testét, az agya memorizálta az idomait és a bőre tapintását.

Déadre keblének alsó halma puha volt, mint egy felhő, a csúcsa kemény, mint egy rózsabimbó, könnycsepp formájú oldala pedig...

Véres. Ragacsos.

Daniel felkapta a fejét, és felrántotta a lány pólóját.

- Jézu...! - Behunyta a szemét, ahogy az agyában szétdurrant egy gömbölyű, piros bombára emlékeztető petárda. - Jaj!

- Mondtam, hogy...

- Tudom, tudom! - A fájdalom máris csökkent, és Daniel a lány mellkasára meredt. - Mi a fene történt veled?

Déadre csak egy másodpercig habozott.

- Nagyon falánk vagy.

- Ezt én csináltam?

- Nem egészen. A sebeket én ejtettem magamon, hogy táplálkozhass.

A férfi nagyon óvatosan visszaengedte a pólót a keblére, és hátralépett.

- Köszönöm. Többé nem iszom belőled.

Megpördült, de a lány keze a vállán megállította.

- Bármit gondolsz is, verd ki a fejedből! A vérszívás hozzátartozik a vámpírok mindennapi életéhez.

Daniel visszafordult.

- Talán ideje, hogy ez megváltozzon - mondta, de máris érezte a bensőjét mardosó éhséget. Olyan szomjas volt, hogy attól félt, a szárazságtól szétporlik, és elfújja a szél, mint egy kihűlt tábortűz hamuját. Reszketett a vágytól...

Jézus...

Jaj!

Meg kell tanulnia, hogy bizonyos szavakat nem használhat.

Ökölbe szorított kézzel küzdött az ösztönével, amely azt parancsolta, hogy menjen oda Déadre-hoz, és vegye el, amit kínál, bármekkora árat fizet is ezért a lány. Vagy bármibe kerül is ez az önbecsülésének.

Most először kezdte megérteni, mit is jelenthet a szintetikus vér ezeknek a teremtményeknek. És neki. Már tudta, hogy Garth miért akarta olyan kétségbeesetten megkaparintani a formulát.

De ha azért lopta el, hogy a népét jóllakassa, miért nem tette még meg? Elvégre már több mint két hónap telt el azóta, hogy kisétált a laborból a CD-kkel.

Garth. Jót tett neki, hogy a fickóra gondol. A harag kordában tartotta az éhséget, felébresztett benne egy másféle vágyat, ezért buzgón tovább szította, hogy a segítségével a helyes útra terelje gondolatait. Ideje elválnia a lánytól, hogy megvalósítsa a tervét, elvégezze a maga elé kitűzött feladatot.

Felmászott a rövid lépcsősoron a kijárathoz. :

- Mit csinálsz? - kiáltott utána élesen Déadre. :

- Mennem kell.

- Nem!

Daniel lehajtotta a fejét. Azt mondta magában, hogy indulnia kell, hogy már nem táncolhat vissza.

- Megesküdtem, Déadre. Neki - pillantott az ég felé -, akinek nem ejtjük ki a nevét, és önmagamnak. Nem adhatom fel most, a győzelem küszöbén.

- Még nem állsz készen.

- Soha nem is fogok készen állni, ha még sokáig itt lebzselek - dörmögte a férfi.

Nem volt többé szüksége Déadre-ra, a lány betöltötte a szerepét. Talán meg kellene ölnie - elvégre vámpír -, de nem áltatta magát. Sosem vinné rá a lélek, hogy bántsa. Mindamellett nem is maradhatott vele, mert akkor túl könnyen szem elől téveszthetné a célját. Elvonná a figyelmét a lány és ez a rémes, gyötrő szomjúság, amely mintha sosem akarna elmúlni.

Megacélozta magát, majd kilökte a faajtót. Hűs, éjszakai levegő özönlött a helyiségbe, magával hozva a nyár mámorító illatát. Csillagok sziporkáztak az égen, és Daniel mindegyiket olyan fényesnek látta, mint a holdat. Egy autórádióban zene szólt, valószínűleg mérföldekre innen, de ő tisztán hallotta. Érezte az izmaiban az erőt, ahogy egyetlen könnyed szökelléssel a réten termett, és elmosolyodott.

Sajnálta itt hagyni Déadre-t, igazán sajnálta, de most nem akart ezen gondolkozni. Végre megküzdhet Garth LaGrange-dzsel, visszaszerezheti, amit elveszített. Megmentheti Sue Ellent.

Vámpír lett, és végre, végre ütött a bosszú órája.

4

Micsoda idióta! - forgatta a szemét bosszúsan Déadre. Tényleg azt hiszi, hogy csak úgy elsétálhat?

Megpróbálhatta volna megmagyarázni neki, hogy újdonsült vámpírként - legalábbis egy időre - hozzá van láncolva, de

kételkedett benne, hogy a férfi hallgatott volna rá. Egyes leckéket mindenkinek a maga kárán kell megtanulnia, és ez különösen fájdalmas lesz, ha Daniel Hart valóban olyan makacs, mint gondolja, márpedig erre mérget mert volna venni.

A férfi otthagyta a kocsiját - bizonyára lovagiasságból -, és gyalog indult útnak, de Déadre nem hajthatott utána. Most, hogy ő is élőhalott lett, mérföldekről meghallaná a közeledését. Különben sem számított, a férfi nem juthat messzire. Déadre várt tíz percet, aztán követte.

Ez gyerekjáték volt. Daniel úgy csörtetett előre, mint egy megvadult elefántcsorda, Déadre viszont vigyázott, hogy könnyedén, nesztelenül lépkedjen. Danielnek így, a szuperhallása ellenére, fogalma sem lesz róla, hogy a nyomában van.

Szegény fiú, sokat kell még tanulnia a vámpíréletről. És ő lesz a tanítómestere, bár maga sem tudta, hogyan e tekintetben. De hát életet teremteni, vagy, ebben az esetben, élőhalottat, egyfajta elkötelezettség, a vámpír-megfelelője a gyerekszülésnek. Amíg Daniel el nem sajátítja a szokásaikat és a szabályaikat, ő felel a biztonságáért.

Mindamellett a kapcsolatuknak volt egy másik oldala is, amelynek semmi köze nem volt a gyermek-szülő viszonyhoz.

A vámpírok természettől fogva érzéki lények. Biológiai szempontból a táplálkozásuk hirtelen vérbőséget idéz elő a nemi szervekben, és ennek szexuális izgalom a következménye.

Egyesek nem tudnak elélvezni anélkül, hogy tele ne szívnák magukat vérrel. Mások nem képesek kielégíteni az étvágyukat anélkül, hogy a csúcsra ne érnének, ami a vércserét nagyon személyes és gyakran igen intim élménnyé teszi.

Daniel még túl gyenge volt ahhoz, hogy az elfogyasztott vér teljes hatását érezze. A testének egyelőre csak a túlélés a célja, de óráról órára erősebb lesz. Előbb-utóbb többet akar majd tőle, mint a vérét, és neki el kell döntenie, mennyit hajlandó adni magából.

Déadre úgy elgondolkozott, hogy csak amikor bekanyarodott, vette észre, hogy az út hosszan, egyenesen nyúlik el előtte. Hosszan, egyenesen és kihaltan.

Hová lett Daniel?

A lány megtorpant; a dűlőút két oldalán a fákat pásztázta, és feszülten hallgatódzott. Végre érdes lihegés ütötte meg a fülét, és tudta, hogy a férfi közeledik a tűrőképessége határához.

Az új vámpíroknak kétóránként enniük kell. Daniel most gyenge, beteg. A vérszomj egy lóidomár ostorcsapásaként éri majd, továbbűzi, arra kényszeríti, hogy táplálkozzon.

Nehéz időszak ez az újdonsült vámpírok életében. Egyfajta próbatétel, vizsga, amelyen vagy átmennek, vagy elbuknak. Ilyenkor derül ki, hogy képesek-e uralkodni a vérszívó ösztöneiken, vagy elvesztik a fejüket, és a saját fajtájuknak kell elpusztítania őket.

Délen a füves rétből egy farmház emelkedett ki. Cserepes muskátlik virítottak a homlokzati verandán, vörös színfolttal gazdagítva a holdvilágos tájat. Daniel a kocsifeljárón állt egy kisteherautó mellett, hátrahajtott fejjel, mintha felbámulna a függönyökre, amelyek meg-meglibbentek egy nyitott, sötét, emeleti ablakban.

Odabenn halandók voltak, Déadre ilyen messziről is érezte a szagukat. Könnyű zsákmány.

A ház felé lopakodott, azt szuggerálva Danielnek, hogy távolodjon el tőle.

- Gyere vissza hozzám, vámpírocska, gyere vissza! De mire kiért a fák közül, Daniel eltűnt. A lány gyomra görcsbe rándult. Daniel nem tenne ilyet. Halandóként erkölcsös ember volt, és vámpírként is az maradt. Ha őt nem volt képes megölni, nem bántaná a ház lakóit sem.

A vérszomj azonban nagy hajtóerő, és még nem tanulta meg az ellenőrzése alatt tartani. Lehet, hogy nem akar senkit sem bántani, de elkövethet egy hibát, ahogyan ő is azt tette annyi évvel ezelőtt, azzal a szegény öregasszonnyal...

Déadre a ház felé indult, megszaporázva a lépteit - már nem izgatta, hogy Daniel meghallhatja -, amikor egy kecske mekegése a pajtára irányította a figyelmét. Megtorpant, és fülelt. Ekkor még több állati horkantást hallott, szénazizegést, a szokásos tanyaudvari zajokat. . Vagy talán mégsem csak azokat?

A bejárathoz surrant, és meglátta Danielt, aki egy hányástócsa fölött görnyedt, egyik kezében egy lefejezett csirkét szorongatva. A szája sarkából vér csöpögött a földre.

A férfi szégyenkezve elfordította a fejét. Nem akarta, hogy Déadre így lássa, térden, ahogy kiöklendezi a beleit.

- Annyira szomjas voltam - dünnyögte. - Nem bírtam elviselni. De az emberek a házban... Nem tehettem!

- Az új vámpíroknak kétóránként táplálkozniuk kell. Később majd tovább is kibírod evés nélkül - magyarázta Déadre.

Daniel megrázta a fejét.

- Valami nem stimmel velem. Nem tudom meginni a vért, rögtön kirókázom. Talán nem is vagyok igazi vámpír. Talán nem sikerült átváltoznom.

Nem hallotta megmozdulni a lányt, de az hirtelen ott kuporgott mellette.

- Az állati vér az oka. Nem tudja befogadni a szervezetünk.

Daniel köhögött, fuldoklott, köpött egy hegyeset.

- Ó, istenem... *Jaj!* Nem mondod?

Déadre óvatosan lefejtette az ujjait a csirkéről, és a hüvelyk- és mutatóujja közé csippentve az egyik szárnyat, a lenyakazott állatot az egyik lóboksz mellett hagyott ganajozóvödörbe hajította.

Daniel közben összeszedte annyira a bátorságát, hogy rápillantson, és megkönnyebbülten konstatálta, hogy nem neveti ki.

- Nem világosíthattál volna fel, hogy nem ihatok állatvért?

- Nem kérdezted.

Még mindig négykézláb, a férfi gúnyosan nevetett:

- Gondolom, sok mindent nem kérdeztem. Déadre letérdelt mellé, és a pólója aljával felitatta a csirkevért az ajkáról.

- Később majd elbeszélgetünk, és bepótoljuk a mulasztottakat, de először enned kell.

Leült, a falnak dőlt, és magához húzta a férfit, aki túl gyenge volt, hogy ellenkezzen, annál is inkább, mivel a pajta úgy forgott vele, mintha egy óriási pörgettyűben lenne.

Déadre felemelte a pólóját, de Daniel lesöpörte a kezét a melléről.

- Várj, várj! Először valamit meg kell kérdeznem. Déadre homlokráncolva rábámult.

- Mit?

- Normális dolog az, hogy teljesen begerjedek, amikor a véredet iszom?

- Nagyon is. Bár majd megtanulod, hogy uralkodni tudsz az izgalmadon, amikor csak akarsz.

Daniel eltöprengett.

- Mint például, ha úgy döntenék, hogy megcsapolok egy kilencvenéves banyát, aki úgy néz ki, mint az ördög öreganyja?

- Igen, az kétségkívül ideális időpont lenne. - A lány igyekezett megőrizni a komolyságát, de Daniel látta, hogy a szája sarkában mosoly bujkál. Ám még mindig maradt egy kérdése.

- Ez... olyan jó... neked is?

Déadre megsimogatta a haját.

- Most még nem. De, ha majd megerősödtél és vért cseréltünk, az lesz.

Daniel bólintott. Bizarr érzés volt a közös jövőt tervezgetni Déadre-ral, amikor semmi hasonló nem szerepelt a terveiben. Elhatározta, hogy megöli Gartht, aztán Sue Ellent és végül önmagát, hogy mindannyian békében nyugodhassanak. Nem igaz?

Azt hitte, egyszerű lesz. Vámpírrá változik, ezzel megszerzi a szupererőt, és arra használja, hogy végezzen az ellenségével.

Sajnálatos módon a dolgok nem egészen így alakultak. Vámpír lett, az igaz, de körülbelül annyi ereje volt, mint egy újszülött kisbáránynak, és ebben a mesében Garth a nagy, gonosz farkas.

Nyilvánvaló, hogy módosítania kell a tervét. De nem ma éjjel. Ma éjjel táplálkoznia kell. Vérre van szüksége, hogy eloltsa a bensőjét emésztő tüzet. *Déadre-ra* van szüksége.

A fejét a lány vállára hajtotta, mire Déadre olyan üdvözülten mosolygott le rá, hogy ezúttal ő meresztette ki a hüvelykujjkörmét és hasította fel a mellét.

A friss vér illata úgy hatott rá, mint az óceáné egy tengerészre. Megtisztította, felpezsdítette. A bőre zsibo-gott, a férfiassága megkeményedett.

Az oldalára fordult, egyik behajlított lábával magához húzta a lányt, a vádlijával a fenekét simogatta, a férfiasságát az öléhez préselte. Aztán végigsimított Déadre lapos hasán, keze befurakodott a bőrnadrág alá a meleg fészekbe, ujjai a göndör tincsekkel játszottak.

Déadre a keblére vonta a fejét, táplálékot, vért kínálva, de Daniel ma éjjel nem csak elvenni akart. Nem akart a lány adósa maradni, viszonozni akarta a szívességet. Bőségesen.

- Meddig kell még ilyen gyakran táplálkoznom? - tudakolta Daniel, ahogy kéz a kézben baktattak a farmház mögötti erdőben egy ösvényen. Éjjeli életet élő állatok lestek őket az ágakról és a bokrok közül, aztán riadtan felröppentek vagy elmenekültek.

Déadre nem emlékezett rá, mikor érzett utoljára ekkora békességet. Talán halandó korában...

- Ez mindenkinél más - magyarázta. - De a többségünk az első néhány hónap után már kibírja legalább egy-két napig friss vér nélkül.

- Az első néhány hónap után? - grimaszolt Daniel.

- A vámpírok időfelfogása eltér az emberekétől. Vámpírévekben egy hónap alig egy pillanat.

- Vámpírév. Ez olyasmi, mint a kutyaév?

- Igen, csak sokkal tovább tart.

- Hm.

Végül kilyukadtak egy tavacskánál, amelyen vízililiomok lebegtek.

Daniel elhajított egy kavicsot, ami többször is súrolta a holdfényben ezüstösen csillogó víztükröt.

- Neked milyen sűrűn kell innod?

- Nagyjából kéthetente. De ezúttal tovább koplaltam.

A férfi felemelt egy másik követ, de a keze megállt a levegőben.

- Fájt, hogy ittam belőled, amikor nem táplálkoztál?

Déadre vállat vont. Remélte, hogy Daniel nem veszi észre, milyen elcsigázott.

- Kicsit gyenge vagyok, ez minden. Jobban leszek, ha majd visszatértünk a városba.

Valójában azt kívánta, bár sose kellene visszatérnie oda, és találkoznia a Végrehajtóval.

- Ha kiszívtad egy halandó vérét - bólintott Daniel. A hangjából undor csendült ki.

- Nem szoktam kinyírni a donoraimat. Csak annyit iszom belőlük, amennyire feltétlenül szükségem van, és amennyit képesek nélkülözni.

- Hogy csinálod? - emelte fel a fejét a férfi. Zöld szeme feketén, hidegen fénylett a vékony holdsarló alatt. - Én megpróbáltam. Annyira kívántam a vért, hogy be akartam menni abba a farmházba, és ki akartam szívni mindenkiét, de nem tudtam megtenni. Már a gondolatra is rosszul lettem.

Leült a fűbe, és átkulcsolta a térdét.

Déadre melléje telepedett, utánozva a mozdulatait, aztán az ujjbegyeit végighúzta a tarkóján és a gerincén.

- Valamikor majd kénytelen leszel a halandókból is| inni.

Daniel olyan sokáig bámult ki a vízre, hogy a lány már-már azt hitte, nem is fog válaszolni, hogy az erejét meghaladja, hogy szembenézzen a valósággal.

- És ha lenne más lehetőség? - kérdezte végül csendesen. - Lemondanál az embervérről? Képes lennél rá?

- Milyen más lehetőség? Lenyisszantani a csirkék fejét?

Daniel összerázkódott.

- Nem, semmi állatvér! Ezt a leckét örökre megtanultam!

- Akkor pedig nincs más lehetőség.

Daniel felsóhajtott, és az arca távoli, mélázó kifejezést öltött.

- Daniel? - mormolta Déadre, nyugtalanul összeráncolva a homlokát.

A férfi felállt, leporolta magát, aztán a kezét nyújtva őt is felsegítette.

- Gyere. Hamarosan hajnalodik.

Ahogy visszaindultak a farmházhoz a bőrdzsekijéért, amelyet a pajtában hagyott, Déadre agyában sebesen kergették egymást a gondolatok.

- Ne térjünk vissza, Daniel, mármint Atlantába - mondta hirtelen. - Ma még a pincében alhatunk, és holnap éjjel elmehetünk bárhová, ahová akarunk.

Korábban soha még csak fel sem merült benne, hogy elhagyja a szülővárosát. A vámpírok klánokba tömörültek, és kockázatos volt elszakadni a „családtól". A klán tagjai támogatták és védelmezték egymást, de gyanakvással tekintettek a betolakodókra, főleg az idegen vámpírokra. Egy másik város élőhalottal aligha fogadnák tárt karokkal őket. És ez enyhe kifejezés... A legvalószínűbb, hogy elfajzott kívülállónak, a fajtájuk szégyenének bélyegeznék mindkettőjüket, lenyisszantanák a fejüket, és valahová elkaparnák a testüket, hassal lefelé.

De Déadre még ezt a veszélyt is szívesen vállalta volna. Inkább bízta volna magát egy idegen klán könyörületére, mint a Végrehajtóéra. Nem térhet vissza Atlantába és állhat a Főnök asszony és a jobbkeze elé. Nem viheti oda Danielt.

Az izgatottsága minden lépéssel fokozódott.

- Talán Kaliforniába - hadarta. - Mindig szerettem volna látni a tengerpartot.

- Én nem mehetek veled.

- Vagy a hegyekbe. Mi a véleményed a hegyekről? - kérdezte a lány.

A farmház mögött Daniel eléje lépett, és megfogta a vállát.

- Nem, Déadre. Vissza kell térnem Atlantába.

A lány kitépte magát a szorításából. A kecskék a pajta melletti akolban hangosan mekegtek, az anyaállatok idegesen szaladgáltak a karámjukban, a gödölyéikkel a nyomukban. A szarvasmarhák és a lovak is csatlakoztak az általános ricsajhoz, bőgtek, nyihogtak, fel-felhorkantottak.

- Mert egy pasas ellopta a házadat és a kocsidat és a munkádat - mondta keserűen a lány, felidézve a férfi korábbi szavait. - És ezért ki kell nyiffantanod.

- Mert megölt valakit, akit szeretek. A... - Daniel hangja elcsuklott. - A menyasszonyomat.

- A *micsodádat?*

- És nem valami hétköznapi emberről van szó, Déadre, hanem egy vámpírról, aki... a jegyesemet is átváltoztatta.

Déadre a fejét rázta. Nem akart hinni a fülének!

- Szóval azért akartad, hogy vámpírrá tegyelek, hogy visszahódíthasd a menyasszonyodat?

- Azért akartam, hogy vámpírrá tegyél, hogy kiszabadítsam őt. Olyan édes és szelíd teremtés, azaz csak az volt. Biztos nem akarna így élni, egy...

- Egy szörnyetegként? - fejezte be helyette a lány a mondatot, és széttárta a karját. - Egy szörnyetegként, mint én?

Daniel komor pillantást vetett rá.

- Az a férfi egy vámpír. Halandóként nem volt esélyem ellene, mert sokkal gyorsabb és erősebb nálam.

- És, ha sikerül megölnöd, te még mindig szörnyeteg leszel! Akkor mit fogsz csinálni? Ezen is gondolkodtál már?

Daniel farkasszemet nézett a lánnyal. Az arckifejezése ünnepélyes volt, és szomorú.

- Akkor magamat is megszabadítom.

Déadre döbbenten pislogott. Úgy érezte, mintha a gyomrából golyót gyúrtak volna, és lenyomták volna a hasa aljába.

Daniel kihasználta! Azért akarja megkeresni a vámpír menyasszonyát, hogy elintézze, aztán el akarja dobni a saját életét. Öngyilkos lesz. Az ő gyönyörű Daniele.

Az ajka néma „nem"-et formált, ahogy kikerülve a férfit beszaladt a pajtába, és majdnem feldöntött egy álmosan pislogó öregembert, aki fürdőköntöst és gumicsizmát viselt. A farmer a kezében egy dupla csövű sörétes puskát szorongatott, és ahogy a lány meglökte, megtántorodott. A puskatus egy gerendának csapódott, és az öreg ujja megrándult a ravaszon.

Hatalmas dörrenés hallatszott. A fegyver csöveiből tűz csapott ki, és kéttöltetnyi sörét fúródott Déadre mellkasába.

5

Daniel még odakinn is érezte a lövés erejét. Berontott a hátsó ajtón, és még épp látta, hogy a lány egyenes gerinccel és a karjával az oldala mellett meginog, aztán eldől, hátrafelé, mint egy megpöckölt dominó. A mellkasa közepén lapostányérnyi vörös folt terjengett.

A farmer elhajította a puskát, és addig hátrált, míg a válla a falnak ütközött. Kidülledt szeme hatalmasnak tűnt viaszsárga arcában..

- Mi...? Nem! Jaj, nem! Azt hittem, megint azok a kóbor kutyák háborgatják a jószágot. Nem tudtam! Nem akartam... Baleset volt!

Daniel egy hosszú másodpercig dermedten állt, aztán térdre esett Déadre mellett. Meglehetősen biztos volt benne, hogy egy sörétes puskából leadott lövés nem ölheti meg a lányt, mégis nagy megrázkódtatás volt látnia, ahogy eldől, és itt fekszik a földön sápadtan és mozdulatlanul.

Gyorsan ellenőrizte az életjeleit. Déadre nem lélegzett, és nem volt pulzusa. Mindenki halottnak tartotta volna.

A farmer csoszogva a pajtaajtó felé indult.

- Kilenc-tizenegy - motyogta. - Fel kell ébresztenem az asszonyt, és fel kell hívnom a kilenc-tizenegyet.

- Nem. - Daniel, mielőtt felugrott, még egyszer megérintette Déadre ajkát, és ezt egyszerre szánta könyörgésnek és ígéretnek. Remélte, hogy a lány mindkettőt hallotta abban a mély, hibernációszerű állapotban, amelybe a vámpírok akkor kerülnek, amikor a testüknek gyógyulásra van szüksége. De az, hogy a lány nem halhat bele egy puskalövésbe, nem jelenti azt, hogy nem szenvedhet, hogy nem érzi a szétszaggatott hús és szilánkosra törött csont kínjait.

El kell vinnie valahová, ahol segíthet rajta, ahol legalább a karjában tarthatja, először azonban gondoskodnia kell róla, hogy a farmer ne keresztezhesse a terveit.

- Nem hív fel senkit - mondta, az öreg felé lépkedve, félrerúgva a puskát az útjából.

A farmer úgy reszketett, mint egy kisgyerek, aki túl sokáig játszott a hóban kesztyű nélkül.

- A... a hölgy... . "

- A hölgynek semmi baja - szögezte le Daniel.

Az öreg nyilván szeretett volna hinni neki, de végül szomorúan megrázta a fejét.

- Meghalt - mondta elcsukló hangon, és a szeme könnybe lábadt.

- Nem, nem halt meg - duruzsolta Daniel. '

- N...nem? - hebegte a farmer.

Daniel érezte a zavarát. Sajnálta az öreget, de tudta, hogyha kihívná a zsarukat, azzal csak bajba keverné őket. Nem akarta, hogy rendőrök szaglásszanak utánuk, hogy kövessék, amikor elviszi Déadre-t. Ha megtalálnák a lányt, tüstént elszállítanák a hullaházba, és felboncoltatnák.

Megborzongott. És ha utána elhamvasztják, akkor Déadre-nak valóban vége lenne!

Nem, nem hagyhatja, hogy az öreg telefonáljon a zsaruknak.

- Maga nem lőtt le senkit - jelentette ki határozottan, a férfira meredve, mintha hipnotizálni akarná. Fogalma sem volt róla, mit művel, de úgy vélte, kell lennie valami módnak arra, hogy

meggyőzze a farmert: a saját érdekében okosabb, ha elfelejti az imént történteket.

Ha ez nem sikerül, nincs más választása, mint megkötözni a vén szivart, és hagyni, hogy a felesége reggel megtalálja, amikor ők már messze járnak.

- Nem lőttem le senkit - ismételte meg az öreg. A hangja egyre monotonabbá, a tekintete révedezővé vált.

- Senki sem volt a pajtában.

- Senki sem volt a pajtában.

Daniel felvonta a szemöldökét. Ez könnyen ment! Túl könnyen.

- Csak néhány kóbor kutya. Megriasztották az állatait, és maga elkergette őket.

- Elkergettem néhány kóbor kutyát - dörmögte engedelmesen az öreg, és amikor Daniel meglengette a tenyerét az arca előtt, még csak nem is pislogott.

Nos, a kutatásaiból úgyis sejtette, hogy a vámpírok valamiképpen befolyásolják az áldozataik memóriáját és akaratát, és most erről meg is bizonyosodhatott.

Csak azt nem tudta, hogyan érte el, amit elért. De ha már így alakult, miért ne használja ki a helyzetet?

- Kölcsönvenném a teherautóját - mondta.

- A kulcsokat a vezetőfülkében, a szőnyeg alatt tartom - darálta a farmer azonnal szolgálatkészen, homályos szemmel a semmibe bámulva.

Pompás!

- Most szépen visszamegy a házba, és lefekszik - parancsolta Daniel. - Ha a felesége felébredt, azt mondja neki, hogy elzavarta a kutyákat - fűzte hozzá.

- Azt mondom neki, hogy elzavartam a kutyákat szajkózta az öreg elfordulva, és elballagott a ház felé, de mielőtt az ajtóhoz ért volna, Daniel utána kiáltott:

- Várjon!

A tekintete ide-oda cikázott a farmer kába és Déadre sápadt arca között. Úgy saccolta, még nagyjából két órája maradt hajnalig. Ez elegendő, hogy Atlantába vigye Déadre-t, ahol segíthet rajta, ám ehhez minden erejére szüksége lesz.

A lányból nem táplálkozhat, mert fennáll a veszély, hogy túl sok vérét kiszívja, és ezzel megöli. Déadre szerint azonban egy újdonsült vámpírnak legalább kétóránként innia kell.

Daniel máris szédelgett, és a bőrét hideg izzadság lepte el...

És a megoldás a problémájára itt ácsorog a pajta ajtajában, takaros fürdőköntösben és gumicsizmában.

A kérdés csak az, hogy képes-e megtenni. Képes egy halandót megcsapolni? Egy eleven, érző, lélegző embert?

Először taszította a gondolat, egyúttal a kíváncsisága is felébredt. Vajon ő maga halandó vagy vámpír? Nem halogathatja a végtelenségig ennek az eldöntését. Mert, ha halogatja, nem gyűjthet elég erőt, hogy legyőzze Gartht. Legalábbis egyhamar nem.

A gyomra összeszorult, és ráébredt, hogy a szíve dobog, azaz inkább úgy verdes a mellkasában, mint egy riadt kismadár szárnyai. Megint Déadre-ra pillantott, elnézte fehér kis koboldfülét, mozdulatlan, sűrű, hosszú szempilláit, amelyek sötét félholdakként pihentek az arcán.

Úgy próbált ellazulni, hogy arra gondolt, hogyan segíthet a lányon.

Ekkor meghallotta a saját érverését. A vérszomj diktálta ritmus fölött nem lehetett átsiklani. A lélegzete nehézzé, lihegővé vált, a hüvelykujjkörmei megnyúltak.

Visszafordult a farmerhez. Félelem sütött az öreg szeméből, áttört a rákényszerített kábulat fátylán, és Daniel elmosolyodott, hogy enyhítse a rettegését, amint átdöfte a nyaki vénáját, és föléje hajolt.

Felnyögött a kéjtől, amikor végigömlött a torkán az élet eszenciája, amely édes volt, mint a méz, egy kis fémes

mellékízzel. Sokáig és sokat ivott, és legnagyobb meglepetésére undor helyett csak gyönyört érzett.

Ahogy a 95-ös sztrádán dél, Atlanta felé robogott a farmer régi, csörömpölő kisteherautójában, Daniel nehezen gyűrte le a késztetést, hogy - már vagy ezredszer ~ megtörölje a kézfejével a száját. Még mindig érezte a nyelvén a vért, a férfi vénáját az ajka alatt, a hirtelen forróságot, amely átjárta halott szívét és ereit.

Halott volt, de csodálatos módon sokkal elevenebbnek érezte magát, mint életében. A táplálkozás erőssé tette, sebezhetetlenné. Halhatatlanná.

Efféle mámort valószínűleg még a kokain vagy az angyalpor sem okozhat. Ha minden vámpír számára ekkora élvezet a halandók vérének fogyasztása - és azt feltételezte, hogy igen -, csoda, hogy maradt még ember a Földön. Milyen könnyen függőséggé válhat a hasonló lebegés, a korlátlan hatalom tudata!

Vonakodó tisztelettel gondolt a vámpírokra, akik éjszaka kinn kóborolnak az utcákon, ahol ott nyüzsögnek e mágikus elixír könnyen elérhető forrásai. Óriási önuralmukba kerülhet, hogy ne vaduljanak meg és mészárolják le az egész várost.

Attól tartott, a sorstársainak sokkal nagyobb az akaraterejük, mint neki, mert ha Déadre nem moccant volna meg, miközben ő olyan buzgón szlopálta a farmer életerejét, nem biztos, hogy meg tudott volna állni, és valószínűleg csak akkor kapott volna észbe, amikor az öreg már kilehelte a lelkét.

De szerencsére Déadre felvinnyogott, és a keze is megrándult. A szemét összeszorította kínjában, és a fájdalma visszarántotta Danielt a sötét szakadék pereméről, ahol imbolygott.

Hála istennek!

Jaj!

Ezt tényleg abba kell hagynia. Jobban meg kell válogatnia a szavait!

Déadre belekapaszkodott a nadrágszárába, és Daniel lepillantott rá. A lány gombóccá gömbölyödött a teherautó ülésén, a feje a combján pihent. Törékeny válla keskenyebbnek tűnt, mint

valaha, ahogy behúzta a nyakát, és halkan nyüszített egyet. Aztán a szemhéja megrebbent.

Daniel görcsösen markolta a kormánykereket. Déadre hamarosan magához tér, és akkor pokolian fog szenvedni, ráadásul vérre lesz szüksége, rengeteg vérre.

A tekintetét visszafordította az útra, gázt adott, és tovaszáguldott az éjszakában.

Mire lelassított, és elhajtott a kétszintes, téglából emelt raktárépület mellett, amelyben régen a laborja volt, úgy számította, hogy még nagyjából negyvenöt perce maradt napkeltéig. Azt remélte, a labor viszonylag ép és sértetlen, de ha tévedett, akkor sem kereshetnek már másik búvóhelyet.

Szerencsére nem tévedett.

Az ablakokat bedeszkázták, védekezésül a vandálok ellen, de ez most kifejezetten jól jött nekik. A fa nem engedi be a napfényt, így még egy kis haladékhoz jutottak.

Daniel a lépcsőfeljáróra fektette *Déadre-t,* könnyedén belökte a dupla zárral bereteszelt ajtót, felnyalábolta a lányt, és bevitte.

Úgy érezte, mintha egyfajta testen kívüli tapasztalatot élne át, mintha egy idegen költözött volna belé, és ő fentről figyelné, mit csinál, ahogy a Nike-ja alatt megcsörrentek az üvegcserepek, és odébb rúgott egy fel-döntött széket.

Valamikor ez a labor volt az élete, minden, ami érdekelte. Most az egyetlen értéke, a múlt egyetlen jelentősége abban rejlett a számára, hogy segíthet-e a karjában tartott nőn, megszüntetheti-e a fájdalmát, sikerül-e meggyógyítania.

A szoba közepén felállított egy felborult asztalt, és kinyújtóztatta a lányt a rozsdamentes acélfelületen. Déadre tüstént begörbítette a gerincét, és nyöszörögve harapdálta az ajkát..

Daniel óvatosan visszanyomta az asztalra.

- Nyugi, kislány, mindjárt jobban leszel. Csak még egy kicsit légy türelemmel!

Nem volt szüksége világításra, új képességének - szuperlátásának - hála enélkül is boldogult, sőt a sötétséget

kellemesebbnek is találta, így aztán egykettőre összeszedte mindazt, amire szüksége volt, és megjavította a felszerelést, amelyet Garth annak idején tönkretett.

Tényleg csak nyolc hét telt el azóta?

Mintha minden egy másik életben történt volna... És tulajdonképpen így is volt. Olykor elfelejtette, hogy már halott.

Amikor a törött ablakokat borító deszkák szélénél és hasadékain beszivárogtak a hajnal első, rózsaszín sugarai, Daniel hátralépett, és megszemlélte a művét: az egy liter szintetikus vért az infúziós tasakban, és a készülőfélben lévő, még nagyobb adagot az edényben.

Már felkapta a gumicsövet és az extra méretű injekciós tűt, de ahogy Déadre megint felvinnyogott, és ide-oda dobálta a fejét, rájött, hogy nem adhatja be neki az anyagot.

A kutatásaiban még csak közel sem került az ember-kísérletekhez, de ellenkező esetben sem lehetett volna biztos abban, hogy a találmánya nem árt a vámpíroknak. És nem szeretett volna még több fájdalmat okozni alanynak.

Gyors elhatározással szorosra húzta az érszorítót a bal karján, az egyik végét a jobb kezével tartva, a másikat a fogával rántva meg, aztán addig döfködte a könyökhajlatába a tűt, amíg egy vénát talált, és megengedte az infúziót. Figyelte, ahogy a sötét folyadék végigfolyik az átlátszó csövön. A szintetikus vér áramütésként érte, először összerándult tőle, aztán elszédült.

Hűha! Ez igen! Micsoda mámor!

Mintha tűz ömlött volna végig az erein!

Daniel homlokán verejték gyöngyözött, a szeme elködösült, a belei felrepültek a torkába, aztán le az altestébe. Az érzés nem annyira kellemetlen volt, inkább... n3aigtalanító, mint amikor valaki a hullámvasúton ül, és nem biztos benne, hogy valóban ott áll a gépkezelő az irányítópultnál.

A férfi zihálva lehajtotta a fejét, és várt. Most már ha akart volna, sem visszakozhatott volna, de nem is akart.

A zacskó egykettőre kiürült, és Daniel minden sejtje megtelt élettel, oxigénnel, energiával.

Már értette, Garth miért nem riadt vissza semmitől, hogy megkaparintsa a találmányát. Nem az övéi érdekében akarta megszerezni, nem azért, hogy ne legyenek kénytelenek embereket megcsapolni. A dolog még csak nem is a pénzről szólt, hanem a hatalomról. Ez volt a lényeg!

Ha Daniel korábban erősebbnek érezte magát táplálkozás után, most akár Supermannel is felvehette volna a versenyt!

Mosolyogva elzárta az infúziót, és kicserélte a tasakot. ■

Meggyógyítja Lois Lane-jét, és többé senki sem állíthatja meg.

6

Déadre arra ébredt, hogy egy óriási, fekete csődörön száguld a koromsötét éjszakában, egyenesen egy parti sziklafal felé. Tisztán hallotta a távolból a hullámok robaját. Az izmai együtt hullámoztak a szilaj paripáéival, szél fütyült a füle mellett, süvített át a ruháján, tépte a haját. Es ő csak annyit tehetett, hogy még erősebben megkapaszkodott a csődör sörényében, és megpróbált a hátán maradni.

Patkók csattogtak a kövezeten. A ló tompora megfeszült. Harsány kiáltás hasított a levegőbe, és Déadre felismerte a saját hangját. Aztán elhagyták a talajt, és egyre magasabbra repültek. A lány tudta, hogy a sorsa megpecsételődött, hogy mindjárt ugyanúgy nekicsapódnak a lenti szikláknak, mint a következő hullám, és összezúzzák magukat.

Kinyitotta a szemét, hogy vessen még egy utolsó pillantást a világra, az éjszakába... és ráébredt, hogy nem egy csődörön lovagol, hanem Daniel oltalmazó karjában fekszik.

A férfi egy hideg fémasztal szélén ült, és a fejét a mellkasához szorítva gyengéden ringatta.

- Csitt, csitt. Mindjárt jobban leszel. Sokkal jobban.

Ver a szívem, állapította meg csodálkozva Déadre, magától ver. És lélegzem, és ez nem kerül erőfeszítésembe!

Friss vér áramlott át a szervezetén, tódult az ölébe, sarkallta szexuális kielégülésre.

Déadre megragadta Daniel dzsekijét, aztán a hajába markolva az asztalra lökte a férfit, és mohón harapdálta az ajkát, mialatt az ujjai ide-oda siklottak bársonyos, sima, forró bőrén, és a kőkemény izmokat gyúrták.

Daniel motyogott valamit - remélhetőleg nem azt, hogy „hagyd abba", mert Déadre akkor sem lett volna képes megállni, ha akart volna, sőt még akkor sem, ha az élete, azaz az élőhalotti léte múlott volna rajta.

Belefeledkezve az eszeveszett tombolásba, amely féktelenebb volt egy kitörő vulkán pusztításánál, és amit nem sokkal múlhatott felül az ősrobbanás, amellyel egy új csillag megszületik. Magához préselte a férfit, és odébb gurult. Mindketten a földön kötöttek ki, Daniel landolt alul, nagy csattanással, de Déadre nem hitte, hogy panaszkodni fog. És csakugyan, a férfi meg se mukkant, ehelyett a dekoltázsába lökte a kezét, és kettétépte a pólóját olyan könnyen, mint egy papírfecnit.

Déadre szórakozottan konstatálta, hogy a sörétek okozta sebek máris begyógyultak. A melle újra makulátlan volt, rózsaszín és tökéletes, ahogy a férfi arca fölött ringott, miközben a combját az erekciójának nyomta,'és bátorítóan hozzádörzsölte.

Nem mintha Danielnek bátorításra lett volna szüksége! Máris a cipzárjával matatott, lerántotta, aztán lehámozta a bőrnadrágját.

Déadre lovagló ülésben a combjára telepedett.

A férfi beletúrt a nőiességét rejtő göndör tincsekbe, de a lány ellökte a csuklóját.

- Nem tudok várni! Nem tudok! - sziszegte, azzal kinyitotta a sliccét, és az ujjai összezárultak a merevedésén. Egyszer megszorította a dákóját, aztán megfelelő szögbe igazította, és ráereszkedett.

A szeme becsukódott, a feje hátracsuklott. A haja legyezőként terült szét meztelen vállán.

Daniel megmarkolta a csípőjét, és megemelve a fenekét még jobban felnyársalta.

Es Déadre már újra a paripán vágtatott, a fekete csődörön, a szél hátrafújta a haját, a tüdejét friss éjszakai levegő töltötte meg. Ló és lovasa összeolvadt, tökéletes harmóniában mozgott *együtt. A* csődör háta megfeszült, és a lány erősebben szorította az oldalát. Mindketten egyszerre nyögtek fel, aztán Déadre a sarkával még gyorsabb tempóra ösztökélte a hátasát. Ezúttal a robajt, amelyet hallott, nem a sziklákon megtörő hullámok okozták, hanem a saját vére zúgása a fülében. Tudta, hogy a szirt előttük fekszik, és alig várta, hogy elérjék, és egy utolsó, hatalmas szökelléssel belevessék magukat a semmibe.

A kezével, a lábával igyekezett érzékeltetni a vágyát, és végül előredőlt, hogy a jó cél érdekében a fogait és a nyelvét is bevesse.

Még többet akart, és megkapta, az elsöprő lendületet, a szenvedélyt, a heves lökéseket. Egyre közelebb jutottak a csúcshoz. Aztán Déadre érezte, hogy paripája az ugrásra készülve összeszedi minden maradék erejét, és erősen belekapaszkodott a sörényébe. Úgy szorította, mint egy fuldokló a mentőkötelet, vakon és süketen, de mindent érezve, érezve minden remegést, minden zörejes lélegzetet, az izmok roppanását, amikor végre elrugaszkodtak a sziklatetőről, és összesimulva a mélybe zuhantak.

Déadre megint Danielen landolt - de ezúttal úgy terült el rajta keresztben, mint egy szál szétfőtt spagetti.

- Ha minden sebesülésedből így épülsz fel, legalább hetente egyszer le kell lőnöm téged - jelentette ki a férfi. Meleg lélegzete a lány verejtéktől nedves homlokát legyezte.

Déadre erőtlenül felemelte a fejét, és rávigyorgott.

- Ha minden sebesülésemből így épülök fel, nem kell fáradnod. Magam lövöm le magamat.

Füle alatt a férfi mellkasa megrázkódott a nevetéstől.

- Talán ki kellene találnunk egy kevésbé véres előjátékot!

- Véres. - A lány szívverése megállt. - Ó, a fenébe! Vért ittam. - Másképp nem jöhetett volna rendbe ilyen gyorsan - vagy ilyen élvezetes módon.

Megragadta a férfi nyakát, és aggódva megvizsgálta földszagú bőre minden négyzetcentiméterét.

- Te ezt nem érted - hadarta közben. - Még nem adhatsz vért. Ha túl sokat vesztesz, az megölhet. - A keze megremegett Daniel légcsöve fölött. - Mennyit ittam? Jól vagy?

- Bőségesen ittál. - Daniel elrántotta a fejét. - De nem az én véremet.

Déadre kétségektől mardosva körülnézett.

- Akkor kiét? Hogyan?

- Senkiét. Szintetikus vért adtam be neked, egy készítményt, amelyen három évig dolgoztam. Mikrobiológus vagyok, Déadre. Ez a foglalkozásom.

- Mikrobiológus. - A lány habozott; szeretett volna hinni neki, de nem mert. Attól félt, Daniel csak meg akarja kímélni az igazságtól. Ha bántotta... - És sikerült művért előállítanod?

- Igen, méghozzá nem szerveset. Ehhez még emberi hemoglobin sem szükséges, nem úgy, mint a nagy gyógyszergyártó cégek készítményeihez. Olyan egyszerű, meglep, hogy még senki sem gondolt rá. A megoldás a perfluor-karbonok.

- A perfluo... micsodák?

- A PFC-k. Egy kalcium-fluoridból és klórból álló vegyület. - Daniel boldogan nevetett. - Tudtam, hogy működni fog. Tudtam! A PFC hatásosabb az igazi vörösvérsejteknél is, mert magába szívja az oxigént, ahelyett hogy vashoz kötné, mint a vér.

- Ha te mondod!

Daniel megfogta a lány vállát, és az érintés végigvibrált Déadre túlstimulált idegein.

- A PFC-k negyvenszer parányibbak, így eljuthatnak a legkisebb hajszálerekbe is, elérik minden sejtedet, és kétszer annyi oxigént szállítanak, mint a vér. Hát nem érzed, milyen erőssé tesz ez a szer? Milyen elevenné?

Déadre valóban másképp érezte magát, mint szokta. Sokkal melegebbnek, energikusabbnak.

A férfi imbolyogva talpra állt, begombolta a nadrágját, és odadobta a lánynak a dzsekijét és a bőrnadrágját - a széttépett pólót a földön hagyta -, aztán, mialatt Déadre felöltözött, fel-alá járkált, és olykor végigszántott a haján.

- Ez az anyag igazi csodaszer - magyarázta. - Nemcsak a halandókon fog segíteni, de egy egészen új életet jelenthet a vámpírok számára is.

Déadre becipzározta a bőrnadrágját, és belebújt a dzsekijébe. .

- Új életet?

- Nem kell többé az embereket megcsapolniuk. Nem kell gyilkolniuk, véletlenül, vagy szándékosan. És a hatalom, amit ad, óriási.

Ez jól hangzott, de akkor miért kavarodott fel mégis a hallatára Déadre gyomra?

- Tudod, mit mondanak. A hatalom megront.

Daniel megtorpant, és feléje fordult.

- A kurva életbe!

- Mi az?

- Ezért nem hallottatok még sem te, sem a többi atlantai vámpír a szintetikus vérről! A rohadék nem akarja megosztani veletek, meg akarja tartani, ö akar lenni a leghatalmasabb, legagresszívabb, legbefolyásosabb vámpír egész Atlantában!

Felkapta a dzsekijét, és a karját indulatosan az ujjába lökte.

- Nos, van a számára egy kis újságom! Nem ő az egyetlen vérszívó, aki elő tud állítani egy kondérnyit ebből az itókából. Garth LaGrange-nek befellegzett! Örökre.

Déadre elejtette a kémcsövet, amelyet a kezében tartott, és az üvegszilánkokra tört a padlón.

- Garth LaGrange?

- Ó dúlta fel a laboromat és lopta el a munkámat!

- És ő változtatta át a menyasszonyodat.

- Igen. - Daniel lesütötte a szemét, aztán vonakodva felemelte a fejét. A pofacsontján vörös folt égett. Átmenetileg nyilván elfelejtette, ahogyan Déadre is, hogy egy másik nő vőlegénye, és a lány most sem akart erre gondolni.

- Őt fogod kinyírni - mondta tompán, előre tudva a választ.

- Ma éjjel. Közvetlenül azután, hogy úgy teleszívtam magam szintetikus vérrel, hogy még egy M-l-es tank sem állíthatna meg.

Ó, istenem!

Déadre összerándult a fejébe hasító fájdalomra. *A' francba!* Vigyáznia kell a nyelvére! Évtizedek óta nem volt ilyen óvatlan, dohogott magában, a halántékát nyomkodva, és remélte, hogy évtizedekig nem is lesz, vagy még tovább, hacsak valaki véget nem vet a földi létezésének.

Ami a közeljövőben könnyen bekövetkezhet, mert a vámpír, akit nemrég teremtett - a férfi, akibe beleszeretett -, éppen Atlanta legördögibb, legkegyetlenebb, leg- hatalmasabb lényével készül ujjat húzni, Garth LaGrange-dzsel, a Főnök asszony Végrehajtójával.

Tiszta szerencse volt, hogy Daniel már meghalt, mert nem hitte, hogy együtt tudna élni önmagával azok után, amit tett.

Már azért is mélységesen megvetette magát, hogy elrabolta Déadre-t, elérte, hogy átváltoztassa őt vámpírrá, aztán belőle táplálkozott, de hogy még szeretkezett is vele... az már tényleg megbocsáthatatlan volt!

A küldetése Sue Ellenről szólt, őt akarta megtalálni és megmenteni.

Az, hogy - a szó szoros értelmében - összeszűri a levet egy másik nővel, nem szerepelt a terveiben, sem korábban, sem most.

Csak éppen valahányszor megpróbálta maga elé képzelni a menyasszonyát, hogy erőt merítsen édes mosolyából, félénk, csilingelő nevetéséből, mindig Déadre jelent meg a lelki szeme előtt, mindig őt látta a fekete bőrszerelésében, hallotta a sóhajait, a nyögdécselését, érezte forró ujjait a...

- Nem ölheted meg Garth-t - szólalt meg elmélkedése tárgya, aki mellette ült a kölcsönvett kisteherautóban. - A fickó olyan, mint egy szteroidokkal felturbózott Terminátor, és a tetejébe még halhatatlan is.

Daniel rásandított.

Déadre-ral a napot a labor alatti alagsorban töltötték. Daniel készített még néhány adag vért, és miután leszállt az éj, elindultak nyugat felé. Az úti céljuk egy régi, restaurált épület volt, egy hajdani ültetvényen, amely úgy húszpercnyire feküdt a városhatáron kívül. A ház, amit Garth szintén ellopott a férfitól. - *A* vámpírok nem halhatatlanok - mondta Daniel, az útra szegezve a tekintetét. - Igaz, nehéz őket megölni, de nem lehetetlen.

A lány egyik szemöldöke a magasba szökött.

- Mikor is változtál át? Három napja? És máris a vámpírok szakértőjének tartod magad? i,

- Mondtam, hogy nem muszáj velem jönnöd.

- Ó, és mulasszam el, hogy láthatom azt a tengernyi kiömlő vért? Tréfálsz? Természetesen, a vér mind a tiéd lesz, de efelett kész vagyok szemet hunyni. Miért is hagynám elrontani a mulatságomat?

Déadre összefonta a karját a mellkasán, és lebiggyesztett ajakkal, dacosan kibámult az oldalablakon.

Ó, a pokolba! Erre meg mit feleljen?, morfondírozott Daniel. Déadre úgysem értené meg a mozgatórugóit. Bár ma már nem volt benne biztos, hogy ő maga érti-e.

- Ha tényleg azt hiszed, hogy Garth legyőz, az egy-gyel több ok arra, hogy ne gyere velem.

Déadre dühösen feléje fordult. Sötét szemében haragos tűz lobogott, de legalább hajlandó volt ránézni.

- Úgy rémlik, egyszer már említettem, hogy a vámpírélet szívás. És igen, képletesen, és szó szerint is az. Hát nem fogod fel? Te vagy az egyetlen a nyomorúságos élőhalott létezésemben, akivel nem szívtam meg. Miért akarnék itt maradni nélküled?

Az összes érvből, amelyet felhozhatott volna, és amelyek arra indíthatták volna Danielt, hogy lefékezzen, és kipenderítse a kocsiból - természetesen a saját érdekében -, ez volt az egyetlen, amivel teljesen lefegyverezte.

Déadre a maga csöppet sem ékesszóló módján éppen azt közölte vele, hogy szereti.

Jéz...

Azaz, szentséges pokol!

Daniel elvigyorodott. Lám-lám! Ha lassan is, de tanul a hibáiból.

- Csak hogy tisztázzuk - sóhajtott fel. - Én is hasonlóképp vélekedem rólad, és éppen ezért nem akarom, hogy most megszívd.

A lány tekintete rávillant.

- Ez biztos? Mert ha visszavinnél a laborba, és adnál még egy kicsit a csodakotyvalékodból, azt hiszem, kellemes meglepetésben lenne részed! .

Daniel felnevetett. Nocsak, nocsak!

- Lehet, hogy később a szavadon foglak, de először ki kell nyírnom egy nagy, gonosz vámpírt.

És utána a másvilágra kell küldenie a menyasszonyát, bár erről a részletről inkább hallgatott; mert ha egyszer karót döfött Sue Ellen szívébe, számára többé már nem lesz később.

Déadre szíve lassan, szomorúan kalapált. Hogy épp most kezdjen el magától dobogni! A szívverése ritmusa kísértetiesen hasonlított egy híres gyászindulóéra.

A lány szeme égett, nedves volt, és mintha megduzzadt volna a gödrében. Ilyen érzés, amikor az ember a legszívesebben sírva fakadna, de vasakarattal fegyelmezi magát.

Az, hogy annyi év után még emlékszik erre az apróságra halandó korából, újabb könnyeket csalt Déadre szemébe.

Amióta Daniel belépett az életébe, más dolgokra is emlékezni kezdett. Hogy milyen érzés annyira törődni valakivel, hogy a

sebei nekünk fájnak, milyen, ha szükségünk van valakire, milyen szeretni valakit.

És most attól félt, hogy mindjárt arra is visszaemlékszik, milyen elveszíteni a szerelmünket.

Lenyelte a torkában dobogó gombócot, és Danielre nézett; hosszan vizsgálgatta határozott profilját, nemes metszésű orrát, eltökélt állát.

Ez a csökönyös alak! Éppúgy nem lehet eltántorítani a céljától, ahogy egy szamarat sem lehet erővel elvonszolni egy lóherés mezőről.

Mindent elkövetett, hogy lebeszélje a bolond tervéről, de hiába. Most már csak egyet tehetett: imádkozhatott. De hogyan, amikor nem ejtheti ki az Illető nevét, sőt még gondolatban sem szólíthatja meg Őt?

- Itt vagyunk. - Daniel lekapcsolta a fényszórókat, és lefékezett egy hikoriligetben a hosszú, keskeny kocsifelhajtó mellett, amely egy fehér házhoz vezetett. Az épület úgy emelkedett ki a zöld pázsitból, mint a mennyország kapuja egy felhőből.

A homlokzati verandát szegélyező fehér faoszlopok márványként csillogtak a felkapcsolt, rájuk irányított fényszórók fényében. Az előkertben egy tulipánfa virágzott, a georgiai nyár jellegzetes illatával fűszerezve a levegőt.

- Ez a te házad volt? - kérdezte a lány. Suttogott, bár maga sem tudta, miért. Garth, bármilyen jó is a füle, nem hallhatta meg őket ilyen messziről.

- Örököltem - bólintott Daniel. - Itt nőttem fel, de nem laktam benne kölyökkorom óta. A polgárháború óta a családomé volt, azon kevés ültetvényes otthon közé tartozott, amit az északiak megkíméltek, amikor Sherman tábornok elfoglalta Atlantát.

- Gyönyörű.

Daniel bizonytalanul bólintott. Azelőtt nem sokat törődött a házzal, mert túlságosan lekötötte a munkája. A kutatásai. Az élete.

Hát nem fura? Meg kellett halnia, hogy megértse, valójában nem is élt. Elbarikádozta magát a laborjában, éjjel-nappal a

rögeszméjén, a szintetikus véren dolgozott, azt hajtogatva magában, hogy később majd lesz ideje mindenre.

Még Sue Ellennek is csak a második hely jutott az életében. Csoda, hogy a nő elfogadta a házassági ajánlatát. Csoda, hogy egyáltalán megkérte a kezét.

De hát valójában nem is kérte meg. Ezt eddig elfelejtette.

Egyik este, miközben némi tűrhető szex után pizzát majszoltak az ágyban, Sue Ellen felvetette, vajon elképzelhetőnek tartja-e, hogy majd valamikor feleségül akarja venni őt.

- Mmm, hát persze - válaszolta Daniel. - Valamikor.

Mire észbe kapott, a nő már közölte is a laborasszisztensével, a biztonsági őrrel és mindenki mással, akivel összefutottak, hogy jegyesek. Ezek után úgyszólván kötelességének érezte, hogy megajándékozza egy jegygyűrűvel.

És miért is ne tette volna? Sue Ellen igazán szemrevaló teremtés volt, csinos és kedves. Úgy gondolta, nem biztos, hogy találna még valakit, aki hajlandó lenne elviselni a lehetetlen munkaidő-beosztását, a bizarr szokásait és megszállottságát.

Meg aztán ez a világ rendje, nem? A fiúk felnőnek, férfivá érnek, orvosegyetemi képesítéseket szereznek, meg tudományos doktori fokozatokat mikrobiológiából. Megnősülnek, és gyermekeket nemzenek.

Utólag visszatekintve már látta, mekkora hibát követett el, amikor a könnyű utat választotta. Most emiatt bolondnak érezte magát, mert ahogy a széles verandára pillantott, és odaképzelte önmagát ráncos arccal, ősz hajjal, amint egy hintaszékben ringatódzik, Déadre-t látta maga mellett, nem Sue Ellent. Déadre és az ő gyermekei és unokái tettek-vettek körülöttük...

De a múlton nem változtathatott. Ez a jövő már nem adatik meg neki. Elkötelezte magát, Sue Ellen a menyasszonya, és nem hagyhatja cserben. Meg kell mentenie a lelkét, és utána nem folytathatja úgy az életét, mintha mi sem történt volna.

Daniel elszántan visszatérítette a gondolatait a jelenbe, és Déadre-hoz fordult.

- Úgy tűnik, Garth partit ad.

Két-három tucatnyi kocsi parkolt a ház előtt, a kör alakú kocsifelhajtón, köztük több hosszú, fehér limuzint és néhány halottszállítót is látott.

- Nem partit. - Déadre idegesen megnedvesítette az ajkát. - Nagygyűlést tart.

- Nagygyűlést?

- Hó vége van. Ideje rendezni az ügyeket, begyűjteni a felajánlásokat, és kiszabni a büntetéseket.

-• Miféle büntetéseket?

.- Tényleg nem sokat tudsz a vámpírlétről, igaz?

- A jelek szerint nem.

Minél jobban tördelte a lány a kezét az ölében, Daniel annál idegesebb lett. Rossz előérzet kínozta.

- A hónap végén a klán vámpírjait, ebben az esetben az atlantai klán tagjait a Főnök asszony elé idézik, hogy kifejezzék a hódolatukat. Egyesek ajándékokat hoznak, mások megosztják a vagyont, amelyet az áldozataiktól elloptak.

- Azt hiszed, Garth átadta a formulámat ennek a Főnök asszonynak? .....

- Kétségkívül. Mindene az övé, még ő maga is. Garth a Végrehajtó, aki érvényt szerez a Főnök asszony akaratának.

Daniel szeme összeszűkült. . .

- És ez pontosan mit jelent?

- Például ő határozza meg a fejadagunkat. - Déadre megdörzsölte sebhelyes vállát. - Engedély nélkül nem ihatunk vért, állítólag azért nem, mert a túl sok ismeretlen eredetű nyakseb felkeltené a halandók gyanakvását, suttogni kezdenének, és ennek boszorkányüldözés lenne a vége, de én mindig azt gondoltam, hogy azért koplaltatnak bennünket, mert minél kevesebbet iszunk, annál gyengébbek leszünk.

- És ők annál hatalmasabbnak, befolyásosabbnak érezhetik magukat.

- Mint amikor a földbirtokosok éheztetik a parasztokat, hogy ne lázadjanak fel. Minél több és szebb és értékesebb ajándékot hozunk, annál több vér fogyasztására kapunk engedélyt.

- A nyomorult! Szóval innen szerzi a fickó a pénzét. - Déadre még mindig a vállát fogta, és Daniel a kezére borította a tenyerét. - Ezt ő tette? Ő okozta azt a sebhelyet?

- Vért ittam, amikor nem lett volna szabad. - Déadre tekintete a megértéséért könyörgött. - Annyira szomjas voltam! Én nem bírom olyan sokáig, mint némely öregebb vámpír. És csak néhány kortyot ittam. Nem öltem meg a donoromat.

- Tudom. Te nem tennél ilyet.

Déadre nagyot nyelt, és lehorgasztotta a fejét.

- Garth leütött, és a lábával a földhöz szegezett.

- Láttam a fémkeresztet a csizmája talpában - motyogta Daniel elszoruló torokkal. És most már azt is tudta, milyen célt szolgált!

- Annyira öreg, hogy amíg nem látja, és amíg a kereszt nem ér a bőréhez, nem zavarja őt.

- De arra használja, hogy benneteket engedelmességre kényszerítsen.

- *Bennünket.* Nálad is beveti majd ezt a fenyítési módot, ha beavatkozol a dolgaiba.

Daniel az ülés mögé készített hűtőtáskából kivett két műanyag kóláspalackot, amelyet még a laborban kimosott és teletöltött a *Wunderblut*jával. Az egyiket kinyitotta és átnyújtotta a lánynak, a másikat koccintásra emelte.

- Mától fogva annyi vért ihatsz, amennyi beléd fér - jelentette ki. A tekintetét a kivilágított házra szegezve nagyot kortyolt az italból, aztán a keze fejével megtörölte a száját. - Garth LaGrange soha többé nem érhet hozzád.

Déadre jóízűen felhajtotta az italát. Mire a palack kiürült, a szeme lázasan csillogott. Orvosi kifejezéssel élve, a férfi azt mondta volna, hogy fájdalommentessé vált.

Aztán a lány keze a sliccére csúszott. Daniel érezte az izgalmát és a saját gerjedelmét. Nehéz is lett volna nem éreznie, amikor kis

híján szétrepesztette a nadrágját. Ha nem itt lennének, már javában prütykölnének!

- Garth megölése várhat még egy éjszakát, nem? - dorombolta Déadre. - Egyedül sokkal sebezhetőbb lesz. És ma éjjel - a nyelve Daniel fülkagylójába tévedt - valami sokkal kellemesebb elfoglaltságot is találhatunk.

Mit számít, hol vannak?, morfondírozott Daniel. Itt senki sem láthatja őket...

A lány kezéért nyúlt, de aztán pislogva az arca elé kapta a karját, mert egy újabb, érkező kocsi elsiklott mellettük, és a fényszórói bevilágítottak a kisteherautó belsejébe.

- Egy késői vendég?

- Nem valószínű. Senki sem merne elkésni a gyűlésről. - Déadre figyelte, ahogy a kocsi megáll a falnál. Négyen szálltak ki belőle: két sötét csuklyás, egymáshoz simuló alak, és még ketten, akik azonnal közrefogták őket.

Daniel arca elkomorult.

- Nem mondtad, hogy jelmezbált tartanak.

- A látszat csal - rázta meg a fejét a lány. - Gondolom, itt az ideje, hogy felvilágosítsalak még valamiről. Olykor, ha a Főnök asszony különösen nagylelkű kedvében van, vendégeket is hívnak a nagygyűlésre. *Halandó* vendégeket. - Összeszorította az ajkát, hogy ne remegjen. - Sajnos az esetek többségében szegények nem élik túl az éjszakát.

8

Daniel a homlokát ráncolta.

- Ártatlan embereket rabolnak el és hoznak ide, hogy aztán... felszolgálják őket vacsorára?

Déadre rosszkedvűen vállat vont.

- Ez a vámpír megfelelője a partiba dobásnak. Mindenki, aki jó volt, sorra kerül.

- Ez beteges!

- Mondtam, hogy a vámpírélet szívás.

Daniel a vállára vetette halálos játékszerekkel telepakolt hátizsákját, és a kilincsért nyúlt.

- Segítenünk kell rajtuk.

- Odabenn tartózkodik vagy harminc-negyven vámpír. Mindegyikkel szembe fogsz szállni?

- Ha muszáj. - Daniel kilökte az ajtót, és kiugrott a kisteherautóból.

Déadre halkan szitkozódva követte, fohászkodva bármelyik istenséghez, aki hajlandó őt meghallgatni, hogy kímélje meg a bolondoktól és jótét lelkektől. És, ami még fontosabb, hogy mentse meg a férfit.

- Várj! - A liget szélénél végre utolérte Danielt, és megrángatta a dzsekije ujját. - A büfé csak a ceremónia után következik. Amíg az üzlettel nem végeznek, a vacsit elraktározzák valahol.

- Hol?

- Valahol a közelben, egy olyan helyen, amelynek csak egy kijárata van, így az áldozatok nem szökhetnek meg. Az összejöveteleket mindig a legnagyobb teremben rendezik, ahol mindenki elfér.

Daniel magával húzta a lányt a sövény mellett, vigyázva, hogy mindig takarásban maradjanak.

- Szóval a bálteremben - dünnyögte.

- Báltermed is van?

- Ez egy régi épület. A bálterem és a konyha között van egy nagy éléskamra. Ablakai nincsenek, és az előcsarnokba nyílik az ajtaja.

- Amit bizonyára őriznek. Hogy akarsz a kamrába jutni?

Daniel hátranézett, és biztatóan elvigyorodott.

- Mint említettem, a házat még a polgárháború előtt építették, a rabszolgatartók korában, és keresztül kasul behálózzák a cselédfolyosók. Az egyik egyenesen a kamrába vezet.

- És ha az embereket mégsem oda vitték?

- Akkor megkeressük őket.

Az épület hátsó részén találtak egy nyitott ablakot. A tarka pamutszövet függönyök alig-alig lebbentek meg a mozdulatlan levegőben.

Bentről hangok szűrődtek ki. Rekedt kiáltások, kegyelemért könyörgések, néhány sikoly. Daniel állán ugrálni kezdett egy izom, a keze erősebben markolta a lányét, ahogy némán továbbosontak, egyre beljebb merészkedve az udvarházba, egyre nagyobb veszélynek téve ki magukat.

Egy lépcső mögött besurrantak egy keskeny, kanyargós átjáróba. Amikor végigsiettek rajta, egy ízben olyan közel kerültek a bálteremhez, hogy Déadre felismert néhány hangot: Maximillianét és Tomásáét, Gretchenét, Alexiét és Garth őrült rikácsolását.

A lélegzete egyre jobban akadozott, pókhálók tapadtak a hajába, és kétszer is le kellett fricskáznia valami nagy, fekete rovarfélét az alsókarjáról, de Daniel ilyen apróságok miatt nem zavartatta magát, így aztán Déadre elszántan botorkált utána, amilyen halkan csak tudott.

Lementek néhány lépcsőfokon, és egy pincébe értek. A falak mellett állványok sorakoztak. Borospalackos állványoknak tűntek, csak éppen...

Daniel felemelt egy üveget, megrázta, rábandzsított a címkéjére, és megszagolta a parafa dugót.

- Vér van benne, igaz? - kérdezte a lány. - A te szintetikus véred.

Daniel bólintott.

- Garth szép kis készletet halmozott fel itt! - háborgott Déadre. - Bennünket koplaltatott, megbüntetett, ha a halandókból ittunk, de bezzeg ő dúskált a vérben!

Daniel visszarakta a palackot az állványra, és kemény pillantást vetett a lányra.

- Úgy tűnik.

Déadre dühösen fújt egyet.

- Kapjuk el a rohadékod

- Ez a beszéd!

Átvágtak a dohos pincén, és megtorpantak egy régimódi ételliftnél. Daniel félretolta az útból a dobozt, amelybe annak idején beletették az ennivalót, amit fel akartak csörlőzni a kamrába, és odahúzott egy régi ládát. Fellépett rá, és lábujjhegyre állva halkan megkocogtatta a mennyezetet a feje fölött.

- Pszt - sziszegte. - Azért jöttem, hogy segítsek. Maradjanak csöndben.

Aztán félrecsúsztatta a nyílásfedelet, és egy ugrással odafönn termett; csak egy enyhe léghuzat jelezte a jövetelét. Déadre követte, és ő volt az, aki lehúzta a csuklyát a sarokban gubbasztó fiatal pár fejéről, míg Daniel kioldozta a kötelékeiket.

- Megsebesültek? - suttogta.

A fiatalember a szájához emelte az ujját, hogy csendre intse, aztán felmutatta két ujját, és az ajtóra bökött.

Őrök.

Daniel bólintott, és segített a párnak zajtalanul leereszkedni a pincébe.

,- Hogyan tovább? - faggatta Déadre, miután a férfi visszahúzta a nyílásfedelet a helyére.

- Vidd ki őket a teherautóhoz, és tűnjetek el innen.

- És veled mi lesz?

Daniel tekintete felfelé és oldalra siklott, arra, ahol a vámpírok gyülekezhettek.

- Rám még vár itt egy kis elintéznivaló.

- Egyedül nem zárhatod le ezt az ügyet - érvelt Déadre.

- Nem zárhatom le, amíg ezek az emberek veszélyben vannak. - Daniel a rémült párról a lányra pillantott, és az ujjperceivel megcirógatta az állát. - Vagy amíg te veszélyben vagy.

Bár néhányszor rossz helyen fordult be, így több fölösleges kitérőre kényszerültek, Déadre elég gyorsan visszaért a teherautóhoz a halandókkal.

- Menjenek! - parancsolta, a férfi kezébe nyomva a kulcsokat.

Az ördög bújjon Daniel Hartba!, dühöngött. Megérdemli, hogy örökké vámpírként éljen! De azt nem, hogy megöljék, márpedig ez lesz a vége, ha egyedül száll szembe a Végrehajtóval.

És ha együtt szállnak szembe vele, valószínűleg mindkettőjükre ez a sors vár, de ezen nem változtathatott. Ahogyan azon sem, hogyha valami csoda folytán mégis megmenekülnének, Daniel visszakapná a drágalátos Sue Ellenjét, és rá többé nem lenne szüksége.

Déadre teljes halott szívéből szerette ezt a férfit, és mit tesz ilyenkor egy lány?

Megöleti magát! Azt!

De hát nem először halna meg.

Ahogy a kisteherautó hátsó lámpáit elnyelte a sötétség, Déadre a sövény mögött visszaindult a házhoz. Danielhez.

És ha egy kicsit korábban megérezte volna a cigarettafüstöt, amit a személyzeti bejáratnál rövid pihenőt tartó őr fújt ki, vagy ha óvatosabban lépkedett volna, és a lába alatt nem törik ketté az az ág, talán sikerrel is járt volna a vállalkozása.

Daniel a fejére húzta a kiszabadított férfi csuklyáját, lazán a csuklójára tekerte a kötelet, és várt. Az események a bálteremben mintha egy örökkévalóságig tartottak volna, és Daniel magában azt szuggerálta a vámpíroknak, hogy igyekezzenek. Minden elmúlt perccel csökkent a szupererejе, amelyet a szintetikus vérből nyert, és így az esélye is a sikerre.

Végre kinyílt a kamraajtó, csoszogó léptek hallatszottak, aztán Danielt felrántották és talpra állították.

- Hol a lány? - kérdezte egy férfihang. - Hová tűnt?

Valaki más felmordult.

- Vigyétek a fickót! Mi megkeressük a nőt.

Két vámpírpribék magával vonszolta a botladozó Danielt.

Amikor belökték a terembe, érezte maga körül a testek hullámzását, az összezsúfolt tömeg tolongását, a levegőben a növekvő statikus feszültséget, és ahogy feltuszkolták egy

emelvényre, szinte hallotta, ahogy a vámpírok a szájukat nyalogatják.

Éhesek voltak, és azt hitték, ma éjjel ő lesz itt a fő fogás.

Valaki lerántotta a csuklyáját, és Daniel egyenesen Garth tébolyultan forgó szemébe bámult.

- Meglepetés! - mormolta.

Garth arcán döbbenet tükröződött, de aztán az ajkán derűs mosoly jelent meg.

- Kit látnak szemeim? Dr. Hart! Mennyire örülök, hogy a körünkben üdvözölhetem!

- Részemről a szerencse! így legalább elküldhetem a pokolba, ahová való!

A termet csak a négy sarokban égő gyertyák világították meg. Daniel körülnézett, de a tömegben sehol sem látta Sue Ellent.

- Ó, én már jártam ott! Még őrzöm a vérfoltos pólót - nevetett Garth. - De nagy élvezetemre szolgál majd, ha én tehetem meg magának ezt a szívességet!

Daniel szíve úgy kalapált, mint egy halandóé, ahogy lecsavarta a kötelet a csuklójáról, és előhúzta a sarlót, amelyet a lapockái között, a dzsekije alatt rejtegetett. A vámpírok egy emberként szisszentek fel és léptek hátra.

- Sajnálom. - Daniel megvillogtatta a borotvaéles pengét a gyertyafényben, és keringeni kezdett Garth körül - de ezt inkább kihagyom.

- Nocsak, nocsak, Daniel. Most valóban meglepett.

- Ó, ez semmi! Ez még csak a kezdet - szólt hátra a válla fölött Daniel, aki a tömeget is, Garth-t is szemmel tartotta, ahogy odébb táncolt. Egy mozdulatlan célpont halott célpont, és ezt ő is jól tudta.

Garth keze előrelendült, szuperszonikus sebességgel süvített át a levegőn. Daniel balra hajolva kitért előle, és lesújtott a sarlóval. Az ütés félrecsúszott, de még így is csontig felhasította Garth csuklóját. A vámpír felemelte véres karját, és szájtátva rábámult.

- Igen - bólintott Daniel. - Olyan gyors vagyok, mint maga. Már én is a vámpírok közé tartozom. Szóval ez tisztességes küzdelem lesz.

Garth felüvöltött.

- Kapjátok el!

Daniel megpördült, és nyakmagasságban körbeforgatta a sarlót, jelezve, hogy kész bárkinek lenyisszantani a fejét, aki rátámad, márpedig a lefejezés egyike volt a néhány biztos módnak, amellyel el lehet pusztítani egy vámpírt.

Senki sem mozdult.

- A hatalmában tartott benneteket, vérrel és büntetéssel uralkodott rajtatok - mondta Daniel, ahogy a tekintete egyik beesett arcról a másikra vándorolt. A tömegben nem akadt egyetlen vámpír sem, akinek ne lett volna táskás a vérbe borult szeme. Koponyaszerű fejükkel, csontsovány testükkel szánalmasabbnál szánalmasabb látványt nyújtottak. - Mióta? Mióta tűritek, hogy kínozzon benneteket, hogy éheztessen, míg ő maga rengeteg vért halmozott fel itt, ebben a házban, és annyit ihatott, amennyit akart?

- Öljétek meg! - rikoltotta Garth, a baljával a sebesült csuklóját szorítva.

Senki sem mozdult.

- Én tudom, hol tartja a vért - mondta a vámpíroknak Daniel. - Annyi vért, hogy mindenkinek jut bőségesen. Nem kell embereket megcsapolnotok. Nem kell ettől a szemétládától engedélyt kérnetek.

Moraj futott végig a termen.

- Ne hallgassatok rá! Egy szavát se higgyétek el! - lépett előre Garth.

Ebben a pillanatban a bálterem kétszárnyú ajtaja kivágódott, és két tagbaszakadt vámpír bevonszolta Déadre-t.

A lány felemelte a fejét, és az arcába hulló haján át kétségbeesett pillantást vetett Danielre.

- Sajnálom - suttogta. - Bocs.

- Neked aztán igazán semmi okod a bocsánatkérésre - rázta meg hevesen a fejét a férfi. Déadre visszajött érte. Alig bírta elhinni... Tudta, mennyire retteg a lány a Végrehajtótól, mégis visszajött, hogy segítsen neki!

- Miss Rue! Milyen kedves, hogy ön is csatlakozik hozzánk! Hozzátok ide - parancsolta Garth. - Abból, hogy odakinn ólálkodott, ahelyett, hogy részt vett volna a gjoílésen, arra kell következtetnem, hogy együtt érkeztek - bökött az állával Danielre. - Ugye nem tévedek? '

Az őrök hanyatt fektették az emelvényen a lányt, és Garth a teste fölé tartotta csizmás lábát.

Déadre fájdalmában sziszegve elfordította a fejét.

- Tudja, mi ez? - kérdezte Garth Danieltől. Meg sem várta, hogy Déadre megerősítse vagy tagadja a feltételezését. - Hogy mire jó?

- Láttam a művét - felelte Daniel.

- Á, akkor maguk ketten... valóban közel kerültek egymáshoz. Ha a fémkeresztet a mi kedves Miss Ruenk bőréhez érintem, megperzseli. Ha a testére nyomom, átégeti. - Garth lába megállt a levegőben a lány mellkasa fölött. - Ha a szíve elég, a hölgy meghal. Ezúttal végleg.

- Ereszd el őt, seggfej! - Daniel meglendítette a sarlót, de Garth kitért előle. - Én akarlak megölni, ezért jöttem!

- Megölni? Engem? - nevetett Garth. - Te kis köcsög! Egy magadfajta pondró a fél fogamra sem elég. Nemhogy nem fogsz megölni, de...

Beszéd közben elterelődött a figyelme Déadre-ról, aki ezt tüstént kihasználta: észrevétlenül előhúzott egy kis fakarót a dzsekije ujjából, és megcélozta vele Garth heréit.

A Végrehajtó megingott, az ágyékához kapott, és a csizmája még közelebb araszolt Déadre mellkasához. Lassan, nagyon lassan előrehajolt, de Daniel egyetlen csapással levágta a fejét, még mielőtt a talpa a lányhoz érhetett volna, aztán a karjánál

fogva elrántotta Déadre-t a holttesttől, amely pillanatok alatt szétporladt.

Síri csend támadt. Végül az egyik vámpír térdre esett, előremászott, meghajtotta a fejét, és belekapaszkodott Daniel nadrágszárába.

- Mester - mondta alázatosan.

- Engedjen el! - mondta Daniel, kiszabadítva magát.

Néhány vámpír zokogásban tört ki. Mások köréjük gyűltek, és Daniel, mivel nem tudta, mi a szándékuk, a sarlóval igyekezett elhessegetni őket.

- Azt mondta, tudja, hol a vér - kiáltotta valaki.

- Rengeteg vér.

- Tudom is - válaszolta Daniel, és az egyik karját Déadre derekára fonva a kijárat felé kezdett hátrálni. - Mind jóllakhatnak.

- Vért akarunk. Kell nekünk.

- Most. Most kell!

- Készülj fel! Lehet, hogy el kell futnunk - súgta Daniel Déadre fülébe, aztán a tömeghez fordult. - A vér lenn van a pincében, palackokban, és jobb, mint amit valaha kóstoltak, igazi energiakoktél. Ráadásul, ha elfogy, akármennyit készíthetek belőle. De csak azoknak, akik nem élnek vissza vele, akik nem isznak az emberekből, vagy ártanak nekik bármi más módon.

Daniel kipördült az ajtón, maga után húzva a lányt. Kimasíroztak az előcsarnokba, befordultak egy sarkon, aztán egy másikon, miközben a vámpírok egymással viaskodtak, mert mindegyik elsőként akart leérni a pincébe.

A házat ugyanott hagyták el, ahol bejöttek; kimásztak a hátsó ablakon, és nekiiramodtak, de ezúttal meg sem próbáltak elrejtőzni. A fák felé szaladtak, amikor az egyik emeleti ablakból felcsendült egy hang. Daniel azonnal megállt, mint egy kutya, akinek megrántották a pórázát.

- Daniel? - fuvolázta Sue Ellen. - Daniel, te vagy az? Segíts, kérlek! Szükségem van rád!

9

- Daniel, ne! Nem mehetsz oda vissza - rángatta meg a férfi kezét Déadre, de ahogy az arcába nézett, tudta, hogy kár minden szóért.

Veszített.

- Kérlek, Daniel - csendült fel megint az az émelyítően édeskés hang. Déadre nem látta a nő arcát, de biztos volt benne, hogy gyönyörű. Az ilyen hangú nők mindig azok.

- Ne hagyj itt! - kiáltotta a nő. - Úgy félek!

Daniel megfordult, mint egy robot, és visszaballagott a házhoz. Úgy viselkedett, mintha nem tudná, hogy hol van, és kivel és mit csinál.

A lány ennek ellenére megpróbált a lelkére beszélni:

- Ez őrültség! Odabenn több mint két tucat kiéhezett vámpír vár!

Daniel elszántan továbbmenetelt.

- Most, hogy a Végrehajtó már nem tarthatja vissza őket, a jó ég tudja, mit fognak csinálni! És ha megkóstolták a szintetikus véredet, erőre kapnak, és dühösek lesznek azért, amit ennyi időn át műveltek velük, a szenvedéseikért... Ki tudja, kin akarják majd kitölteni a haragjukat? - igyekezett Déadre jobb belátásra bírni a férfit.

Daniel azonban lerázta a kezét, és a lány leengedte a karját.

A férfi egy pillanatra sem vette le a tekintetét az ablak sötét négyszögéről, a meg-meglebbenő, fátyolszerű függönyről, amely mögött tisztán kirajzolódtak egy nő körvonalai. Úgy botladozott be egy oldalbejáraton, mint egy alvajáró.

Vagy... mintha az ismeretlen nőnek hatalma lenne fölötte.

Hogyan lehetséges ez? A nő vámpír, igen, de nem sokkal Daniel előtt változtatták át. Csak akkor irányíthatná a férfit ilyen messziről, kizárólag a hangjával, ha vámpírként is kapcsolata lett volna vele.

És hogyan lehetett volna, hacsak...

Nem!

Déadre Daniel után sietett, és rávetette magát, ahogy a férfi felfelé indult a lépcsőn. Daniel visszalökte. Déadre halántéka a falnak csapódott, és beletelt néhány másodpercbe, mire a fejében repdeső, csiripelő madárkák elhallgattak, és megint a férfi után rohanhatott.

A lépcsőfordulón azonban sikerült megelőznie, és eléje vetette magát.

- Daniel, ez a nő nem az, akinek hiszed. Nem az, *aminek* hiszed!

- Sue Ellen? - kiáltotta a férfi, és úgy ment el mellette, mintha a lány ott sem lenne.

- Itt vagyok, édesem - búgta a nő. - Gyere, Danny. Várlak.

Déadre követte a férfit, és egy pillanattal később egy tágas hálószobában találta magát, ahol a falakat fekete és vörös szatén borította. Éjszaka és vér, a vámpírok átka.

Az ágyterítők és függönyök is sötétek voltak. A nehéz faspalettákat visszahajtották az ablak két oldalán, de hajnalban bizonyára becsukják őket, hogy kizárják a napfényt.

Daniel azonban mintha észre sem vette volna a szokatlan berendezést, elbűvölten bámult a sarokban álló sötét alakra, amíg végül az, előrenyújtott kézzel kilépett az ajtó melletti gyertyatartó falikarra akasztott petróleumlámpa fénykörébe.

Déadre felszisszent. Alig tudta megállni, hogy gépiesen térdre ne vesse magát, és a teljes alázat pózában kitárt karral a padlóra ne fektesse az arcát.

- Főnök asszony - lehelte.

Az atlantai klán Főnök asszonya megtorpant, és hátralökte fekete bársonycsuklyáját.

- Mit keresel itt, kislány? - A hangja már egyáltalán nem csilingelt édesen, az érdessége sokkal jobban illett az atlantai vámpírkirálynőhöz.

- Sue Ellen? - dadogta Daniel kábultan, mintha nem hallotta volna egyiküket sem.

A Főnök asszony hívogatóan begörbítette a mutatóujját, és Daniel előrelépett.

Déadre megragadta a dzsekije alját, és visszahúzta.

- Nem kaphatja meg őt!

A Főnök asszony kajánul mosolygott, ahogy Daniel kiszabadította magát, és a karjába sétált.

- Már megkaptam - mondta, megint Sue Ellen édes hangján, azzal a hüvelykujjait a férfi torkába döfte, és az ajkát a vérző sebekre tapasztotta.

Amikor egy pillanattal később felemelte a fejét, a szája sarkából Daniel vére szivárgott.

- Mmm. Ez fincsi - mormolta, a nyelve hegyével lenyalva a cseppet. - Csupa erő, energia. Hatalom!

Újra a férfi nyakára hajolt.

Déadre az oldalához szorította a karját, az ujjait a tenyerébe vájta. A hideg rázta, ugyanakkor forrt a vére a haragtól.

- Becsapta. Kezdettől fogva tudott a kutatásáról, és eljátszotta, hogy beleszeretett.

- Hát persze, kedvesem. - A nő úgy nyalogatta Daniel nyakát, mint cica a tejtócsát.

- Szerette magát. Azért jött ide, hogy megmentse!

A Főnök asszony megpaskolta Daniel arcát.

- Tényleg? Akkor ő lesz az én kis ölebecském. Most, hogy Garth meghalt, Daniel majd átveszi a helyét. Remek Végrehajtó lesz belőle.

Nem! Déadre nem hagyhatta, hogy ez megtörténjen! Daniel nem akarna így élni, és ő nem fogja engedni, hogy a Főnök asszony ilyen alantas pozícióba kényszerítse, a játékszerévé tegye.

Leakasztotta a petróleumlámpát a falikarról, és mielőtt a Főnök asszony észbe kapott volna, elhajította. Petróleum fröccsent Danielre és a nőre, aztán a lángok elborították őket.

- Nem! - rikoltotta Déadre, bár nem volt benne biztos, hogy egyetlen hang is elhagyta összeszorult torkát. A lángokba nyúlva visszarántotta Danielt, a földre lökte, és csapkodni kezdte égő nadrágszárát, a dzsekije mandzsettáját, a saját testével fojtva el a tüzet. - Nem, nem, nem, nem!

- Szajha! - A Főnök asszony hátratántorodott, és nekiesett a falnak. A kárpit azonnal meggyulladt. A nő megpróbálta eloltani az anyagot, de csak még jobban belegabalyodott. Sikítva megpördült, és az égő szatén beburkolta, mint egy halotti lepel. Egy pillanattal később az egész teste lángra lobbant és szétporladt.

Daniel hirtelen kinyitotta a szemét. Úgy nézett ki, mint aki egy rossz álomból ébredt fel. Átölelte Déadre-t, és remegve teleszívta a tüdejét levegővel. Aztán elgurult a lánnyal a tűz közeléből, hogy minél messzebb kerüljön a hamukupactól, ami a Főnök asszonyból megmaradt.

- Sue Ellen! - kiáltotta, de egészen más hangon, mint korábban, úgy, mint aki most eszmélt csak rá, hogy elárulták. - Sue Ellen - mondta megint, csendesebben, mielőtt talpra állította Déadre-t, és magával húzta, le a lépcsőn, ki az ajtón a friss éjszakai levegőre.

- Frankó kégli - jegyezte meg Daniel. Azt feltételezte, hogy az ülőhelye egyszerre szolgálhat ebédlő- és dohányzóasztalként, minthogy ez volt az egyetlen asztal az atlantai metró 11-es vonalának karbantartó aknája alatti, körülbelül tizenkét négyzetméteres, csupasz falú kis lyukban. Az egyeden másik bútorféleség egy földdel bélelt koporsó volt, a helyiség közepén.

De legalább az alacsony mennyezeten volt valami díszítés, már ha annak lehetett nevezni a heavy metál együttes posztereket és az öntapadós, sötétben világító sztárfotókat.

- Egy kicsit több komolyságot kérek. - Déadre a mutatóujjával kikotort egy labdacsnyi égési sebekre való zselét egy kék üvegből. - Vagy kénytelen leszek egy kis szenteltvizet keverni a kenőcsödbe.

Daniel hátrahőkölt.

- Nem, te sosem tennél ilyet - dörmögte. Déadre az orra hegyére nyomta a masszát, aztán szétkente az állán.

- Nem, tényleg nem. De azért nem ártana, ha némi tiszteletet tanúsítanál.

- Édesem, azután, amit Garth-szel műveltél, kifejezetten félek tőled.

A lány álla megremegett.

- Régóta nem öltem, és szándékosan még soha.

- Nem te ölted meg Garth-t, hanem én.

Déadre lehorgasztotta a fejét.

- A Főnök asszony...

- Kihasznált engem. Halandónak adta ki magát, szolidan öltözött, megjátszotta az édes, gyámoltalan, butuska kislányt, de kezdettől fogva én voltam az ostoba. Sue Ellen csak arra várt, hogy tökéletesítsem a találmányomat. Végig együtt dolgozott Garth-szel. Ő mutatott be a fickónak, azt mondta, Garth finanszírozhatja a kutatásomat. Végül bizonyára engem is átváltoztatott volna.

Daniel a hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette Déadre állát.

- Te mentettél meg ettől a halálnál is rosszabb sorstól.

- Szóval már nem akarsz meghalni, most, hogy Sue Ellen lelke szabad? - kérdezte Déadre.

Ahogy a férfi ajka súrolta az ajkát, érezte a félelmét és a szenvedélyét.

- Nem - suttogta -, amikor itt vagy nekem te, akiért érdemes élnem.

Déadre átkulcsolta a nyakát, és hozzásimult. Az orruk összekoccant. A krém cuppogva szétmaszatolódott az arcukon és a szemöldökükön, ahogy csókolóztak, de nem törődtek vele, elvégre mindketten megégtek.

- Rengeteg dolgunk lesz, amíg eljuttatjuk a szintetikus vért az atlantai vámpírokhoz és a többiekhez is, hogy mind nyugodtan és boldogan élhessenek anélkül.

hogy az emberekből kellene táplálkozniuk - motyogta a lány, miután a férfi fülcimpájába harapott, és mielőtt megnyalta a mosolyráncot a szeme sarkában.

- Azt akarom, hogy az emberek is kapjanak belőle. Nekik is óriási szükségük van rá - jelentette ki Daniel.

Déadre hozzányomta a csípőjét.

- Talán megtarthatunk annyit magunknak, hogy otthon is érdekes legyen az élet.

- Sokat megtartunk.

Déadre a férfi nyakát szimatolta. Daniel érezte a bőrén, hogy mosolyra húzódik a szája.

- Szeretlek, Daniel.

- Én is szeretlek téged, Déadre.

A férfi széttárta a combját, és a lány közé lépett, oda, ahová tartozott, érezve a vérszomj intim lüktetését, tudva, hogy kettőjüket többé semmi sem választhatja el, hogy a sorsuk örökre összefonódott.